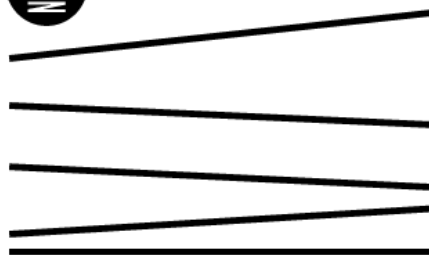

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 3
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

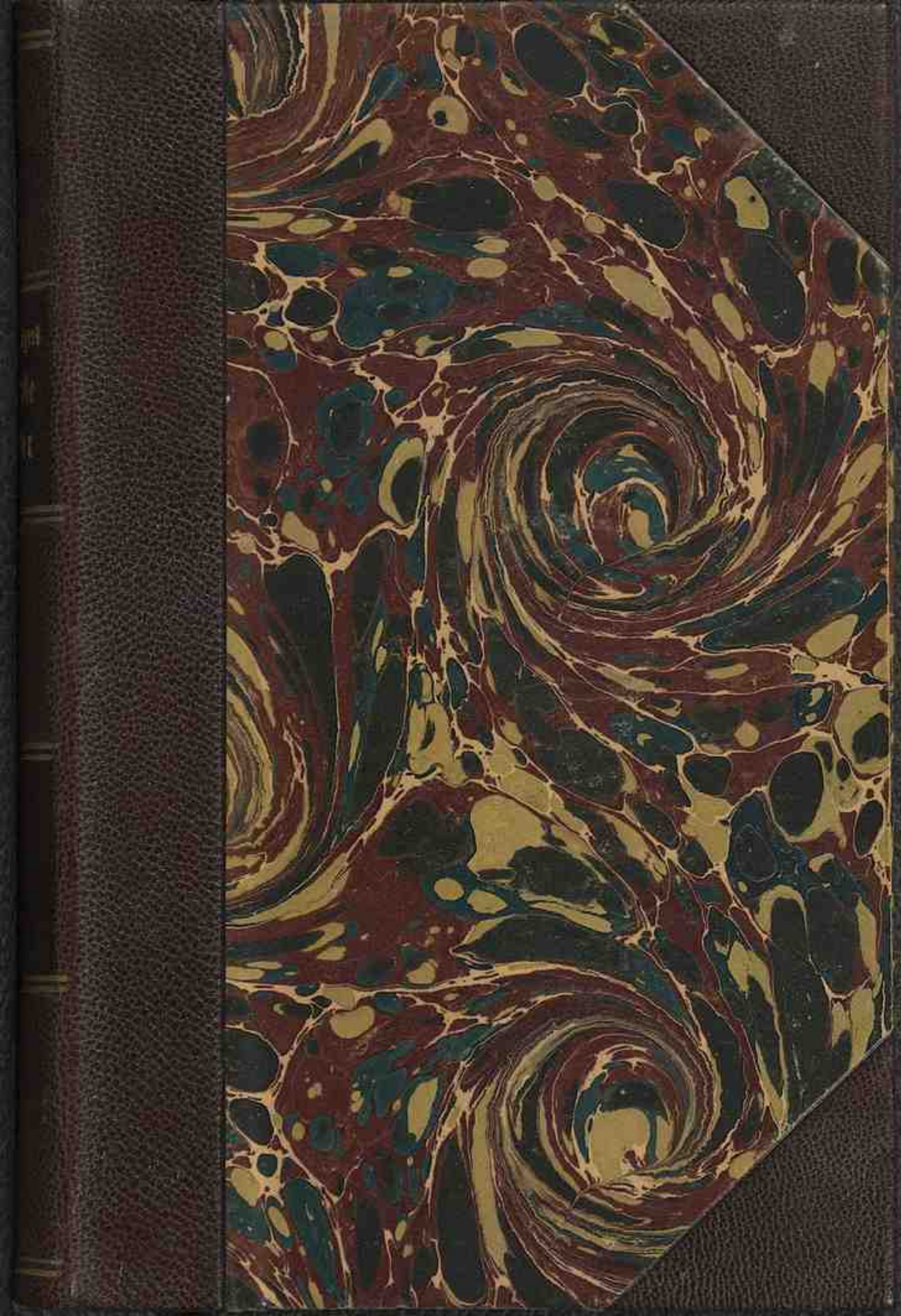
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

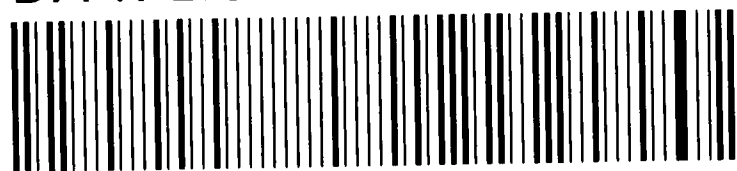
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

22-150

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05737 5

+ Rex

Georg. L. 5. 1850
Sten. 1850

Oehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. R. Viebenberg.

21'oe Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Drykt hos J. S. Schults.

Oehlenschlägers
Tragiske Dramaer.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissiønaire: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1858.

Troft hos J. H. Schults.

Indhold.

Hakon Jarl	Side. 1.
Baldur hiin Gode..	159.

1010000

..... 1010000
..... 1010000

Dramatiske Digte.

Tragiske Dramaer.

Første Deel.

Hakon Jarl hin Rige.

Et Sørgeſpil.

Personerne.

Olaf Trygvesøn, Konge i Dublin.

Hakon Glade-Jarl, hiin Rige kaldet, Norges Behersker.

Erling, hans Søn.

Thorer Klake, Kiøbmand.

Carlshoved, } Olafs Brænder.
Jostein, }

Einar Tambeskiælver, en ung Bueskytte.

Bergthor, Smed, Trøndernes Laugmand.

Gudrun, } hans Døttre.
Astrid, }

Orm, } deres Fæstemænd.
Thorvald, }

Thora, Jarlens Kæreste.

Tangbrand, Præst.

Auden, en gammel, eensøiet Mand.

Grib, Thoreris Træl.

Karker, } Jarlens Trælle.
Stein, }
Leif, }

Et Bud.

Inger, Thoras Pige.

Præster, Kæmper, Bønder og Trælle.

Forste Act.

Plads.

En Plads med Træer, uden for Hakon Jarls Gaard, hvortil en Deel af Bygningen vender ud med aabne Vinduer. Karfer og Grib sidde under et Træ ved et Madfad og et Elbæger. Man hører Larm og Lystighed inde i Høisalen.

Karfer.

Hør, hvor de støie! hvilken Lystighed!
Jeg hører Thorer Klages Røst, din Herre,
Han taler om sin udenlandske Reise.

Grib.

Det gjør han vel i; den er værd at høre,
Hvordan han snildt har tusket sine Barer
Rundtom paa hver en Ryst, i alle Stæder,
Og faaet Guld og Sølv derfor i Mængde.
Et listigt, fløgtigt Hoved er min Husbond,
Han burde levet under Harald Graafeld.

Karfer.

Hvorfor just under ham?

Grib.

Det var en Konning,
Som hialp paa Riøbmandskab og Landets Opkomst;

En Konning, som til Nytte for sit Land
 Aflagde Purpurkaaben med dens Guld,
 Og svøbte sig i ydmygt Faarestkind.

Karfer.

Og derfor har man kaldt ham Harald Graafeld?

Grib.

Til evig Ære; ja, naturligviis.
 En Høfer-Konning! al hans hele Flaade
 Var Bærestuder, Sceptret var en Ålen.
 En herlig Helt!

Karfer.

Men tag dig vel i Agt,
 At ei du roser ham just alt for meget;
 Nu raader Jarlen, og han lider ei,
 At man for meget taler om de Andre.

Grib.

Tak for dit Raad, min snilde Ven!

Karfer.

Selv Tak!

Men hør, fortæl mig ogsaa Noget nu!
 Vi hører Ingenting; her maae vi sidde
 Og kuffelure i vor Gensomhed.

Grib.

Ha, hvo der turde nu gaae ind og sætte
 Ved Bordet sig, og med ulænket Haand
 Guldhornet gribe blandt de andre Frimænd!

Karfer.

Bevares! hvilke høist forvorpne Ord!
 Tag dig kun Vare, find dig i din Skiebne;
 Vi er nu eengang født i Trællestand.

Grib.

Dg dermed dybsfer du din Siæl i Dvale?

Karfer.

Hvorfor ei det? Det, som man ei kan ændre,
Det faaer at blive, som det er.

Grib.

Ja vist!

Karfer.

Hvad mangler os? har vi ei bragt det vidt?

Dig lider Thorer Klæde, Hakon mig.

Nu, det forstaaer sig selv, jeg har det bedre,

End du: din Husbond er en Riøbmand kun,

Min derimod er meer, han er en Jarl,

Dg den fornemste Jarl i hele Landet,

Har hele sexten andre under sig,

Saa han er færdig ved at være Konge.

Nu, er min Skiebne ikke god? Tilforn

Jeg maatte føre Plougen, stange Møg,

Dg sove mangen Nat i Svinestien;

Nu har jeg gode Klæder, herlig Mad,

Lidt at bestille, Vinterstuen luun,

Faaer fielden Prygl.

Grib.

Du fødtes til din Stand.

Karfer.

Det samme har min Herre Hakon sagt.

Han ledte længe, før hun fandt en Svend,

Som jeg. Han har sit eget Lune, seer du!

Han siger, som er sandt, en Træl maa lyde,

Maa være tro, men uden Stolthed selv,

Maa være stærk og værge for sin Herre.

Grib.

Kort Alt, hvad man forlanger af en Hund.

Karfer.

Saa snart Jarl Hakon saa mig første Gang,
 Fandt han mig saadan, som jeg burde være;
 Han saa min brede, lave Pande, saa
 Paa mine korte, tykke Fingre, paa
 Min platte Næse, paa mit satte Bæsen,
 Og Alt var netop, som han ønskede det.
 Nu er jeg daglig om ham; der er Faa,
 Der veed saa god Besked, som jeg, om Alting,
 Hvad han forretter mellem Aar og Dag.

Grib.

Tys! stille! tys! Nu tale de derinde
 Igien om Olaf Trygvesson.

Karfer.

Hvad er

Det for en Olaf?

Grib.

Af, en herlig Helt!
 Har været Træl, som jeg; nu er han Svoger
 Til Kongen i Dublin, ja Konning selv.

Karfer.

En født og baaren Træl?

Grib sukker.

Født var han ei,
 Han var en Kongesøn.

Karfer.

Ja, paa det Lav!
 Saa er det ingen Sag at blive Konge.

Grib.

Som Dlaf blev det, var det ingen let Sag;
 Thi baaret under Moderhierttet var
 Ham Skiebnen allerede fiendtlig findet.

Karfer.

De reise sig. Staa op! der kommer Jarlen
 Fra Davrebordet alt med sine Mænd.

Hakon Jarl og hans Kæmper gaae over Skuepladsen.

Grib.

En herlig gammel Helt er Hakon Jarl,
 Han kneiser vældigt, som en knudret Teg
 Blandt alt det andet Smaafrat.

Karfer.

See, nu gaaer han

Nof sin sædvanlige Spadseregang.
 Nu maa jeg ind at rødde Bordene,
 Og have Opfigt med de andre Trælle.
 Vil du gaae med?

Grib.

Nei, jeg vil blive her,
 Her i den store Høisal, som er bygget
 Saavel for mig, som for den bedste Helt.

Gaaer ind imellem Træerne.

Karfer.

Stort skal det være! Snap du efter Lusten,
 Saa sliffer jeg Tallerknerne; lad Thor saa
 Bedømme, hvem af os der var fornuftigst!

Gaaer.

En Offerland

med de tolv store Gunders Billeder af udhugne Graastene;
i Midten Odins. Solen gaaer ned, og kaster sine sidste
Straaler hen over dem. Gudrun og Astrid komme ind i
Lunden, den Første med en Blomsterkrands.

Astrid.

Gudrun! Gudrun! hvor fører du mig hen?
Hvad vove vi? De høie Gunders Lund,
Hvor ingen vindviet Fod tør træde!

Gudrun.

O! den, som elsker trofast og oprigtigt,
Er viet ind; og det gjør du, som jeg.

Astrid.

Mit Hierte banker. Søster! seer du, seer du
De store Guder, hvor de staae alvorligt,
Og skue strengt og truende herved?
Fortørn ei Guderne, min Søster! kom.

Gudrun.

Ei see de alle lige strengt herved;
Den høie Frigga smiler moderlig.
Og seer du hist den smekke, skønne Freia?
O! ei blot moderlig, men elskovsfuld
Hun smiler hid til sine unge Døttre.

Astrid.

Hun frydes ved din fældne Skønhed, Gudrun!
Og veed, som hver en Norges Ungersvend,
At du est Lunde-Sol.

Gudrun.

Min gode Astrid!

Gaf du nu ikkun hiem foran, og lav

Bor Fader Nadveren til Rette smukt.
 Han smedder paa Jarl Hakons Kongekrone,
 Og naer han holder inde med sit Arbeid,
 Da er han træt og hungrig, som den Bedste.
 Gaf du foran, jeg følger dig, saasnart jeg
 Har faaet færdig denne Blomsterfrands.

Astrid.

Forgievs Arbeid kun! Hvortil den Bynt?
 Dm kommer, veed du jo, dog ei i Aften.
 I Morgen er den visen.

Gudrun.

Gaa foran,

Og lad mig ene!

Astrid.

Nu, du est forelsket,
 Forelskte søger Gensomhed. Naturligt!
 O, see, hvor Solen hist gaaer deiligt ned,
 Og titter med sin purpurøde Lue
 Ind i det sorte Arat! Saaledes titter
 Den ene Runde-Sol hen paa den anden.

Sun gaaer.

Gudrun.

Nu er jeg ene. Store, hellige Guder!
 Fortørnes ei, at en uskyldig Mø
 Indtriner med en bange, frygtig God
 I eders hemmelige, dunkle Lund.
 O, skønne Freia! min Gudinde, min!
 Siig, tør jeg vove det? Her har jeg flettet
 En Krands af dine hulde Blomster; sødt,
 Som lyse Allfer, stode de og leged
 I Sommersolens Aftenrøde. Freia!

Tilgiv din Mø, at hun med bange Fied
 Sig nærmer her din høie Billedstøtte,
 Og at hun slynger let sin Blomsterkrands
 Om dine hvide Loffer.

Hun stiger op paa Foden af Billedstøtten, og sætter Krandsen
 om Freias Hoved. I det samme komme Hakon Jarl og
 Thorer Klake. Gudrun bliver staaende frygtsom og stille
 paa Billedstøtten.

Hakon.

Her er vi ene. Her i denne Rund
 Lør Ingen træde, uden Odins Præster
 Og Hakon.

Thorer.

Edle Herre Jarl! din Tillid
 Gjør Thorer stolt.

Hakon.

Du troede altsaa, Thorer!
 At hvad der blev fortalt ved Dærebord
 Om Olaf Trygvesson, var ganske nyt
 I mine Dren?

Thorer.

Efter din Forundring
 Og din Opmærksomhed at dømme, fort,
 Hvis jeg skal troe, hvad mig dit Ansigt sagde,
 Saa var det nyt.

Hakon.

Stol ikke paa mit Ansigt!
 Mit Ansigt hører mig til, det maa lystre
 Sin Herre. Derfor, hvad jeg tyktes,
 Det tyktes jeg; det nødtes jeg at tykkes
 Imellem Sværmen. Her vi er alene.

Bid altsaa, at jeg kiendte Trygvesson,
 Før du i Dag opmærksom mig har giort.

Thorer.

Det er heel rimeligt, at Heltens Rygte
 Er ogsaa naaet til dine Dren, Herre!
 Men, som mig synes, taer du denne Sag
 Meer end almindelig høitidelig.

Hakon.

Ræk mig din Haand paa, at du est mig tro!

Thorer.

Det veedst du, Herre! Al min hele Belfærd
 Gif jeg fra dig, du gavst mig Skibe, dig
 Jeg ene takke maa for al min Lykke.

Hakon.

Du est af mine Folk, min gode Thorer!
 Dig har jeg længtes efter. Du est snild
 Til at udføre, hvad du har i Sinde,
 Og kommer en uventet voldsom Hindring,
 Da est du fiæk, og bruger Sværd og Dxe
 Saa godt, som nys du brugte din Forstand.
 Saaledes bør det være.

Thorer.

Odin gav os

Særskilte Kræfter, hver maa bruges, ei
 Den ene maa forsømmes for den anden.

Hakon.

Hvad Mennesket er skabt til, føler han,
 Og medfødt Drift udvifler medfødt Kraft;
 Han sætter det igiennem, som han kan,
 Og anden Grund behøver ei hans Daad.

Thorer.

Du taler snildt, min vakkre Herre!

Hakon.

Jeg

Har altid følet Lyst til at beherske;
At styre Norges gamle Rige, var
Min høieste, min største Tanke.

Thorer.

Herre!

Den var dig værdig; og hvad du har ønsket,
Det har du naaet.

Hakon.

Ei ganske, gode Ven!

Ei ganske; mestendeels, men dog ei ganske.
Endnu dog kaldes jeg kun Hakon Jarl;
Til Jarlen er jeg født og baaren, den
Behøved ei saa strengt at strides for.

Thorer.

Det kommer an paa dig, naar selv du vil,
Saa nævne Alle dig med Kongenavn.

Hakon.

Jeg haaber selv, at mine stolte Normænd
Vil føle, det er mere værdigt at
Beherskes af en Konning, end en Jarl.
Paa første Thing, som nu jeg sammenstævner,
Jeg bære vil mit stolte Dnske frem.
Den gamle, vakkre Kæmpe, Bergthor Smed,
Arbejder flittig paa min Kongekrone;
Naar den er færdig, vorder Thinget sat.

Thorer.

Det gaae, hvordan det vil, du est dog Konge.

Hakon.

Dig rører iffun Fordeel som en Riøbmand;
 Den ydre Glands maa heller ei foragtes.
 Den har jeg kæmpet til med List og Magt.
 En Møes Omfavnelse er ei saa salig,
 Som Kronens om den kongelige Tinding.
 Fast har jeg naaet mit Maal; men Dagen graaner,
 Og Urten bugner under Aftenduggen,
 Som Eivind Skaldaspilders Vise lyder.
 Mit sorte Haar afbrydes hist og her
 Med hvide Loffer. Ræk mig hid din Haand!

Thor er rækker ham den, Hakon klemmer, og siger derpaa
 nedslaaet:

Før flemte jeg, saa Blodet flux sprang ud
 Af Neglerødderne, som Most af Frugt.
 Siig mig oprigtig, følte du mit Haandtryk?

Thor er.

En Mand bør aldrig ømmes ved et Haandtag,
 Om det er nok saa strengt.

Hakon.

Mit var ei strengt;

Det vil du bilde mig kun ind. Seer du
 Min Pande, hvor den alt er giennempløiet
 Af Rynker?

Thor er.

Rynker pryde jo en Mand.

Hakon.

Men Norges Møer kan ikke lide dem.
 Kort sagt, min Ven! jeg ældes, jeg blier gammel,
 Det mærker jeg; og derfor vil jeg nyde
 Min Aftenstund. Min Sol skal synke ned

J rolig og i herlig Purpurrodme,
 Og Bee den Sky, som vil fordunkle den!

Thorer.

Ret saa, min Drot! men hvor er den?

Hakon.

J Besten

Naturligviis; der, hvor den ei skal være.

Thorer.

Du mener Olaf i Dublin?

Hakon.

Han stammer

J lige Linie fra Harald hiin
 Haarfagre. Ven! du kiender Norges Bønder:
 Et herligt, trofast, tappert Kæmpesfolk;
 Men fuldt af Dvertro og Fordom dog.
 Jeg vedder, at mit hele Værd, min Magt
 Forglemtes over Olafs Kongefødsel,
 J Fald det blev bekiendt, at han var til.

Thorer.

Det troer du kun.

Hakon.

Troer? troer kun? Thorer Klake,
 Jeg kiender mine Folk. Og skulde nu
 Den vilde Sværmer, denne Landsforræder
 Bestige Thronen?

Thorer.

Landsforræder, Herre?

Hakon.

Jeg stod med mine Mænd ved Danevirke,
 Og mine Mænd var Normænd; ned vi droge
 At hielppe Harald Gormsøn. Olaf stod
 Paa Fiendens Side, hialp den christne Otto

At brænde Nordens Fæstning. Landøforræder?
 Det undrer dig? Og er da den ei saa,
 Som bliver sine Fædreguder troløs?

Thorer.

Ei troløs. Trygvesøn har aldrig troet
 Paa Nordens Guder.

Hakon.

Og en Gudsbespotter,
 Han skulde sætte sig paa Norges Stol?

Thorer.

Hvo tænker sliig en Tanke?

Hakon.

Jeg, min Ven!

Og Olaf maaskee med. Al Haralds Æt,
 Naar han undtages, reent var røddet ud.
 Min Jarleæt er gammel, stor, som den;
 Fra Arilds Tid har Glade-Jarlen været
 Den Mægtigste næst Kongen, Kronen nærmest.
 Nu var der Ingen meer; en Sværmer kun,
 Som har fornegtet nordisk Tro og Sæd,
 En frikøbt Træl, født i en Skov paa Reisen,
 Da Faderen var død, midt i en Udørk —
 Hvor saare let at vorde Kongesøn
 Paa saadan Viis! Ved alle Balhals Guder,
 Han skal ei hindre mig. I høie Åser!
 Han skal ei fræk bestorme eders Magt.
 Du vise Odin! stærke Alfathor!
 Og Freia!

Han gaaer hen i Baggrunden mod hendes Billedstøtte, og bliver
 i det samme Gudrun vaer.

Ha, hvad seer jeg? hvad er dette?

Gudrun.

Af, ædle Herre Jarl! tilgiv mig. Af,
Jeg plad forgaaer af Blusel og af Skræk.
Jeg veed, det er forbudt at nærme sig
De store Gunders dunkle Helligdom.
Tilgiv mig, ædle Herre!

Hakon forundret.

Bakke Mø!

Hvad gjør du her i Lunden? Komst du hid
At lytte til min Tale? Jeg forfærdes:
En Speider du?

Gudrun.

Bed Freia, ved min Ukyld,
Jeg har ei hørt et Ord! Jeg alt forlængst
Var sprunget ned; men Frygten for at falde,
At røbe mig —

Hakon.

Hvad vilde du da her?

Gudrun.

Af, Nøden tvinger mig at sige alt:
Jeg er din Smeds, den gamle Bergthors Datter,
Orm Lyrgias Fæstemø, og, Herre! derfor
Jeg bundet har en Blomsterfrands til Freia,
Og voved mig i Lunden. Af, tilgiv!
Jeg vilde smykke min Gudindes Jøse.

Hakon.

Ha, lykkelige, skønne Sammenkomst!
Du est den fagreste blandt Møer i Lunde,
Som derfor de forelskte Ungersvende
Har givet Navn af Lunde-Sol?

Gudrun.

Alf, Herre!

Lad mig nu stige ned. Jeg lover helligt,
At aldrig meer jeg sætter her min Fod.

Hakon til Thorer.

Bed Freia i Folvangur, hun er skøn! —
Kom, vakkre Glut! kom, lad mig hjælpe dig.

Han løfter hende paa sin Arm, og bærer hende saaledes frem
paa Skuepladsen.

Let som en Fier, og dog et frodigt Blomster,
En svulmende, en sluttet Lieliefnop!
Siig mig, mit Godt! hvad synes dig vel om
Dit Sæde paa Jarl Hakons Ræmpearm?

Gudrun.

For Alting, ædle Herre! sæt mig ned,
Bancr ei dine Gunders Helligdom.

Hakon

sætter hende ned med et forvirret Sideblik til Guderne.

Bancr? Min skønne Pige! siig, hvordan
Kan dine søde Læber tale saa
Barnagtigt? Hvilke trinde, hvide Hænder!

Han kysser dem.

Gudrun.

Bed Alf, hvad helligt er, lad mig nu gaae!

Hakon

stnger sin Arm om hendes Liv.

Og dig har gamle Bergthor listig giemt,
Og naar jeg vilde see dig, var du borte,
Var i Besøg — Thor veed det — hos din Moster
I Gudbrandsdalen!

Gudrun.

Hvad var der at see
Paa mig, en stakkels Bondes Fæstemø?
Uf, han er nidkær, Herre! Hvis han kom —
O, slip mig!

Hakon.

Hvis han kom? o, hvilken Rædsel!
Jeg skulde bede selv mig flux til Giest
Bed eders Bryllup, og i Sandhed ei
Forglemme Brudegaven.

Gudrun.

Lad mig gaae!

Hakon.

Du slipper ikke ud af Freias Lund,
Før du har givet mig et Kys.

Gudrun.

O, Himmel!

Hakon.

O, Himmel? hvad? hvordan? den stolte Hakon,
Snart Norges Konning, negter du et Kys?
Og skal han længe trygle?

Gudrun.

Jeg forgaaer!

Han aftvinger hende et Kys. Hun undflyer.

Hakon.

Du flygter, Hind? Den gamle Biørn formaaer
Ei længer rast at gribe dig i Flugten.
Men bi! men bi!

Thorer.

Jarl Hakon!

Hakon.

Hvilken Skønhed!

Saaest du de lange, gule Haar, hvor de
 Var slynget rundt i store Fletninger
 Med røde Baand? Saaest du de runde Arme?
 De blaae, de elskovsfulde Himmeloine?
 Den hvide, fulde Barm, som trued med
 At sprænge Sølvrelæken?

Thor er.

Kære Herre!

Hakon.

O, hvad var Berglioths Skønhed, hvad er selv
 Thora fra Rimols Skønhed imod denne?

Thor er.

Bed Odin, hun er smuk. Men, ædle Herre!
 Glem ei, hvorfor vi kom, erindre dig,
 Du havde Ting af større Vigtighed
 Her at betro din Tiener.

Hakon.

Vigtighed?

Gastfrosne Jistap! ulmer ingen Glød
 Af Elskovs Luc længer i dit Hierte?
 Ha, føl da mit! det slaaer med Ungdoms Slag.
 Og hvorfor skulde jeg da ønske mig
 At være Herre til et udstrakt Land,
 Hvis ei det var min Attraa, som min Ret,
 At plukke Blomsten, hvor den voxte frem?

Thor er.

Men Olaf, kære Herre!

Hakon.

Det er sandt.

Vel var det, at jeg strax blev hende vaer.
Hun svor, hun havde Intet hørt. Jeg troer det;
Hun er uskyldig, svor det ved sin Uskyld.
Der komme Jostein og Carlshoved; dem
Har jeg kun ventet.

Jostein og Carlshoved komme.

Hakon

gaaer dem i Møde.

Nu, velkommen hid!

Her har jeg tre af mine bedste Venner;
Hvi kan jeg ikke række hver en Haand
Paa een Gang?

Carlshoved.

Edle Jarl! vor største Stoltthed
Er, at du har os fiær.

Hakon.

J vide begge

Hvad der har længe ligget mig paa Hjertet,
Og hvi jeg kaldte eder hid i Cenrum.
Den snilde Thoror, som jeg kun har ventet
Før flux at rette ud mit Anslag, veed
Det kun saa halvskiels. Nu, saa hør mig da:
Mit Liv er svundet hen i Kamp og Uro,
Og mange Stene, meget vildsomt Krat
Først maatte giennembydes, luges, røddes,
Før denne Gran var mægtig frem at skyde
Med Kraften, som Alfader skienkte den.
J ere mine Venner, eder kan

Jeg tillidsfuld betroe mit Hjertes Hensigt.
 Mit Navn er agtet vidt og bredt i Nord,
 Jeg stridt mig har til Norges første Mand,
 Kun mine Fiender kan miskiende mig.
 Den svage Harald Graafeld og hans Brødre
 Fordærved Landet; uden Kraft og Styrke
 Var Inzen mægtig til at hævde sig
 Den Ret, som var ham medfødt. Som en Reg
 Af Trolde boltred de sig blandt hverandre,
 Og sank for vekselsidig Morderhaand.
 Kun Harald Graafeld var en Modstand. Jeg
 Tilstaaer det, jeg lod Lysten veie op
 Mod de, som Skiebneen skienkte ham af Lykke.
 Med Dnerkongens Broder, siger man,
 At jeg var handlet slemt. Og hvordan det?
 Den feje Kiøbmand, kied af Guld, fik Lyst
 Til og mgang at faae en Part i Riget
 Fra Brøderen, betroede sig til mig.
 Jeg svej hans nedrige Fortrolighed,
 Fik Harald Graafeld loffet did; og Alt
 Ved Hæb om Binding kun. Han, som Guldharald,
 Fortiene ei at bære Kongekrone.
 Ved Limfjord faldt de begge, Halse blev
 Den fælles Grav for sløv Begierlighed,
 Og Harald Blaatand havde nu sit Rige
 Udeelt og ubeskaaret, og ved mig.
 At jeg var undsagt ham, da siden han
 Forlange Hyliding, Skat og Lydighed,
 Det var vist ingen Norges Mand fortryde.
 Mit hel Liv, især mit sidste Bærf
 Ved Hiringsvaag, da Jomsborgs Vælde svandt,

Da Bue sprang fortvivlet over Bord
 Med Armens Stump i Pengeskrinets Hank,
 Har viist, at jeg besidder Kraft, som Snildhed.
 Nu daler Solen; kun en liden Stund
 Er end tilbage af min Aftenrøde,
 Og den skal ei fordunkles. Trygvesøn
 Er kun tilovers af den gamle Stamme.
 Han sidder roligt, mener du, i Bretland?
 Hvad siger du, forsigtigsnilde Thorer!
 Naar jeg fortæller dig, at han er her?
 Thorer.

Her?

Carls hoved.

Her i Norge?

Tostein.

Olaf? er det muligt?

Hakon.

Jeg maatte lee, da du ved Davrebord
 Fortalte, Thorer! med en fløgtig Mine,
 Som vidned Vigtighed og Nyhed, om
 Din kongelige Ven hiit i Dublin,
 Den fromme Olaf; som om ikke længst
 Jeg havde havt et vaagent Die med ham.
 Da taug jeg; nu er Tiden til at tale.
 Saa vid! i Morges bragtes mig et Budskab
 Fra en af Snekkerne, som Dag og Nat
 Bevogte Kysten: Olaf drager med
 En Flaade til Kong Baldemar i Rusland,
 Men har paa Veien lagt sig ind ved Moster,
 For at besøge, som han kalder det,
 Sit Fædreland.

Thorer.

Kong Olaf? er det muligt?

Hakon.

Om nu han virkelig paa sværmerst Biis
 Er standset midt paa Veien, for at fylde
 Sin Lunge med et Par Drag Klippelust,
 Beed ikke jeg, og vil ei vide det.
 Men dette vil jeg vide, som du indseer,
 Om under det uskyldige Besøg
 Ei Andet stikker. Jeg har Die med ham.
 Du est hans Giesteven; hvor høist naturligt,
 At du besøger ham, naar du faaer høre
 Hans Ankomst. Binden er fortræfflig, Thorer!
 I Morgen est du der, naar Dagen gryer.
 Vil du da nu bevise mig det Venstskab,
 At seile ned til ham? Og medens du
 Fortæller ham som Ven, hvad helst du vil,
 Saa holder du de andre Rygter borte.

Thorer.

Hvad er din Hensigt, Herre?

Hakon.

Som jeg siger,

At vide Olafs Hensigt; overalt
 At komme ham til Livs. Du est en snild,
 En vittig Mand, vant til at omgaaes Folk;
 Hvor let for dig at faae ham til at dvæle,
 Til selv jeg kommer did med mine Skibe.
 Han har jo og en Flaade; Kraft mod Kraft,
 Det er paa gammel nordisk Biis. Mod dette
 Kan Intet siges, mener jeg.

Carls hoved.

Slet Intet.

Thorer.

Dg hvormed skal jeg da forsinke ham?

Hakon.

Slaa paa de Strænge, som han bedst kan lide,
 Syng ham den Bise, som han gider høre!
 Fortæl — hvordan, det veed du bedst, min Thorer!
 At Landet langt fra er tilfreds med Hakon;
 At hist og her der mumles høit; at Bonden
 Paa flere Steder venter kun et Vink
 Dg en Hærfører. Gaa ham op i Land!
 Der møder jeg ham helst; jeg bliver gammel,
 Dg kan ei taale Søen. Blier han ei,
 Men reiser, som han først var fundet, reiser,
 Uagtet Kronen vinker huldt fra Landet;
 Saa er han brav, saa har jeg gjort ham Uret,
 Saa seiler han sin Raas, og jeg er rolig.

Thorer.

Du taler viseligt, min Jarl! Jeg følger
 Dit Bud, udretter det saa godt som muligt.

Hakon.

For Intet skal du ikke have tient mig,
 Min gode Ven!

Thorer.

Det veed jeg vel, min Herre!
 Jarl Hakon lønner altid kongeligt.
 Dog kiender du min Trost —

Hakon

ryster hans Haand.

Vakkre Thorer!

Carls hoved.

Kom Dlat, som kan være, for at hærge
Paa Kysterne, saa finder strax han Modstand,
Og kom han for at speide Landet ud,
Saa falder han kun i sin egen Snare.

Hakon.

Vil I da følge med som Dlaf's Frænder,
For at stadfæste Thorer's Ord?

Jostein.

Han er

Vor Frænde, men du est vor Herre, Hakon!
Vor Ven; og hele vort Bedrag gaaer ud paa
At prøve Dlaf's Uskyld.

Thorer.

Rigtig, Jostein!

Hakon

drager sit Sværd.

Saa sværger da paa denne blanke Glavind
I Odins, i de store Gunders Lund,
At I vil troelig rette ud mit Bud!

Alle Tre.

Det sværge vi ved Odin, Thor og Freir!

Odins Billedstotte styrter ned i Baggrunden.

Jostein.

Ha, hvad var det?

Carls hoved.

As Odins Billed faldt!

Thorer.

Neent styrtet ned i Gruus!

Hakon

fatter sig, og gaaer hen til Stedet.

Den skjøre Graasteen

Har længe havt en dyb, en aaben Revne.

Kom, seer J? Det er mørkt; men seer J? Bruddet

Er gammelt, kun en liden Stump holdt fast,

Som kunde brydes ved den mindste Vind.

Nu ikke meer for denne Gang; i Aften

Ved Bordet kan vi tales bedre ved.

Gaaer nu, Enhver til Sit, og lad mig ene!

Før Farten samles vi ved Madveren.

Thorer, Carlshoved og Jostein gaae.

Hakon

staaer længe taus og betragter Bruddet.

Ha, det er ikke gammelt, det er nyt!

Hellige Odin! hvorfor faldt dit Billed?

Var det af Mishag? var det mig et Barsel?

Du ligger dybt i Gruus; med friske Blomster

Staaer Freia smilende. Betyder det,

At Sydens fiælnes Elskov skal betvinge

Nordboens Kraft? Odin, forlad os ei!

Hjælp mig at rødde snart den Fiende ud,

Som hader og som spotter kun din Magt,

Der, den formasteligste Jothun liig,

Bil styrte dig fra Glidskialf, fra dit høie,

Uldgamle Sæde! Odin, vrede ei!

Han knæler.

Jeg lover dig et stort, et herligt Offer:

Mi og halvfemsfindstyre sorte Qvæg

Og mine Fiender skal jeg slagte dig

J Medelhuns, i Fald du skaffer mig

Den gyldne, skønne, dyrefølte Krone.
 Hlautbollerne skal ryge til din Priis,
 Med blodneddypte Teigner skal dit Huus
 Bestryges, Stolperne skal males røde
 Med lunkent Blod. Jeg selv vil støde Sværdet
 I Dafs Bryst. Af Dovres faste Marmor
 Skal atter reise sig dit Billed frem,
 Og trodse Evigheden.

Han reiser sig.

Mørket falder

Hen over Jorden med sit sorte Slør.

Han staaer nogle Dieblis i stille Betragtning, derpaa siger han:
 Jeg vil besøge Bergthor og min Krone.

Gaaer.

Bergthors Smedde.

Bergthor kommer ind med en Krone og en Hammer i Haand;
 Grib med et Lys.

Bergthor.

Sæt Lysen der, og bring saa hid min Ambolt!
 Skøndt Dagen længes, er det mørkt i Aften,
 Og Noget maa der endnu gøres færdigt.

Grib.

Hvad I forstaaer at bruge eders Hænder!

Bergthor.

I Fald det er dig kært, som selv du siger,
 Saa kan du gierne komme hid om Dagen,
 Og træde Blæsebælgen, hielp mig,
 Saalænge som din Husbond er paa Glade.

Grib.

Jeg har ei andet Arbeid, fiære Herre!
 Og Tiden falder tidt mig grusomt lang.
 At leve med de andre Trælle, er mig
 Kun liden Fryd; hvad anden Dmgang er der
 For mig? Thor signe jer i Thrudvang, Herre!
 At I foragter ei en staffels Træl.
 Skal jeg nu træde Bælgen?

Bergthor.

Nei, vist ikke!

Slip Bælgen, Dreng! lad staae. Tag mig min Fiil.

Grib.

Hvor det gaaer flink fra Haanden!

Bergthor.

Flink fra Haanden?

Forstaaer du dig paa det? Du skulde seet,
 Dengang jeg smedded i min Ungdoms Tid
 Dværnbider til Kong Hakon Athelstein;
 Det gif! Det var et Sværd, der kunde bide
 I Stene, som i Kiød. Men denne Krone
 Blier langsomt færdig — altid tidlig nok!

Grib.

Den er jo næsten færdig, Herre!

Bergthor.

Færdig?

Nu snaffer min Gaas. Disse Edelstene
 Skal først ind sættes.

Gudrun kommer.

Bergthor.

Hvad? min Datter Gudrun?

Hvi kommer du saa hidseblæfende?

Gudrun.

Af, fædere Fader! Hakon Jarl har seet mig.

Bergthor.

Hvor da?

Gudrun.

I Lunden.

Bergthor.

Har jeg ikke sagt,

At jeg vil Intet vide af den Renden

I Lunden efter Urter, efter Blomster?

De milde Guder være takket, at

Du nu blier gift, saa er jeg dog befriet

Fra den Besværlighed at passe paa dig!

Samrer paa Kronen.

Hør, Dreng! det kan du troe, jeg smedder heller

Ti Kroner, end jeg vogter tvende Døttre;

Det Malm er skrobeligt at handle med.

Gudrun.

Af, fædere Fader! jeg er bange for,

Han kommer efter mig. Hvad vil min Dm

Da sige?

Bergthor.

Efter dig? Min gode Jarl!

Der bliver Intet af; jeg kiender dig.

Kom, Pige! ned med dig i Kielderren.

Gudrun.

Af, skal jeg atter sluttes inde der?

Bergthor.

Maaſtee du vilde heller sluttes inde

I Hakons Arme?

Gudrun.

Himmel! fiære Fader!

Bergthor.

Jeg fiender ham; der er jo ingen Mand,
Som har i Fred og Ro for ham sin Hustru,
Sin Dotter, Søster, Moder, Bedstemoder!
Med med dig, siger jeg, i Kielderren!
Jeg er ei rolig, før jeg har dig vel
Der under Laas og Luffe. Vil du gaae?
Hvor er din Søster?

Gudrun.

Astrid dækker Bordet.

Bergthor.

Det kan jeg selv; men holde paa jer Ære,
Det kan knap Laas og Jern mod Hakon Jarl.
Afsted! afsted! I Morgen sender jeg
Jer bort; dig til din Drm, til Thorvald hende.
Saa maae de tage Skade selv for Hiemgiæld,
I Fald I komme Noget til fra den Tid.

De gaae.

Grib

betragter med stille Forundring Kronen, som ligger paa
Ambolten.

Saaledes seer en Krone ud. Saaledes
Blier Kroner giort. Og naar den nu er færdig,
Saa sætter Hakon Jarl den paa sit Hoved;
Saa sværger Folket, og saa er han Konge.
Det er dog ret besynderligt.

Tager den i sin Haand.

Hvor den

Er rød! den er af drevet ægte Guld.

Dg tung! hvor mange Pund monstro den veier?
 Mon jeg kan passe den?

Sætter den paa sit Hoved.

Den er for stor,

Dog kan jeg bære den, naar ned jeg laer den
 I Nafften glide. See, nu gaaer det an. —
 En Krone er dog ei saa let at bære,
 Som jeg har tænkt; den bøier fast mit Hoved.

Gaaer op og ned ad Gulvet.

Nu er jeg Konge.

Tager Filen.

Dette er mit Scepter.

Sætter sig paa Ambolten.

Dg dette er min kongelige Throne.

Nu sidder jeg blandt mine Mænd paa Thinge.

Hakon Jarl er uformærkt kommen ind under dette Optrin;
 han holder sig i Baggrunden, og betragter opmærksom
 Grib's Udfærd.

Grib.

Det lover jeg jer, mine stolte Normænd!
 At jeg vil være jer en naadig Herre,
 I Fald I faare mig til eders Drot;
 Men hvis I med Opsætsighed og Vold
 Modstaae, hvad jeg med Billighed forlanger,
 Da faaer I Last og Skam —

Bliiver Hakon vaer, og forstummer af Skræk.

Hakon rolig.

Det gaaer jo herligt.

Grib.

Uf, strenge Herre! harmes ei.

Hakon.

Du skælver
 Paa Thronen, Dreng! Det bør en Konning aldrig.
 Om det saa stormer om ham rundt omkring,
 Og truer ham med Død og Undergang,
 Saa maa han sidde rolig med sit Spiir.
 Et dristigt, kongeligt, et værdigt Bli —
 Saa lægger Stormen sig igien, og Himlen
 Er blaa, og Solen skinner paa hans Guld.

Grib.

Af, I har Ret. Jeg føler alt for vel,
 At jeg er ikke skabt til sli en Ere.

Bergthor kommer ind med et stort Nogleknippe, som han
 putter i Lommen, da han seer Hakon.

Hakon.

God Aften, Gubbe!

Bergthor.

Hil dig hid, min Jarl!

Bliver Grib vaer, som sidder frgtsom og tør ikke røre sig.
 Hielp, Baulund! hvad betyder dette her?

Hakon.

Han leger Konge.

Bergthor halv affides.

Det blier Brug i Landet. —

Af med den! Est du gal?

Hakon.

Jeg kom for tidlig,

Gif halv kun hørt, hvad der blev lovt paa Thinge.
 Er det din Svend?

Bergthor.

Det er min Smededreng

Og Thorer Klafes Træl.

Hakon.

Og til en Træl

Betroer du Hakons Krone?

Bergthor.

Jeg fik Forsald,

Jeg maatte løbe lige fra mit Arbeid

Og lukke begge mine Døttre ned

I Kielderen. Imidlertid har Knekten

Sig understaaet —

Hakon.

Kiære! dine Døttre?

Bergthor.

Ja, Herre! I har nylig seet den Ene,

Nu er hun bange, og det er jeg selv,

At I saaer tiere Lyst at see det Syn.

Nu er hun under Laas og Luff'. I Morgen

Jeg sender Bud til hendes Fæstemand,

Og holder Brylluppet, saasnart han kommer;

Saa maa han selv tae Vare paa sit Gods.

Hakon.

Ei, Fader Bergthor! hvad er det for Griller?

Veedst du, at du fornærmer mig?

Bergthor.

Ei stille!

Det er jert ømme Sted, Herr Jarl! det veed I;

Lad os ei røre meer ved denne Stræng.

Vil I nu prøve Kronen? Jeg har fundet

En gammel Jernring, som blev gravet op
I Offerhuset hist i Medelhuus.

Den gif i Arv fra Søn til Søn. Min Farfar
Har derom smeddet Halsdan Svartes Krone.
Skøndt denne Ring er rusten, er den kostbar,
Thi den er Kronens gamle Maal. Prøv nu!

Hakon

tager Kronen paa; den falder ham ned over Dinene.

Bergthor.

Den er for stor. Naar J den sætter paa,
Saa sortner det for Diet.

Hakon vred.

Skaldepande!

Gav jeg dig ei mit Maal? hvor har du det?

Bergthor.

Thor veed det! det er kommen bort. Jeg tænkte,
Du skulde været Halsdans Krone voksen.

Hakon.

Ha, Bergthor! Bergthor! du est gammel, du
Est snild og kunsterfaren, ærlig, diærv;
Jeg skaaner dig, men misbrug ei min Godhed!
Smed Kronen om igien! Den skal ei passe
En uddøet Kongeslægt, men mig. Jeg giver
Dig endnu trende Dage. Vee dig, Bergthor!
Hvis Kronen passer da ei Hakons Hoved.

Gaaer.

Bergthor

seer efter ham stolt og rørt.

Hvad vil du gjøre mig? Mit Haar er hvidt,
Tre, fire Timer har jeg end tilbage —

Dem vil du røve mig, og mener, at
 Jeg derfor skulde skiælve for din Brede?
 Nei, før skal Bergthor falde i sit Sværd,
 Før om igien han smedder Norges Krone.
 Den bære Kronen, som er Kronen vøgen!

Gaaer.

Anden Act.

En Møster.

Skov og Fielde; i Baggrunden Havet. Olaf, Tangbrand
og følge komme fra Strandbredden med Thorer Klake,
Jostein og Carlshoved.

Olaf.

Nu, Thorer! nu, det kalder jeg et Benskab,
Et Landsmands Stykke. Seiler hid om Natten,
For end at træffe mig! Du havde Ret,
Jeg havde været borte, var du kommen
En Time mere sildig; thi det bræser
Med gunstig Vind fra Land, den vendte sig
Bed Midnat. Men hvor fikst du vide, Thorer!
At jeg var her?

Thorer.

Tilfældigviis, min Herre!

Fortaltes det i Gaar mig af en Skipper
Bed Jarlens Bord. Du vinder Alles Hierter
Bed Giestfrihed og Mildhed, Konning Olaf!
Jeg mindtes mig din Godhed i Dublin,

Dengang mit Skib var blevet læst i Stormen;
 Ratten var skøn og klar, og Binden god;
 Jeg var uværdig til dit Bendskab, Herre!
 Hvis ikke jeg var ilet hid, at hilse
 Dig paa vor norske Grund. Da Binden vendtes,
 Da var det ei vor Krydsning, som fortrød mig,
 Men Tanken, at maaskee den samme Bind,
 Som hindred os, drev dig igien fra Kysten.

Dlaf.

Jarl Hakon har dog Intet derimod,
 At jeg besøger fort mit Fædreland?
 Mit eget Skib kun ligger her i Fiorden,
 De andre krydse midlertid paa Dybet;
 Jeg forudsaae en, skiondt ugrundet, Frygt,
 Og vilde undgaae hver en mulig Tvivl.
 Men hvem er disse Mænd?

Thorer.

Du favner, Herre!

Din egen Slægt. Carlshoved hedder denne,
 Og Jostein hiin; de ere dine Fættre
 Paa Moders Side, og gif gjerne med
 At hilse deres ubekiendte Frænde.

Dlaf.

Min Slægt? o, dobbelt da fæer og velkommen!
 Jostein.

Bær hilset, Dlaf!

Dlaf.

Dlaf? jeg kan høre,
 Du est en ægte Døl, du taler L'et
 Saa fyldigt ud. Af, jeg formaaer det ei;
 Jeg var en lille Glut, da med min Moder

Jeg maatte flygte fra mit Fædreland.
 Saa regner I jer da i Slægt med Astrid?
 Carlshoved.

Din Moder Astrid var vor Fæster, Herre!
 Vor Fader hendes ældste Broder, Halsdan.
 Jostein.

Saa er det, Herre!

Slaf.

Altsaa Søskindbørn!

I ligne Astrid. Af, det kan jeg see,
 Skjøndt tidlig alt jeg mistede min Moder.
 Du, Jostein! har, som hun, et Hul i Kinden,
 Carlshoved! du har hendes vakkre Loffer.

Carlshoved.

Det glæder os, at du kan finde Liighed.

Slaf.

Nu, siger mig da, mine gode Venner!
 Hvordan staaer Hoven nu i Norges Land?
 Jeg drog, som I maaskee har hørt, fra Irland
 Til Rusland; Baldemar, min Fostersfader,
 Er død, og Landet i Urolighed.
 Ivan, hans Søn, min Ven, er christensindet;
 Jeg iler ham til Hielp med Herreskiold,
 Med Raad og Daad, med Kæmper og med Præster.
 Jeg drog forbi — jeg tænkte ei paa Norge;
 Men da jeg fiernt blev Klippens Graner vaer,
 Da svulmede mit Bryst, da blev jeg heel
 Forunderlig til Mode, og det var mig,
 Som om jeg pludselig igien erindred
 En længst forglemmt og selsom Kæmpevis
 Fra mine Barndoms Dage. Taaren brændte

Paa mine Kinder; Seilet slappedes,
 Som skulde føre længer bort, og Bimplen
 Udspændte som en Fugl sin røde Binge,
 Ret som den vilde rive sig fra Masten
 Og slagre hen i Land. Da blev det mig
 Umulighed, at ile det forbi.

Jeg vilde see den Søn, som kunde vende
 Sin Moder Ryggen kold, naar kærsligt hun
 Udstrakte mod ham sine hulde Arme.

Før at forhindre Mistvivl, lander jeg
 Paa Nderfanten her af denne D,
 Hvor Ingen boer, hvor nogle Hyrdehytter
 Kun titter eensomt frem bag Fjeldene.

Men Noget vilde jeg dog gierne vide
 Om gamle Norrig, før jeg reiser længer.
 Hvo veed, om mine Dine atter skue
 Det kære Fædreland. Thi siig mig, Thorer!
 Hvor staaer det? godt og vel?

Thorer.

Ja, Herre! Norrig
 Staaer endnu fast paa sine haarde Klipper.
 Det er en dygtig Grund, som rokker ei
 Saa let.

Slaf.

Det troer jeg nok, det troer jeg nok!
 Om det saa er den skæggehvide Odin,
 Saa kan han med sin hele Virksomhed
 Gi bringe eders Bierge til at fnage,
 Skøndt han har prøvet det i mange Aar.

Thorer.

Vel sandt, min Herre! Landet selv staaer fast,

Dg frodig blander Birken sig med Granen,
 Mens Solen bryder sine varme Straaler
 Paa Klipperne, og modner Dalens Korn;
 Dg frugtesløst endnu, som hidindtil,
 Slaaer Bølgen imod Landets Marmorfod.
 Men, Herre! medens al Naturen blomstrer
 I fredelig og stille Rolighed,
 Saa æder sig en stærk og voldsom Gift
 Dog daglig meer igiennem Landets Indvold.

Dlaf.

Hvad mener du? Jarl Hakon sidder jo
 Heel rolig paa sin Stol i Trondelagen.

Ihorer.

Saa har han siddet alt en Stund, min Herre!
 Men endelig har Norges Bønder fundet
 Det usfelt at beherskes af en Jarl.

Dlaf.

Hvi give de ham ei da Kongenavn?

Ihorer.

Dg derom spørger Halfdan Svartes Ut?

Dlaf.

Hvad ændse Norges Bønder Halfdan Svarte?

Ihorer.

Meer, end du troer. De brave Norges Mænd
 Har altid havt en indgroet Kiærlighed
 Til den retmæssige, den sande Konge.

Dlaf.

Dog styrer Glade-Jarlen Riget alt
 I atten Aar.

Ihorer.

Hvordan ved List og Magt

Han kommen er til sliq Besiddelse,
 Det veed I selv, saa godt som Een af os.
 Hvo negter Hakon Jarl vel Tapperhed?
 Hvo negter ham Forstand og fielden Kløgt?
 I veed, hvorledes alle Sager stod;
 Hvorledes Gunhilds Sønner hærjed om,
 Og spildte, ved at vise idel Svaghed,
 Den sidste Rest af Landets Urefrygt.
 Jarl Hakon overvandt dem fiækt i Strid;
 Dertil det Benskab kom, som han forstod
 At skaffe sig i Danmark hos Kong Harald.
 Naar man vil vinde Noget, maa man vide,
 Hvorledes Alting staaer; det vidste Hakon,
 Og uformærkt, ret som en snedig Kiøbmand,
 Der veed at vende Alting til sin Fordeel,
 Gif Jarlen Norges Land i sine Hænder.
 Kied af at stride, ønskte Bonden Ro;
 Saaledes sad han roligt i sit Sæde.
 Hvad fuldeligt befæstet ham deri,
 Var Jomsborgs Tog, da han til Norges Ure
 Redflog den overgivne Ungdomsvælde,
 Som rundtom havde Jorden fyldt med Skræk.

Dlaf.

Og nu i Glandsen af sin Herlighed
 Foragtes han?

Thor er.

Hvor høist naturligt, Herre!
 Tilforn var Hakon flog; han vidste, Kløgskab
 Var ene det, som sammenholdt hans Magt.
 Nu blev hans Navn beundret overalt;
 Jarl Hakon, hed det nu, det er en Helt,

Han Jomsborg fældet har ved Hjøringsvaag,
 Hvad modstaaer ham? hvad rokker nu hans Magt?
 Ved denne Roes, ved sliq Berømmelse
 Fast hovedsvimmel, glemte han sin Klogskab,
 Forglemte han, at Bondens Kiærlighed
 Er Thronens allerførste Hovedpille.
 Han trodsed med sin Magt, og meente, nu
 Behøvedes ei meer Forsigtighed.
 Hver Higen i sit Hierte gav han Tøilen,
 Og hver en Lidenstaaer fik frit sit Spil.
 Da var han ikke længer fredegod,
 Men stolt og herskesyg; da æred han
 Ei længer hver Mands Eiendom, men gjorde
 Beständig mere Bold paa Bondens Ret,
 Hans Gods, hans Odelskab; ja, endnu værre:
 Hans Biv, hans Døttre tog han til sin Gaard,
 Og lod dem gaae, som Dffre for sin Lyst.
 Hvad skal jeg sige mere? Uformærkt
 Begyndte Oprørsluen rundt at ulme.
 Han frygted ikke for en fremmed Fiende,
 Og mærkte ei, at Fienden var i Landet,
 At Kræften havde gnavet sig til Hiertet.
 Nu lever han i evige Skiermydsler,
 Snart faldes fra ham hist, snart atter her,
 Og Norge venter kun med Længsel efter
 En tapper og retmæssig Drot, for reent
 At styrte Hakon fra sit Herresæde.

Slaf.

Ha, Thorer! er det Sandhed, som du taler?

Thorer.

Der stander eders egen Slægt; lad den
 Stadfæste mine Ord!

Dlaf.

Min vakkre Jostein!

Hvor bliver Gullet af i dine Kinder?
Du smiler ei. Saa fryder det dig ikke,
At Norrig kaster af sin Slavelænke?

Jostein forvirret.

Jeg er for ung til at forstaae mig ret
Paa Landets sande Fordeel, Herre! men
Hvad Thorer siger, har sin Rigtighed.

Thorer.

Behøver jeg at sige dig, Kong Dlaf!
Hvordan jeg blev til Mode, da jeg hørte,
At du var draget hid? Da troede jeg,
Du havde faaet Nys om Landets Tilstand,
Og nytted Diebliffet; derimod
Nu, du har talt, erkiender jeg forundret
I denne Hændelse et Bink fra Himlen.

Dlaf.

Ha, Thorer! du har gjort min Siæl urolig.

Thorer.

Som Frøet, naar det gicerer under Jorden,
For snart i Vaarens Tid at skyde Blomster.
Du har dog ikke glemt, fra hvem du stammer?

Dlaf

i dybe Tanke.

Siig, var det ei fra Harald hiin Haarfagre?

Thorer.

I lige Linie paa Sværdets Side.

Dlaf.

Hvis Moder Ragnhild drømte om et Træ.
Hun hviled nemlig i en Urtegaard,

Dg tog en frodig Qvist ud af sin Tasse;
 Dg som hun holdt den i sin høire Haand,
 Da blev den voksen, blev den til en Green,
 Hvis ene Ende raged ned til Jorden,
 Dg fæsted Rødder, men den grønne Top
 Steg høit til Himlen, blev saa svarlig høi,
 At neppe hun den kunde øine meer.
 Dg Stammen den var rund og saare tyk;
 Med imod Jorden var den rød som Blod,
 Men opad var den glat og sommergrøn
 Med hvide Qviste, og den bredte sig
 Med sine Arme over hele Norrig —
 Var det ei saa?

Thorer.

Saa siger Sagnet, Herre!

Slaf.

Var det ei Harald med de fagre Haar,
 Der drømte underligt om sine Loffer,
 Hvorledes nogle bølged sig til Jorden,
 En Part til Anæet, en til Skuldrene,
 Dg nogle krused sig i spæde Krøller
 Om Heltens Tinding?

Thorer.

Ganske rigtig, Herre!

Da spaaede alle vise Mænd i Landet:
 Det vidned om den store Kongeslægt,
 Som skulde herske efter ham i Norden.

Slaf

staaer taus hensiunken.

Thorer.

Hvad nye Tanker vaagne i din Siæl?

Slaf.

Hvad nye Tanker! ingen nye Tanker,
Kun fiære gamle Tanker, Ungdoms Drømme
Og Manddoms Forsæt.

Thorer.

Dig, din Fødsel værd.

Forslad mig, fiære Herre! men hvorfor
Har du tilforn dog yttret kun saa lidet
Din Attraa og din Ret til Norges Throne?

Slaf.

Den stod for langt fra Haanden, Thorer! den
Var alt besat, og andre Tanker dengang
Indtog mit Hierte. Siælens fromme Ro
Er mere værd, end alle Jordens Throner;
Min Higen drev mig hidindtil mod Syden,
Til Steder, hvor den christne Tro blev lært.
Dog har ei Lykken hidindtil forfulgt mig;
Alt anden Gang jeg hersker i et Rige.
I Benden bød mig Elskov lægge Sceptret,
I Irland gav mig Elskov det tilbage.
Men dog end aldrig i mit Liv, med al
Min Tumlen og min Glakken og mit Dphold
Blandt fremmed Folk, har jeg forglemt min Fødsel,
Og at jeg var en Kongesøn fra Norge.
Tidt har naturligviis den Tanke vaft mig:
Grib Sværdet og forfølg din Fødselsret!
Men overalt jeg hørte, Norges Bønder
Var glade ved at styres af Jarl Hakon.
Hvad var min Magt? Der skal en vældig Magt
Til ind at trænge i et fremmed Rige;
Og kunde jeg ei vorde Norges Konning,

Dets blotte Roligheds=Forstyrer havde
Jeg ingen Attraa, ingen Lyst at vende.

Thor er.

Nu derimod staaer Sagen anderledes.
Naar Trønderne faaer høre, at der lever
En Sønne=Sønne=Sønnesøn af Harald
Haarfager, da vil Intet holde dem
Fra strax at træde over paa din Side,
Saasnart du seiler ind i Trondhiems Fiord.
Om mit og dine Fættres Venstab har
Jeg vel ei nødig at forsikre dig.
Men det kan jeg dig helligen forsikre,
At mange flere Mænd af Magt i Landet
Kun vente paa at vise dig der' Venstab.
At bringe flux dig dette glade Budskab,
Er, hvad som egentlig os hid har drevet.
Hvis derfor du vil følge Venstabs Raad,
Saa drag ei nu paa fierne Eventyr,
Men følg din Skiebnes og din Lykkes Vink!
Den har ei vinket dig herhid for Intet.

Olaf

efter et Dieblis Ophold.

Din Tidende har overrasket mig.
Forlader mig et Dieblis, J Benner!
Hist under Træet har man reist et Telt;
Der qvæger, hviler eder efter Reisen!
Jeg kommer efter. Følger mine Kæmper!

Thor er, Carlshoved og Jostein gaae med Olafs Mænd. Olaf
og Tangbrand blive tilbage.

Olaf.

Nu, Tangbrand! du har staaet taus og stille?

Tangbrand.

Og glædet mig kun ved din Lykke, Herre!
Du bliver Konning til et herligt Land.

Olaf.

Men over Hedninger, som spotte Gud.

Tangbrand.

Desstørre vil din Hæder vorde, Herre!
Naar du har bragt dem paa den rette Vej.

Olaf.

Ja, Tangbrand! ja, jeg følger Himlens Bink.
Vel havde jeg besluttet først at drage
Til Garderike.

Tangbrand.

Du har Intet lovet.

Løst var det Rygte kun, som drev dig, Olaf!
Bant til Bedrifter, kieded dig din Ro,
Du søgte Daad, som sømte sig en Christen;
Du følte i din Barm en medfødt Kraft
Til at stadfæste Himlens Magt paa Jorden.

Olaf.

Og tænk dig, Tangbrand! i mit Fædreland.

Tangbrand.

Som Norges Konning kan du bedre hielpe
Den garderiske Ivan, hvis han trænger.

Olaf.

Det bør sig Hielpen først vor Slægt og Venner.
At christne Norge — store, skønne Tanke!

Tangbrand.

For Norge Garderife staaer tilbage.

Olaf.

Men, Tangbrand! — thi jeg skiuler Intet for dig —
 Ei blot af Fromhed glæder sig mit Hierte;
 Det smulmer ved den skønne, muntre Udsigt
 At kunne hævde sig sin Ret. Jeg fødtes
 Til Norges Krone. Siig mig, er det syndigt,
 At Olaf ønsker sig den Lykke, som
 Han fødtes til?

Tangbrand. .

Saa vist Gud er en Fader,
 Og elsker sine Børn, nei, Olaf! nei.
 At nyde Livets Lyst i al sin Fylde,
 Naar fromt den nydes i Ufskyldighed,
 Det er at giennemskue Herrens Godhed.
 Held den, som altid seer i Livets Fryd
 Et Gienfkin af den fjerne Herlighed!
 Held dig, i Fald det lykkes dig som Hyrde
 At lede faderligt din christne Hiord!

Olaf.

Førlad mig, fromme Fader! af, førlad mig!
 Jeg trænger til at være ene nu.

Tangbrand.

Christ styrke dig, min ædle unge Helt!

Gaaer.

Olaf

brister i Graad, og kaster sig paa Knæ med foldede Hænder.
 Mit Hierte smelter ved den store Tanke.
 O, gode Gud! er jeg det svage Redskab,
 Som du har faaret til at brede ud

Din Herlighed paa Jorden? Fader! see,
Jeg stander i din Haand, din Villie skee!

Reiser sig begeistret.

Ja, ja! jeg føler det, jeg føler det.
Min Arm er stærk, Kraft luer i mit Bryst.
Ja, jeg skal være din Apostel, Herre!
Med dette Sværd, Forløser! som er gjort
I Korsets Lignelse, med dette Sværd
Skal jeg bestride al den Frækheds Magt,
Som vil modsætte sig din Herlighed.
Og som en Hyrde i sit elskte Nord
Skal Olaf styre sin betroede Hiord.
Hvor Odins Tempel mørkt og skummelt stod,
Hvor ofte flød uskyldigt Hjerteblood,
Skal Røgelse og Myrrha nu kun ryge;
Sin Afgud skal ei Præsten blodbestryge.
Gi Raab af Lffret, ei de vilde Skrig
Af Odins Præster om de blege Liig,
Uskyldig Harpeleg og Sang skal tone,
Og lyde imod Evighedens Throne.
Med hellig Andagt skal de samle sig
For hist, Forflarede! at see kun dig.
Nødtørstighedens Trang skal da forglemmes,
Med Giestebud dit Tempel ei bestømmes;
Iffun det tause, store Giestebud
Forkynde skal: Alt lever i sin Gud.
Bort, Had og Vold og Mord og vilde Leire!
Uskyldighed og Rierlighed skal feire.

Han gaaer.

Glade.

Giennemgang i Skoven. Hakon Jarl kommer gaaende bevæbnet med Sværd, Skjold og Bue. Thora møder ham.

Hakon

standser forlegen.

Hvad seer jeg her? Min Thora! loffer ogsaa
Det smukke Sommerveir dig i det Grønne?

Thora.

Hvad loffer dig? Bist ikke Thora. Vil du
Besøge mig? Jeg seer, du est bevæbnet.

Hakon.

Til Drlog, Thora! Jeg staaer færdig til at
Bestige Skibene med mine Mænd.
Jeg gaaer i Søen mod en Røver, som
Har hiemsøgt Kysterne.

Thora.

Ha, hvilken Lykke

Maa jeg da takke Hændelsen ei for,
At jeg endnu engang faaer see dig, førend
Du seiler bort!

Hakon.

Jeg havde givet Karter,
Min Svend, Bested at bringe dig.

Thora.

Din Træl!

Hakon.

Min Tid var knap, det var mig selv ei muligt.

Thora.

O, Hakon! Hakon!

Hakon.

Piin mig ei med Mistvivl!

Thora.

Du elsker mig ei meer.

Hakon.

Dg var det saa,

Troer du da vel, at din Bebreidelse

Var mægtig til at tænde Luen atter,

Hvis den var slukt?

Thora.

Dg saa tiltales jeg —

Jeg, som du elskte over Alt i Verden?

Troløse! hvilke søde Smigersord

Opfandt din Tunge: Jeg var ene den,

Som kunde gjøre Hakon Livet fiært!

Jeg var den Æneste, som var i Stand til

At smelte Jernet i hans Krigerbryst,

At vænne det til huld Bestandighed!

Ha, jeg Ænsfoldige! jeg troede dig,

Forlod mit Huus og Hiem, og oversaae

Mit Rygte, fulgte dig, og gav mig hen —

Dg nu — Ha, jeg fortjener denne Skændsel!

Hakon.

Hvad Skændsel? Thora! blandt de Yndigheder

Dg blandt de Fortrin, som jeg fandt hos dig,

Var det, at du varst snild og fordomsfri.

Du taler om min Ubestandighed,

Dg gjør dig skyldig i den samme Feil.

Hvor er dit før saa frie Blijf paa Livet?

Du siger, at du gavst dig hen til mig?

Du siger sandt; du gjorde mig lykkelig.

Og hvad nu meer? Var det en Ungersvend,
 Af dem, hvis Hierter Mattens Maane smelter,
 Som vandt din Elskov? Sagde du ei selv,
 Du elskte mig, fordi jeg var en Mand,
 Og mellem Mænd den første, som du kiendte?
 Hvad er da Mandens Daad? Er Mandens Daad
 At sukke evig i den Elsktes Arme?
 Du varst en deilig Enke. Paa din Gaard
 Henrandt dit Liv fiedsommeligt og tomt.
 Hvad offred du? Velbyrdig Norges Qvinde,
 Og rig, selvstændig, kanst du, hvis du vil,
 Foragte Alt, hvad Rygterne formaae.
 To Maaneder har vi tilsammen nydt
 Saa sødt, som noget Var i Freias Sal.
 Nu fængsler anden Gienstand Heltens Blik.
 Forvovne Bønder vove hist og her
 At knurre, tale høit; man giefter Landet
 Selv med Sørøverskibe. Det maa standses.
 Det bør sig Norges første Mand at tænke
 Paa Alt i Tide. I de første Uger
 Vil neppe worde nogen ledig Time
 For Elskovs søde Spøg. Vær god, min Thora!
 Drag atter til din Gaard, din Eiendom,
 En liden Stund. Graværelsen forstærker
 Den matte Kiærlighed. Vi sees igien,
 Og da er Hakon dobbelt elskovsfuld.

Thora.

Og dermed er det gjort, er det forbi!
 Og med den matte, usle Strøm af Ord
 Er Thoras Tro og Kiærlighed betalt!
 Jeg har fortient det, ja, ved Asa Løfe!

Jeg har fortient din lave Troløshed.
 Du siger, jeg er flog og snild? O ja,
 Saa flog og snild jeg altid er, at vist
 Jeg veed, den Tale var kun spildt,
 Som vilde bringe den forsvundne Elskov
 Tilbage i dit grumme, kolde Hierte.
 Men at du med saa skink og færdig Frækhed
 (Erhvervet ved utallig Troløshed)
 Dig viser uden Skaansel, uden Blu,
 Og uden al Betymring for min Smerte,
 Det knuser og det dræber mig.

Hun græder.

Hakon.

Bed Freia!

Du est mig fæer, min Thora! Hvis det var
 Min Hensigt, som du troer, at svige dig,
 Da kom jeg ei, og har ei frem mit Dufte
 Med denne Rolighed, som du misliender.

Thora opbragt.

Du lyver, Boler! ja, ved Syn! du lyver.
 Du falder Freia til dit Bidne? Ha,
 Sværg ei ved Freia! Freia vender bort
 Sit rene Blik fra dit fortrufne Mafyn.
 Skiorlevner! at jeg kunde elske dig!
 Thi jeg har elsket dig. Den Gæste,
 Som drog til dig af sanddru Kiærlighed,
 Var Thora. Thi hvad rørte mig din Høihed?
 Min Elægt er gammel og berømt, som din.
 Forvildet, som jeg var, jeg drømte om
 At kunne bringe Reenhed i dit Hierte,
 Og Trostab. Odin! naar var Løfe tro?

Du kan ei sætte Priis paa sielden Skønhed;
 Kun drevet af en lav og dyrist Drift,
 Er ene Nydelsen, hvad du attraaer,
 Forandring ifkun, hvad dit Hierte ønsker.
 En trivelig, rødmostet Bondepige
 Med stærke, drøie Lemmer, uden Tvivl
 En iblandt Thoras Terner, har maaskee
 Indtaget dig, og overtalet dig,
 Enfoldig som du est, at glemme mig.
 Men hevnes vil jeg! Jeg har Brødre, Hakon!
 Og Frænder; bedre Kæmper vel, end du.
 Ved Asa Odin, de skal hevne mig!

Hakon

med opbragt Kulde.

Du taber Beiret, Thora! Giv dig Tid!

Han kalder; Karker kommer.

Hakon.

Hvis du har endnu meer at sige, see,
 Der staaer min Træl; fortæl du Resten ham!
 Det sømmer sig Jarl Hakon ei at høre
 Paa matte Skieldsord af en opbragt Qvinde.

Han gaaer.

Thora.

Hvad vil du, usle Slave?

Karker.

Skieldes ud.

Det hørte du jo at min Herre bød.

Thora slaaer ham.

Forvorpne Træl!

Karfer.

Skaan dig, min ædle Frue!

Du støder dine Hænder paa min Ryg.

Thora fatter sig.

Ha, Thora! du fornedrer dig. Hvor blev

Din Høihed og din Stoltthed? Træl! forlad mig.

Karfer.

Det har min Herre ei befalet mig.

Thora.

Hvad har han da befalet dig?

Karfer.

At jeg

Skal sige eder, ædle Frue! Karmen

Staaer færdig, for at føre jer til Rimol.

Thora.

Det var da den Bæst, du skulde bringe,

Hvortil din Herre havde selv ei Tid?

Vel, Karfer! vel; han er vor fælles Herre,

Jeg lyder ham, og reiser strax afsted.

Hun gaaer.

Karfer kalder paa de andre Trælle; de komme.

Karfer.

Nu gif Fru Thora hjem, nu skal der flyttes.

Nu bærer jer fornuftigt ad! Hun er

Lidt vred i Hovedet. I Gald I lade,

Som Noget gif itu, saa er det muligt,

At hun slaaer ogsaa jer i Næse og Mund.

Saa gif det mig; det frilled mig i Siælen.

Hun har to deilig bløde, hvide Hænder;

Det kom mig for, som om hun havde trykt mig

I Næsen med en Silkepude.

Leif.

Ei!

Karfer.

Hun vilde gjerne blevet længer, seer du!
 Det troer jeg nok, men det gaaer ikke an.
 De Andre maae ei heller være Stedbørn.
 For nylig gif en Flok af vore Trælle
 Til Lunde efter Gudrun, Bergthors Datter;
 Hun træder ind igien i Thoras Blads.

Leif.

Alt nu en Ny?

Karfer.

Alt nu? Man hører strax,
 At du har ikke længe været her;
 Thi ellers vilde du vist sagt: Først nu?
 To fulde Maaneder var Thora her;
 Det gaaer ei an, som selv du kan begribe,
 Naar det skal ordentlig gaae Landet rundt.

Leif.

Gaae Landet rundt?

Karfer bevisende.

Ja, det maa være, seer du!

Bor Jarl, som har saa mange Ting i Hov'det,
 Og som maa passe paa os allesammen,
 Og som maa altid være, hvor det kniber,
 Og — som maa passe paa os allesammen,
 Og har saa mange Ting i Hov'det, seer du!
 Ham kan man ei fortænke jo deri,
 At han — som har saa mange Ting i Hov'det,
 Og som maa altid være, hvor det kniber,
 At han

Leif.

Ja, jeg forstaaer dig nok for saavidt.

Karfer.

Desuden siig du mig, min gode Leif!
Paa din Samvittighed, hvis du var Jarl,
Dg kunde giøre, hvad du fandt for godt,
Om du ei gjorde, hvad for godt du fandt.

Leif.

Vel, hvad jeg fandt for godt, men ikke derfor
Det, som jeg fandt for slet.

Karfer.

Hielp Thor! for slet?

Man horer strax, at du er kommen nylig,
Dg har ei hørt paa vise Herrers Tale;
Thi ellers vidste du, at sliig en Mand,
Der har saa mange, mange Ting i Hov'det,
Dg som maa altid være, hvor det kniber,
Dg som maa passe paa os allesammen,
At han —

Leif.

Ja, Karfer! jeg forstaaer dig nok.

Karfer

fortrydelig over at blive afbrudt.

Saa lad mig høre da, hvad du forstaaer!

Leif.

Du mener, at en saadan herlig Helt,
Som vaager over alle Landets Mænd,
Maa sove ud igien hos Landets Qvinder.

Karfer.

Det giver jo naturlig sund Forstand.

De gaae.

Einar Tambeskiælver er under det forrige Optrin kommen ind, og har sat sig paa Stubben af et Træ i Baggrunden, for at giøre sin Bue i Stand; i det Trællene gaae, reiser han sig, og seer hen til den modsatte Side.

Einar.

Hvo stander hiiset der paa Veien? Ei!
 Det er vor Husbond, det er Hakon Jarl,
 Som kommer op igien fra Skibene.
 Nu skal jeg spille ham et Puds. Man siger,
 At ingen Ting kan giøre ham forfærdet.

Han lægger an, og skyder ud af Scenen.

Ha, ha! der skød jeg Busten af hans Hielm.

Hakon

løber i Harmen mod Einar med oploftet Sværd, griber ham i Brystet, og siger:

Ha, købte Stimand, flux bekiend! sig frem,
 Hvad har man lovet dig for Hakons Liv?

Einar rolig.

Glet Intet, Herre! Jeg behøver Intet.
 Jeg er ei heller Stimand, jeg er kommen
 Af ædel Byrd; du kiender mine Frænder.

Hakon.

Hvo est du, Riding! og hvo er din Slægt?

Einar.

Min Fader hedder Manddom, Herre Jarl!
 J kiender ham. Det er en gammel Knark,
 Men rørig af sin Alder; Skægget tykt,
 Og Armen stærk. Han har alt længe boet
 Paa Norges Klipper.

Hakon.

Manddom, Riding? dø!

Einar

holder hans Arm fast tilbage.

Laf være Guderne, som gav mig Kraft
At holde Hakons Arm tilbage! Det
Var ellers ude med mig.

Hakon.

Hvilken runken

Seidkone laante dig sin Hekrekraft,
At holde denne Ræmpearm?

Einar.

Ja rigtig!

Min Moder, Herre! hun har lært mig det.
Hun er en Hex, som ganske ret du siger,
Dog er hun ikke runken, hun er rød
Og hvid, som Mælk og Blod; hun hedder Sundhed,
Og er, som du, af gammel nordisk Slægt.

Hakon.

Nu skalst du døe!

Einar.

Det er for tidlig, Herre!

Jeg er kun lidet over tyve Aar.
Du komst til kort, min ædle Herre! hvis
Du dræbte Norges bedste Ungersvende.

Hakon.

Glendige! og vilde du ei dræbt mig?

Einar.

Bed Odin og ved Norges Freia, nei!
Jeg vilde skyde Busken af din Hielm,
Og intet Andet.

Hakon.

Dg til Skive for
Din Dvælse du vælger Hakons Hoved?

Einar.

Hans Hielmbyst, Herre! ene kun hans Hielmbyst.
Det mored mig at giøre Hakon bange.
Man sagde, det var svart at skræffe dig,
Dg derfor skød jeg Fjæren af din Hielm.
Det Saar kan heles snart, det koster dig,
I Fald det kommer høit, en Hanesvands.
For Resten, hvis du holder i din Haand
En Søilverpenning, og jeg skyder den
Gi bort, og giør dig ingen Fjinger Skade,
Saa maa du falde mig en Mæreminde,
Dg hænge mig op i det første Træ.

Hakon.

Jeg troer dig, Dreng! dit Die lyver ei.
Hist henne sidder i den grønne Birk
En Plet i Barken, sort og liden; kan
Du træffe den, saa Pilen borer sig
I Pletten ind, og sidder fast, saa vil
Jeg troe din Tale.

Einar

figter, og skyder.

Altsaa troer du mig.

Hakon.

Du est en prægtig Skytte. Du skal være
Beständig om mig; vel, at her jeg traf dig!
Her Rygtet gaaer i Landet om en Ungling,
Som være skal den bedste Bueskytte,
Dg jeg har stævnet ham op til min Kongsgaard;

Naar nu han kommer, skal han see, at vi
 Har ogsaa Bueskytter her paa Glade.

Einar.

Lad ham kun komme! Jeg skal skyde med ham.
 Hvad kalder han sig?

Hakon.

Einar Tambeskiælver.

Einar.

Det hedder ogsaa jeg. Lad ham kun komme!
 Jeg mærker, jeg kan veie op mod ham
 I alle Ting, om saa det er i Navnet.

Hakon.

Hvad? du est Einar Tambeskiælver?

Einar.

Herre!

Den ene. Bring mig flux nu til den anden,
 Saa skal vi nappes om den første Rang.

Hakon.

Ha, raske, overgivne Ungersvend!

Saa est du kommen nu til Hakons Hof?

Tager ham under Hagen.

Hvor ung og stærk og smuk! hvor overmodig!

Nu, slige Svende er det just, jeg ønsker.

Siig, har du Lyst at tiene Hakon Jarl?

Einar.

Hvis jeg kan tiene dig i Et og Andet,

Saa skal det glæde mig ind i mit Hierte;

Men her er jo saa roligt nu i Norrig,

Som i en gammel Kærrings Krog bag Dvnen.

Hakon.

Ei overalt saa roligt, som du tænker;
Jeg bruger stærke, troe og fiæffe Mænd.
Endnu i Dag gaaer jeg med mine Skibe
At dække den sydvestre Kyst af Landet
Imod en fremmed, maaskee farlig Fiende.
Vil du gaae med og spænde Buen til
Mit Gavn og Forsvar og din egen Ære?

Einar.

Ja, Herre! gierne. Hielp mig Thor i Thrudvang.
Hvad har du der en deilig Bue, Herre!
Indlagt med Guld og Sølv; min, som du seer,
Er kun af Granerod og Bjørnesener.

Hakon

tager den af sin Skulder, og giver ham den.

Tag denne Bue, Einar! og behold den
Til Pant paa Hakons Vensteb.

Einar

prøver Strængens Stramhed.

Alf! for veg,

For veg er Jarlens Bue. Herre! tag den
Igien. Den er for tung, den er for slap;
Min egen her er meget bedre.

Hakon.

Ha,

Du stolte Ungersvend! foragter du
Min Gave? hvad?

Einar.

Jarl Hakon eier Noget,
Som Einar ei foragted, blev det budt ham.

Hakon.

Og hvad er det?

Einar.

Du har en Datter, Jarl!

En Rose paa en Lilievaand var ikke
Saa bold; dog derom kan vi altid tale.

Hakon.

Saa troer du —

Einar.

At jeg skal fortiene Berglioth.

Hakon.

Du sigter til et fiernt, ophøiet Maal.

Einar.

Saa bør det sig en vakker Bueskytte.
Min Piil indhenter fierne Maal, det veedst du;
Men Diets kiælne Blik har ogsaa Pile.

Hakon.

Er Skytten skudt?

Einar.

Det skal han sige dig,
Naar han har dræbt en Flok af dine Fiender.
Til Stranden, Herre!

Hakon.

Est du færdig alt?

Einar

flaaer paa sit Røgger.

Jeg har mit Huusgeraad paa Ryggen med mig.
Til Stranden, Herre! hurtig.

Hakon.

Raske Gut!

Jeg lider dig, fast som du varst en Qvinde.

Einar.

Det var det Sidste, som jeg vilde være.

De gaae.

Bønderstue.

Orm sidder med sin Brud Gudrun overst ved Brudebordet;
Bergthor hos hende. Paa den anden Side Astrid med sin
Gæstemand Thorvald. Flere Bønderfolk.

Bergthor.

Saa, lystig, Børn! lad Hornet gaae omkring,
Spar ikke Miøden; den er god og gammel.
Den Tid, jeg holdt mit Bryllup med Gundløde,
Da lagde selv jeg Tønden i min Kielder,
Dg svor en Eed, at ei den skulde brydes,
Før jeg fik holdt min første Datters Bryllup,
Dg hvad jeg svor, seer I, det har jeg holdt.
Jeg nyder Glæde paa min gamle Alder.
Er Pigen ikke brav, min gode Orm?
Ni Maaneder hun yngre er, end Miøden;
Det vared hverken mere eller mindre,
Før min Gundløde bragte mig en Datter.
Jeg husker end, den første Gang jeg saae dig,
Da blev jeg vred, jeg nærvæd havde bandt dig.
Jeg sfiendte paa Gundløde i sin Seng;
Jeg sagde: Qvinde! hvad er det for Streger?
Hvad skal jeg med de Døttre? Skaf mig Sønner,
Som jeg kan lære føre Stang og Sfiold! —
Dg dermed smed jeg Tøsen ned igien
I Buggen.

Orm.

Men med Tiden, Fader Bergthor!
 Fikst du dog Pigen fiær.

Bergthor.

Da hun blev større,
 Saa veed jeg ei, hvordan det var, hun frøb
 Omkring mig, vimsed om, og naar de Piger
 Blier saadan henved femten, sexten Aar,
 Saa maa man holde af dem, om man vil,
 Og om man ikke vil; man nødes til det.

Orm.

Den Gamle er i Aften ganske lystig.
 Nu, Thorvald! lad dog Hornet gaae omkring;
 Der bliver ikke druffet her i Lauget.

Thorvald.

Ei druffet, Orm? Min Gut! hvor vil du hen?
 Det er fast gaaet mig, som Konning Riølner,
 Der drufned i et Mjødskar.

Bergthor.

Stille, Børn!

Hvad er det for en Larm derude?

Thorvald.

Sikkert

Gleer Benner, som vil giestes ved dit Bryllup.

Han gaaer til Døren; Stein og en flok bevæbnede Trælle
 træde ind.

Thorvald.

Hvad vil I, Børn? og hvorfor kommer I?

Stein.

Vi er Jarl Hakons Trælle, vi er sendte
 At melde eder Herrebud.

Orm.

Har Jarlen

Saaet Nys om, vi er alle samlet her,
Og nytter derfor denne Sammenkomst,
Saa tal! Vi stande rede til at høre.

Stein.

At I var her saa mange samlet sammen,
Det just formoded Jarlen ei, skjøndt vel
Han vidste, her blev holdt dit Bryllupsgilde.

Orm.

Hvad er da eders Grind? siig det frem!

Stein.

Nu, kort og godt, vor Jarl har sendt os hid
At hilse dig med Venlighed, Orm Lyrgia!
Han kender dig, og veed, du est en Mand,
Som er din Overherre tro og lydig.
Vor Jarl har nylig seet din skønne Brud,
Og hun har flammet op hans Bryst til Elskov;
Han kan ei leve uden hendes Gie.
Han har forgieves kæmpet mod sin Attraa;
Den Tanke, at en Undersaat skal nu
Besidde det, hvorefter han forsmægter,
Er ham utaalelig. Han haaber derfor,
Du afstaaer ham din Fæstemø.

Bergthor reiser sig.

Hvordan?

Orm.

I komme for at røve mig min Brud?

Stein.

Ei for at røve, hvis du, som vor Jarl
Ei tvivler paa, gier hende med det Gode.

En føie Tid du ifkun vente skal,
Saa sender venligt han din Brud tilbage,
Ledfaget af Foræringer og Guld.

Orm.

Og flige Ord, forvorpne Træl! dem tør
Du forebringe mig? og flig en Fordring
Tør Jarlen gjøre frie og stolte Normænd?

Stein.

Heel mangen Brudgom, fri og stolt som du,
Har anseet Jarlens Fordring for en Lykke.
Vi haabed her at træffe dig alene
Med nogle faa udsøgte Benner, Orm!
At dette Budskab kommer noget brat,
Har tvende Grunde: først, at Jarlen alt
Er steget paa sit Skib, og reist fra Glade;
Dernæst, at saa du haster med dit Bryllup.
Det tvinger Jarlen, som du selv kan indsee,
At gribe til et kort og syndigt Middel.
Derfor han har udtrykkelig befalet,
At vi skal bringe Gudrun til hans Gaard,
Og vogte hende, til han kommer hjem.
Hvad det angaaer, at dømme om hans Daad,
Dertil formaster Ingen sig af os;
Han er ophøiet over Alles Dadel.

Umindeligt Bulder.

Bergthor.

Det gaaer for vidt. Afsted! afsted paa Stand,
Forvorpne Trælle!

Thorvald

griber et Drickhorn.

Hilser eders Jarl

Og siig, at Thorvald drak hans Arveøl!

Flere Stemmer.

Bort, Hakons Trælle! bort.

Stein

til de andre Trælle.

Til Baaben, Evende!

Thorvald.

J vover at forsøge eders Alsmagt?

Alle.

Slaaer dem ihjel!

Bergthor.

Her har jeg smeddet mig

En Hammer nylig af det bedste Jern;

Hvorhen den falder, styrte fire Trælle.

Stein.

Slaaer, Evende! slaaer.

Bønderne.

Hug ned den Dgleæt!

Strid. Efter nogen Modstand flygte Hakons Trælle; Mændene forfølge dem. Gudrun, som er falden i Alsmagt, omringes af de forsamlede Qvinder, som søge at bringe hende til sig selv igjen.

Astrid.

Min Søster! elskte Gudrun! kom til Live.

De er alt slagne, her er ingen mere;

Seer du igiennem Bindvet, hvor de flye?

Mændene komme tilbage. Drm, som bliver sin Bruds Tilstand vaer, styrter sig for hendes Fodder.

Drm.

Skaaf Livet i min Brud! Hvad staae J her

Dg flynke, Qvinder? Hvor er eders Kunst?

Skaaf mig min Brud igjen!

Thorvald.

Nu, ved den store

Odin paa Glidskialf, som beskuer Alt!
 Her hæver jeg mit blodbestænkte Sværd,
 Besmurt med Trælleblod, med Blod, som flød
 Af Hakons Venner; jeg undsiger ham!
 Ved Odin, Vil' og Bee! ved Alt, hvad helligt!
 Jeg er ei rolig, før jeg blande kan
 Hans Blod med Trællenes, og hevner saadan
 Den Skændsel, som min Broder var bestemt.

Bergthor.

Dg skændt jeg alt er gammel, stiv og rynket,
 Saa sværger jeg paa Hamrens røde Næb,
 At jeg vil hevne sliq Forsmædelse.
 Han vilde have sig en Krone hamret?
 Ha, vi skal hamre ham! Jeg er den Ældste
 I dette Lag, og jeg er Pigenes Fader.
 See, hvor hun ligger her, den stakkels Mø,
 En salmet Blomst i hendes Beilers Arme!
 Forsamler eder om mig, Bondemænd!
 Dg sværger paa min store, tunge Hammer
 Hakon den Dudes Fald.

Orm.

Gudrun! min elskte Mø!

Du aabner Diet?

Alle Bønderne

paa Hammeren.

Hakon Jarl skal døe!

Tredie Act.

Den Møster.

Carls hoved. Jostein. Grib.

Grib.

Ja, som jeg siger eder, kære Herrer!
 Jarl Hakon er alt landet her paa Møster,
 Han ligger med sin Skibsfloot under D
 I Fiorden, paa den anden Kant, bag Skoven.

Carls hoved.

Og har ei Olaf modt, da ud han seiled
 At hente sine Skibe ind i Havn?
 Besynderligt! thi om et Dieblif
 Kan vi alt vente Kongen her tilbage.

Grib.

Jarl Hakons Kløgt og Ratten var ham gunstig.

Jostein.

Saa staaer den norske Drot vel færdig alt
 At hilse Olaf dærvot, saasnart han prøver
 At gaae i Land? En stor og værdig Holm
 For denne store Tvekamp!

Grib.

Olaf har man
Bestemt en Hilsen; men til Kampen, som
Er valgt, behøves ingen vældig D.
En aaben Kæmpeplads var plat ubrugbar;
Vi trænge til en mørk og skummel Skov,
Og den har vi jo her paa begge Sider.

Carls hoved.

Forklar dig tydeligt! hvad mener du?

Grib.

En hellig Styrelse af Guderne
Har gjort min Herres hele Løgn til Sandhed;
Men denne Sandhed har naturligviis
Forandret hans, saavel som Jarlens Forsæt.

Jostein.

Forvovne Træl! hvor vover du at føre
Et saadant Sprog?

Grib.

Det samme diærve Sprog
Jeg haaber J vil føre, naar J kiende
Den rette Sammenhæng.

Carls hoved.

Tal ei forblommet!

Grib.

Saa vider da, at neppe var Jarl Hakon
Lagt ud fra Glade, før en hurtig Baad
Indhented ham, da seent han maatte frydse
Om Derne. Den bragte ham det Budskab,
At der var skeet et Oprør og et Forbund
Blandt Trondhiems Bønder for en Piges Skyld,
Som efter Sæd han vilde ladet hente.

Af Bælden, hvormed Breden udbrød, saae man,
At Gnisten havde ulmet lang Tid alt.
Hvad var at gjøre nu? J veed, at Jarlen
Beslutter hurtigt; da han havde grundet
En liden Stund, fandt han det mere vigtigt
At drage mod en vældig fiendtlig Konge,
End mod en Bønderflof. Han meente, Toget
Forøge skulde dærvt hans Krigerhæder,
Og skrække Bønderne. Men da han kom nu
Paa Dybet ud, og sendte Speidere,
Da fik han til sin store Sorg at høre,
At Olafs Flaade var langt mere talrig,
End Rygtet havde nævnet ham paa Glade.
Hvad var at gjøre nu? Han søgte Møster;
Her fandt han Thorer strax, sin høire Haand.
Fortvivle er ei Jarlens Sag, det veed man;
Hvis Gæt ei lykkes, maa det Andet prøves.
Det Forslag, som min ædle Herre gjorde,
Blev samtykt. „Nøden twinger mig! det er
De høie Guders Sag!“ saa var hans Ord;
Men sikkert ogsaa for sin egen Skyld
Han ønskede nu den nye Giest af Halsen.
Jarlen var ilde stædt, blev det bekiendt,
Som Sagen stod, at Trygvesson var landet;
Saa vilde Kiærlighed til Kongestammen,
Og Had mod Jarlen, begge to forenet,
End gjøre Faren meget mere farlig.
Hvad skete da? Han taug; lod sine Mænd
Strax telte over sig. De fiende alle
Kun lidt til Sagen; han har bildt dem ind,
Det er en Røver, som han frydser efter.

Jostein.

Og hvad er hans Beslutning nu?

Grib.

Jeg tidt

I mangen søvnløs Nat med Graad i Diet
Har spurgt de høie Guder paa mit Straa,
Hvi dog de havde sat mit friske Liv
I den foragtelige Trællestand.

Tak være de alvise, store Guder!

Thi uden dette var først Thorer's Anslag
For sildig aabenbaret, uden dette
Evam Olaf i sit unge Adelsblod.

Jostein.

Spænd længer vor Forventning ei, men tal!

Grib.

Jeg hørte Alt, jeg var tilstede ved det.

Jeg er hans Træl; en stakkels, ringe Træl

Han følger ubemærket med, som Slæbet

I Herrens Skarlagskind; hvad dolges ham?

I denne Ekov da, for at være fort,

Skal Olaf lokkes hen af Thorer Klake

Huldt under Venfæbs Ekin — og myrdes der.

Jarl Hakon venter i en Bondehytte

Paa Thorer's Ankomst med det blege Hoved.

Saa gaaer han op i Fastland. Rogaland

Er huldt og tro; der samler han en Hær,

Og splitter Irkerne, saafremt de vove

Paa Land at hevne deres Konges Død.

Jostein.

Det har du hørt?

Grib.

Ja, ved den fromme Baldur,
Saa sandt mit Hierte er uskyldigt, Herre!

Jostein.

Og dertil skulde vi ham række Haand?

Carls hoved.

Og vi har hjulpet til en saadan Daad?

Jostein.

Ha, Grib! jeg skammer mig, jeg rødmer for dig.

Grib.

Det har slet ingen Ting at sige, Herre!
Naar først man kommen er saa vidt, at rigtig
Man skammer sig, saa har man meer ei nødig
At skamme sig. Hvo havde vel formodet
En saadan Handling af en saadan Helt?
Jarl Hakon har to stærke Quevine,
Som byde blot med deres Blik; de bød,
I lod. Hvor stort at være Hakons Kæmper,
At have den Bevidsthed i sit Bryst:
Vi hjalp den Helt, den store Mand paa Thronen!
Det drev jer, ikke sandt?

Jostein.

Fra Thronen skal han!

Carls hoved.

Saa vist som Olaf er en værdig Helt
Og Astrids Søn: Jarl Hakon skal fra Thronen!

Grib.

Nu, Grunden den er god, det kan jeg mærke.
Men stille! Skibet nærmer sig til Stranden.
Nu lander Kongen. Seer I Sneffen alt?
Hvad nu skal gøres, det maa gøres snart.

Naar J har Olaf ene, siig ham Sagen!
 Min Husbond er i Skoven hist med Jarlen;
 Naar Olaf skynder sig med sine Kæmper,
 Da fanger han i Buret begge let.
 Hvordan det gaaer, saa er dog Magten Olafs.
 Maaskee skal Noget alt da være giort.
 Men stille! Hører J de skønne Toner
 Fra Skibet? hører J den fromme Sang?
 Af, hvor det lyder deiligt over Vandet!
 Farvel! nu maa jeg ile til min Herre
 I Skoven. Glemmer ei, hvad J har lovet!

Han gaaer.

Jostein.

Nei, sikkert ei.

Carlshoved.

Nu standser Skibet. See,
 Nu stiger Kongen ud med sine Mænd
 Og Munkene. Seer du, de række ham
 Det røde Banner med det hvide Kors?

Jostein.

Det Røde skal betyde Heltemodet,
 Det Hvide Christendommens Fred og Uskyld.
 De nærme sig. Kom, lad os gaae tilside!

Konning Olaf træder frem med det store Banner i Haand,
 fulgt af sine Mænd og Munkene. De Sidste synge følgende

Chor:

Cæli deus sanctissime,
 Qui lucidas mundi plagas
 Candore pingis igneo,
 Augens decoro lumine!

Infunde nunc, piissime!
 Donum perennis gratiæ,
 Fraudis novæ ne casibus
 Nos error atterat vetus.

Expelle noctem cordium!
 Absterge sordes mentium!
 Resolve culpæ vinculum!
 Everte moles criminum!

O tu, sole serenior,
 Et balsamo suavior,
 Veni, veni, rex optime,
 Pater immensæ gloriæ!*)

Slaf

hæver sit Banner høit, og støder det fast ned i Jorden.
 Her planter jeg det christne Banner dybt
 I Norges Grund. Igiennem Fjeldets Stene
 Det, som et Træ, skal skyde stærkt sin Rod,
 Og det skal blomstre frem og bære Frugter,

*) Ved Opforelsen bruges følgende danske Vers:

Forjages skal den dunkle Nat,
 O, Himmel! af din Straale brat.
 Den sidste sorte Dæmringsfry
 Med Jorden fra din Bue flye!

Opvarmes skal det kolde Nord,
 O, Almagt! af dit Kraftens Ord.
 Din Helt du skienkte Magtens Sværd,
 Han fælde Mørkets Trolddomshær!

Ja, hyvfold qvægende, livsalig Frugt.
Med Længsels og Bødsfærdighedens Taarer
Dets Rødder vandes skal, og fromme Suf
Skal komme bolgende, som lune Binde,
Og modne Easten i det fulde Bæger.
Som Fuglesang skal Menighedens Røst
Til Himlen quiddre i den høie Hvalving,
Og som en gammel, hundredaarig Steen=Geg,
Skal Træet brede sine stærke Grene
Ud over Fædrelandet. I dets Ly
Skal Venfkab, Kiærlighed og Fromhed boe,
Og stirre fra den moderlige Stamme
Med andagtsfulde Blik i Aftenrøden.
Og i dets hellige, dets rene Barf
Skal Norges Konger skære deres Navne.
Ufskyldighedens Blomster trindt omfring
Skal holde Vagt, som lyse Engle smaae,
Og støde Mattens Spøgelse tilbage.
Forsærdet bort fra Christendommens Træ
Skal Odin med sit ene, lumske Die
Flye bort til Drknerne, til nøgne Fjeld,
Og prøve der vanmægtige Forsøg
Paa at erhverve sig sin tabte Magt.
Der skal han hyle, som en saaret Ulv;
Men Træets Blade skal, som Englevinger,
Bortvifte Troldens græsselige Glam,
At de ei skrække Landets fromme Søn,
Som tillidsfuld sødt under Lovet blunder.

Choret.

Amen!

Dlaf.

Taf, at J fromt bekræfte mine Ord,
 J gode Brødre! Taf! O, mindes J,
 Da Skibet nys drog Den Stord forbi?
 Der Hakon Athelstein, min Formand, sad,
 Da han blev kaldet fra sit Giestebud
 Til Slaget, hvor han døde Heltedød.
 O, Hakon! ædle Hakon! fromme Hakon!
 Athelsteins Fostre! gode, blide Frænde!
 Du visned som en alt for tidlig Blomst
 J Nattefrosten, og din fromme Rod
 Var ikke mægtig til at trænge sig
 J Nordens stolthaardnakket kolde Fjeld;
 Men du har lagt den første Spire ned,
 Ewig velsignet være du i Himlen!
 Der est du sikkerligt, skøndt ei du mægted
 At kæmpe mod Vildfarelsen. De tvang dig
 At smage Hestelever; tvang din Læbe,
 Som vilde flæbe sig til Pagten's Kalk,
 At røre deres Dfferboller's Rand.
 Da var ei Tiden kommen, ædle Hakon!
 Nu smiler du fra Himlen ned til Dlaf,
 Som triner fiæf i dine fromme Spor.

Choret.

Amen!

Dlaf.

Taf, Brødre! Taf! Og vender atter nu
 Tilbage, styrker eder efter Reisen;
 Thi vore Baadsmænd har alt teltet Skibet,

Dg I har viet Landet ind med Sang.

Gaaer, fromme Brødre! gaaer med Himlens Fred.

Choret gaaer bort. Olaf bliver tilbage med sine Kæmper.

Olaf

til Carlshoved og Jostein, som nærme sig.

Nu, mine fiære Frænder, vakkre Brødre!

Vil I nu staae mig bi, som sanddrue Benner?

Jostein.

Herr Konge!

Carlshoved.

Konning Olaf!

Olaf.

Nu, hvad er det?

Jostein knæler.

Tag vore Hoveder!

Carlshoved ligesaa.

Ja, tag dem, Herre!

Olaf.

Hvad vil den underlige Udfærd sige?

Jostein.

Vi har bedraget dig.

Carlshoved.

Bedraget dig.

Olaf.

Umuligt! hvad? bedraget mig? hvorledes?

Var Alting Paafund? har I loffet mig

I Jarlens Snare?

Carlshoved.

Spar din Frygt, min Herre!

Dlaf.

Jeg frygter ei for Helved, endnu mindre
 For Hakon Jarl. Stat op! hvortil den Knælen?
 Rast jer i Knæ for Gud, hvis I har syndet
 Og skielver for Retfærdighedens Arm.

Carls hoved.

Min ædle Herre! Thorer Klake løi,
 Men Alt, hvad han fortalte dig, er Sandhed.

Jostein.

Thi Hakons Tyrannie har nylig gjort
 Til Sandhed, hvad der digtedes for dig.

Dlaf.

Saa Landet er i Oprør?

Carls hoved.

Herre! ja.

Dlaf.

Og Hakon?

Jostein.

Her.

Dlaf.

Her?

Carls hoved.

Med et ringe Tal

Uf Skibe; Intet mod din Flaade, Herre!

Dlaf.

Hvad vil han da?

Jostein.

I Lumskhed giøre, hvad

Han havde haabet offentlig at kunne.

Thorer er en Forræder; han skal løkke

Dig hen i Skoven mellem Træerne,
Dg give dig dit Banesaar.

Olaf.

Er Hakon

I Skoven? Kommer Thorer Klake ene?
Hvor stor er Jarlens Magt?

Jostein.

Ei stor som din.

Alt skal gaae af i allerstørste Stilhed,
Thi Hakon frygter næsten meer, Kong Olaf!
For sine egne, end for dine Kæmper.
De Norske maae ei vide, du est her;
Det vilde bringe Saaret til at buldne.
Hakon er ene i en Bondehytte,
I Skoven vil du finde Thorer Klake,
Dg for at være sikker i din Sag,
Lad alle dine Kæmper følge dig,
Saa har du Styrke nok mod Hakons Styrke.

Olaf.

Hvordan forstaaer jeg sliq forvirret Sag?
Dg hvad forvisser mig, at denne Gang
I tale Sandhed, I, som nylig har
Tilstaaet mig et sliq Forræderi?

Jostein.

Just at vi har tilstaaet det, maa vise,
At vi har ingen Deel i denne Daad.
Jarl Hakon havde Lyst at kæmpe med dig;
Han bad os følge Thorer hid, for at
Opbolde dig, til selv med Magt han kom.
At søge Kamp og Strid, er nordisk Sæd;
Han var vor Herre, og hans Lyst og Snildhed

Forstod at loffe lettelig vor Ungdom.
 Du var vor Slægt; men kun vi fiendte dig,
 Som den, der gjorde Hakon Freden tvivlsom.
 Vi gif. Nu har sig Sagen midlertid
 Forandret, og med den Jarl Hakons Forsæt.
 Saasnart vi vidste det, fik du det vide;
 Med Tausshed havde vi dig let forraadt.
 Bort Digt for dig, vor Tillid til en Ridding
 Fortiener Straf. Jeg bød dig nys mit Hoved;
 Det kanst du tage, men mistænk mig ei!

Dlaf.

Hvad skal jeg med dit Hoved, raske Svend!
 Behold det selv! du har det nødigt, mig
 Det vilde lidt kun nytte.

Carls hoved.

Edle Dlaf!

Jostein.

Saa tro mig paa mit Ord, og følg os flug;
 Hvis ei, saa drag igien paa dine Skibe!
 Men sniger sig ei Thorer hist med Grib
 Imellem Træerne?

Dlaf.

Jeg viner hisset

Den anden Flok af mine Mænd. De lande.
 Dem vil jeg underrette først, saa skal de
 Omringe Den; om en liden Stund
 Er Hakon fanget med sin hele Angel.

Til sine Mænd.

Følger med dragne Sværd igiennem Skoven,
 Og gjør jer rede til en Rosssejagt!

De gaae.

Thorér Klake og Grib komme hurtig ind fra en anden Kant;
den Første med en Kurv og en Daggert i Haand.

Thorér.

Der gif han! see, der gif han med sit Følge,
At hvile sig i Norges Sommergræs!
Ha, Dlaf! skynd dig ei saa stærkt; den kommer,
Den lange Hvile, før du venter den.
Nu, Grib? forstaaer du vel, hvad jeg har sagt?

Grib.

Hvert Ord, min ædle Herre! saare vel.

Thorér.

Du løber til, og støder Daggerten
I Brystet paa ham, mens han sidder hos mig.

Grib.

Vel, fiære Herre!

Thorér.

Naar han nu er død,
Saa hugger du hans Hoved af, og lægger
Det ned i denne Kurv, og følger mig
Til Hytten, hvor Jarl Hakon venter os.
Saa giver han dig Frihed strax, og binder
En Glavind ved din Lænd.

Grib.

Vel, vakkre Herre!

Thorér.

Begrib den Ære, som du nyder, Grib!
Tænk dig, du vorder Dlaf's Banemand;
Ham, som vil rødde Odins Lære ud,
Ham dræber du! Om nogle hundred Aar
I Krøniken man finde vil dit Navn,
Og sige: denne Daad har Grib fuldbragt.

Grib.

Jeg længes inderligt, min vakkre Herre!
 Alt længe har jeg ønsket mig en Daad,
 Som kunde hæve mig fra Trællestanden.

Thor er.

Det veed jeg; og den faaer du nu, min Grib!
 See! seer du denne skionne, slebne Daggert,
 Saa glimtende, som Nattens Lys i Vandet?
 Seer du, hvor den er spids, hvor den er skarp?

Grib.

En herlig Kniv!

Thor er.

Det er ei nok med det;
 Du seer kun halvt dens gode Egenskaber,
 Thi mærker du i Staalet denne Rende,
 Som løber ned mod Ddden?

Grib.

Ja, min Herre!

Thor er smiler lumsk.

Saa liden, som den er, saa er den dog
 Veien til Helheim, Grib!

Seer sig om.

Her er dog Ingen?

Grib.

Slet Ingen. Det var kun en sulten Ravn,
 Som skreg paa Gieldet hist.

Thor er.

Den skriger efter

Sit Bytte, Grib! Thi, seer du, denne Rende,
 Som løber ned fra Hialtet — seer du, Hialtet
 Er huult, og denne Gæder — du forstaaer mig!

Grib.

Nei, Herre!

Thorer.

Det er sandt; saa skønne Sager,
Saa kunstige, dem kiender man kun lidt til
Her i det plumpe Nord. I Velskland har
Jeg paa min Reise kjøbt mig denne Dolk;
Jeg tænkte nemlig, som det var i Sandhed:
Hvo veed, hvortil vel den kan bruges?

Grib.

Rigtig!

Thorer.

Altsaa, min Grib! har du ei ofte seet
En saaret Kæmpe, som med samt sit Saar
Er kommen sig igien, og bleven karst?

Grib.

Heel ofte, Herre!

Thorer.

Men naar nu et Stød
Skal være vist og sikkert, seer du selv,
Hvor lidt man stole kan paa Armens Kraft.

Grib.

Jeg veed dog ei; naar Armen kun er stærk —

Thorer.

Hvad stærk? hvad er da menneskelig Styrke?
Men, seer du, denne Dolk er fyldt i Hialtet
Med en heel kraftig, sielden Saft, som flyder
I Saaret flux, og blander sig med Blodet,
Og levrer det.

Grib.

Ha, nu forstaaer jeg først:

Gift!

Thorer.

Lys! raab ei saa høit. Der har du Dolken,
Bær dig forsigtig og fornuftig ad!
Du est ei vant at bruge Baaben.

Grib

vugger den i Haanden.

Herre!

Jeg faaer en selsom Lyst. Beed J, hvortil?

Thorer.

Nei, Grib! Dit Die flammer. Nu, hvortil?

Grib.

At støde den i eders eget Bryst.

Thorer.

Grib! est du rasende?

Grib.

Staa stille, Herre!

J kan jo vel begribe, det var Spøg.

Thorer.

Men saadan Spøg!

Grib.

J mener, for en Spøg

Var det for grovt?

Thorer.

Ja, Grib! det var for grovt,
Og nu er ikke Tiden til at spøge.

Grib.

Saa vil vi gaae alvorlig da til Værks —

Du skriger atter, Ravn? saa tag dit Bytte!

Han støder ham Dolken i Brystet.

Thorer styrter.

Troløse! du har giennemstødt mit Hierte.

Grib.

Det er ei sandt. Hvad falder du dit Hierte?

Den kolde Røddflump i din venstre Side

Gier du dog ikke dette Hædersnavn?

Den fødte aldrig, hvordan skulde den

Da føle dette Stød? Umuligt, Thorer!

Thorer.

Forræder!

Grib.

Du har nævnt dit eget Navn.

Thorer.

Ha, det er sandt!

Døer.

Grib.

Det skulde du betænkt

En Kiende før; nu er det alt for sild.

Betragter ham.

Der ligger han og svømmer i sit Blod.

Hvor er nu dine Rænker og din Snildhed?

Kan du ei finde paa et vittigt Indfald,

At stille Blodet med? Enfoldig nu

Med Næsen op i Beiret ligger han,

Og ei hans hele Livs Forslagenhed

Formaaer at hindre Veien ham til Nastrond.

Olaf, Carlshoved, Jostein og følge komme.

Olaf

til Grib, med hævet Sværd.

Hvor er din Herre, Træl?

Grib

peger rolig paa Eget.

Der ligger han.

Dlaf.

Hvad! Thorer Klæbe i sit eget Blod?

Grib.

Han seiler ned ad Elivagas Bølger
Til Niflheim.

Dlaf.

Hvo har dræbt ham?

Grib.

Høie Konge!

Han selv har dræbt sig med sit Ridingsværk.

Dlaf.

Forkynd!

Grib.

Han vilde overtale mig
At støde denne Daggert i dit Bryst;
Thor veed, hvorfor! han har formodentlig
Vel havt en indre Ufælgelighed for selv
At bløde sine Hænder.

Dlaf.

Og hvad saa?

Grib.

Jeg Dolken fik, forsynet vel med Gift;
Jeg skulde støde den i Trygvesson,
Men jeg tog feil, og stødte den i Thorer.
Nu ligger han halsstarrig her paa Jorden,
Og taler ei et Ord. For løb hans Tunge
Med samt hans lille sledske, røde Die.
Ustadigt skotted det snart her, snart der,

Kun aldrig roligt, fiækt; nu seer det roligt,
Men dunt og døstigt, som igiennem Horn.
Af, Herre! J kan ikke troe, hvor hurtig
Min Husbond har forandret sin Natur.

Dlaf.

Du brave Træl!

Grib.

Hvis Thorer kunde tale,
Saa skulde han bekræfte mine Ord:
Han loved mig at blive Hakons Mand,
At vorde fri, at føre Stang og Skjold,
At drikke Miod paa Bænk i Kæmpesalen,
Hvis jeg forretted vel min Dont; men, Herre!
Det kom mig for, som det var alt for dyrt,
At købe Hakons Miod med Dlaf's Blod.

Dlaf.

Ha, vakkre Ungersvend! siig, vil du heller
Da være Dlaf's Mand, og vil du trofast
Beständig stride for ham, som din Konge,
Og sidde, til et Mærke paa hans Vensteb,
Iblandt hans bedste Kæmper?

Grib

med Taarer i Øinene.

Af, Herr Konge!

Nu smelter J min Stolthed med jer Godhed.
Slikt bydes mig? Saa er da Timen kommen,
At jeg skal bryde mine Trællebaand?
Af, jeg maa græde som et Barn. Tilgiv mig!

Dlaf.

Dig var jo lovet Frihed af din Jarl.

Grib.

Af, hvilken Frihed! hvilken Frihed, Herre!
Jeg skulde købe Kroppens usle Frihed
Med Siælens; skulde miste Trællenavnet,
For først at blive til en rigtig Træl.

Olaf.

Du christne Hedning! kom, giv mig din Haand.
Hvad hedder du?

Grib.

Grib var mit Trællenavn.

Olaf.

Saa kald dig Grif, og lad en vældig Grif
Med stærke Farver male paa dit Skjold,
Som slaaer en Edderslange ned til Jorden!

Grif.

Ha, jeg forstaaer jer: denne Edderslange
Er Thorer Klæbe. Ddin! det er prægtigt.
O, Herre! J belønner kongeligt.

Olaf.

Kald Ddin ei! vanmægtig er hans Magt,
Du seer hans Aand i hans Tilbedere.
Hvor er nu Hakon?

Grif.

Her i Skoven, Herre!

Skjult i en Bondehytte med sin Træl;
Der venter han paa Thorer med jert Hoved.
Men jeg vil hugge Thorer's Hoved af,
Og lægge det i Kurven, Herre Konge!
Saa bringer J Jarl Hakon Thorer's Hoved,
J Stedet for han skulde bringe eders.

Olaf.

Nei, Grif! nei; død er død. Gaaer, mine Mænd!
Og jorder dette døde Legem hisset.

Grif.

Bag Nelderne i Grøften!

Olaf.

Jorder det
Bag Hyldebussen hist, at den kan strøe
Sit hvide, sørgelige Blomster ned
Paa Graven. Grif! du maa ei være grim,
Du maa ei hade efter Døden.

Grif.

Herre!

Siig mig kun, hvad der sømmer sig og bør sig,
Saa skal I see, at jeg skal bedre mig.

Olaf.

Følg mig i Stilhed nu til Hakon Jarl!

Grif.

Saa maae vi om ad denne Bei, min Konge!

De gaae.

En Bondestue.

Hakon Jarl. Karker.

Hakon.

Har du nu vel forrettet, hvad jeg sagde?

Karker.

Ja, Herre Jarl! Jeg sagde dem paa Skibet,
At du var gaaet op i Landet, for
At trække Beiret blandt de kolde Træer,

Jordi det var for hedt paa Søen nu
 I Middagsstunden, hvilket kommer af,
 At Solen skinner ned med Glands paa Bandet,
 Og saa fra Bandet atter op igien,
 Saa man har ondt at giøre, thi paa Søen
 Er altid tvende Sole, det vil sige:
 Kun een paa Himmelen, men een paa Søen.
 Paa Landet er man plaget kun af een,
 Og derfor var du gaaet op i Land.

Hakon.

Og at jeg vilde holde Maaltid her,
 Det sagde du vel ogsaa?

Karfer.

Herre Jarl!

Det kan I sagtens tænke. Naar forglemmer
 Jeg Maden, og hvad der vedkommer Maden?
 Det er det Allerbedste her i Verden;
 Skøndt rigtig nok man paa den anden Side
 Vel kunde vende ind, at ogsaa Driften
 Kan hae sin store Nytte. Det forstaaer sig,
 Jeg sagde: Jarlen æder her sin Dævre.
 Paa Bandet skulper Skibet op og ned,
 Saa faaer man Maden i den gale Hals;
 Hvad kan det hielpe?

Hakon.

Ret, min Karfer! ret!

Du est en vittig Gut. Gaa nu og hielp
 Risping at syde. Jeg vil være ene.
 Naar Thorer kommer, eller Thorer's Evend,
 Saa lad dem frit kun træde flux herind.

Karfer.

Godt, Herre Jarl! det alt skal efterkommes.

Gaaer.

Hakon.

Gid kun jeg havde flere slige Evende,
Saa var jeg sikker, hvor jeg gif og stod.
En Hund er ikke nær saa tro og stærk,
Og dertil kommer dog, at han kan tale.
Et Redskab og et Baaben, uundværilig!
Jeg bytted ham ei for det bedste Sværd.

Sætter sig.

De Andre med de skarpe Blik og med
De floge Ord, de staae ei til at troe.
Skiondt Thorer — Thorer! har du hilset Olaf?
Har du alt sendt ham bort til sine Guder
I Luften hiit?

Stotter sit Hoved til Haanden, og grunder.

Det var ei min Beslutning,
Den kom fra Thorer. Thorer maa forsvare
Sin Daad for Odin. Odin vil ei vrede.
Hvad? skulde denne Banvid ei forhindres,
Som truer med at styrte Guderne
Fra deres gamle Stole? Olaf vilde
Gi blot tilrane sig min Kongemagt,
Men endnu meer, Balsaunders. Lad ham falde!
Thi brat, thi hurtig maa den hele Sag
Forandre sig, hvis Alt skal end gaae godt.
Det er den høie Tid at standse Stormen,
Det er den høie Tid, den høie Tid!
I graane, mine Haar! men, hvide Loffer!
I snart skal worde gule, giver Tid kun!

De skielmske Møer spotted mig tilforn,
 Fordi mit Haar var sort, og ikke guult;
 Giv Tid, I Børn! guult, guldguult skal det vorde,
 Det skal forgyldes af den gyldne Ring. —
 Hvo kommer der? Ha, sikkert Thorer Klake.
 Han loved mig at bringe Olafs Hoved;
 Mit Blik sig vægrer ved at skue did.

Han bliver siddende i sin forrige Stilling.

Olaf Trygvesson træder ind, hyllet i en graa Kappe, med en sid
 Hat paa Hovedet.

Hakon

uden at vende sig.

Min vakkre Thorer Klake! er det dig?
 Er Alting lykkedes, og bringer du,
 Hvad du har lovet? Svar mig, Thorer Klake!

Olaf.

Alting er gaaet, som det burde, Herre!
 Men undskyld Thorer, at han selv ei kommer
 Og bringer eder hid Kong Olafs Hoved!
 Det faldt ham vanskeligt. Thor veed, han havde
 En Slags Modbydelighed for at bringe
 Det selv, og sendte mig.

Hakon.

Vel, vel! saa gaa,

Og grav det dybt i Jordens Mørke ned.
 Jeg vil ei see det selv. Mit Dødt taaler
 Ei slikt et Syn, det staaer for mig i Drømme.
 Grav Liget ned, og siig din Herre, Træl!
 At strax han kommer.

Olaf.

Thorer Klake sover.

Hakon.

Han sover?

Olaf.

Middagsføvn; stivt har han strakt sig
Hen under nogle dunkle Hyldebuske.

Hakon.

Gaa væk ham da!

Afsides.

Nu sove, efter sli
En Gierning? Thorer! jeg beundrer dig,
Du har et sjældent Mod.

Hoit.

Gaa, væk ham, Træl!

Olaf.

Men vil I ikke først see Olafs Hoved?

Hakon.

Nei, har jeg sagt! nei!

Olaf.

Herre Jarl! I troer,
At det seer skræffeligt og hæsligt ud;
Men intet mindre, Herre! Olafs Hoved
Seer ud saa sundt, som noget her i Landet.

Hakon.

Gaa, siger jeg!

Olaf.

Nu har jeg aldrig seet!
Jeg havde hørt, at Jarlen var en Helt,
Som Faa i Norden, og han frygter for
At see et livløst og afhugget Hoved!
Hvor vilde I da skiælve, Herre! hvis
I saae det end paa Kroppen.

Hakon

vender sig forbittret.

Træl! du vover —

Hvor har du det?

Olaf

tager Hatten af, og slaaer Kappen tilside.

Paa mine Skuldre, Herre!

Tilgiv mig, at jeg bringer eder det

Paa denne Viis; den faldt mig mageligst.

Hakon.

Hvorledes? Olaf? Ha, Forræderi!

Olaf.

Min Gubbe! spar dit raske Helttemod.

Box ingen Dyst med Olaf; husk, at endnu

Han har sit Hoved heelt og ubeskaaret,

Og at din svagelige Eldingskraft

Er ikkun for den hovedløse Olaf.

Hakon.

Ha, Rislheim!

Galder ind imod Olaf.

Olaf

slaaer Sværdet tilside, og siger med tordnende Siemme:

Saa vær rolig, siger jeg,

Og stik dit Sværd i Balgen! Mine Mænd

Omringe Huset; mine Skibe veie

Vel op mod dine. Jeg er kommen for

At vinde Landet i en ærlig Feide.

Du selv har loffet mig med Rænker til det.

Nu staaer du som en Træl, foragtelig,

Judviflet i din egen Snare. Jeg

Vil ei benytte mig af denne Fordeel,

Som Skiebnen skienker mig. Jeg stoler paa,
 At jeg kan dristig gaae dig under Diet.
 Dit Anslag, som du seer, er gaaet ilde,
 Din Thorer svømmer i sit eget Blod.
 Du seer, det var mig let at gribe dig;
 At slaae dig ned var endnu mere let.
 Men jeg befiender mig til Christi Lære,
 Og jeg foragter denne usle Fordcel.
 Thi vælg imellem tvende Aar: bliv Jarl
 Paa Glade, som du varst, og sværg mig Trostfab,
 Hvis ei, da fly! Hvor vi da sees igien,
 Det gielder blodige og røde Bander.

Hakon stolt og rolig.

Det Sidste vælger jeg, det Sidste, Dlaf!
 Du kalder mig en Riding og en Træl?
 Det loffer høit et Smil paa mine Læber.
 Man hører, at du est en Yngling, Dlaf!
 Raadmundethed og Dvermod er det,
 Hvormed din Alder melder sig. See mig
 I Diet, Dlaf! og betragt min Pande:
 Har du hos Trælle fundet slikt et Blif?
 Og finder du, at Feighed og at Lumskhed
 Har smaalig foldet denne Pandes Rynker?
 Jeg lod dig loffe; ja naturligviis,
 Jeg vidste, du behøved kun et Bink,
 For strax at slagre efter Loffemaden,
 At i din floge Siæl du agted mere
 Dit Slægtskab med en uddøet Kongeæt,
 End Hakon Jarls beundrede Bedrifter,
 At kun du ventede paa en Reilighed,
 For at forstyrre Gubben i sin Ro.

At denne Færd jeg ønskede overstaet
 Jo før jo heller, kan det undre dig?
 At jeg bedrog en Sværmer, som foragter
 De høie Guder, kan det undre dig?
 Og kan det undre dig, at jeg tillod.
 Min Kæmpes Anslag, da en fiendtlig Skiebne
 Lod til at ville styrte — mig ei blot,
 Men Balhals Guder?

Olaf.

Hakon! mindes du,
 Erindrer du dig, Hakon! at du selv
 Har været Christen, at du lod dig døbe
 Af Biskop Popo, at du siden svog
 Din Ed? Hvor mange Eder har du sveget?

Hakon.

Forbandet være dette Dieblif,
 Da, ført bag Ryset af den sledste Munk,
 Jeg lod mig daare ved en ussel Kunst:
 Han kunde bære ildrødt Jern i Haand,
 Naar først den vel var overstrøgen med
 En Hexesalve!

Olaf.

Gamle, blinde Gubbe!
 Jeg ynkes over dine sølvgraae Haar.

Hakon.

Ha, spar din Nuf! Saa som du seer mig her,
 Seer du det sidste Glimt, den sidste Gnist
 Af gammel nordisk Kraft og Helteliv.
 Den skalst du ikke slukke, Ungersvend!
 Med dine sygelige Feberdrømme.
 Jeg veed det vel, det er de Christnes Sæd,

At ynke, at omvende, at forbedre;
Vor Sæd er den: dybt at foragte eder,
At pønse paa jer Undergang og Død,
Som Gudernes og Heltelivets Fiender.
Det Hakon gjør, og derndi bestaaer
Hans Rivingsfærd. Ved Odin og ved Thor!
Du skalst ei slukke Norges Kamppeild
Med dine fromme, vaade Drømmeskyer.

Slaf.

Velan! det kommer an derpaa. Vi skilles.
Bee dig, naar næste Gang vi atter sees!

Hakon.

Bee mig, om jeg da ikke knuser dig!

Slaf.

Himlen vil træffe dig med sine Glammer!

Hakon.

Nei, Thor skal splintre Korset med sin Hammer!

De gaae hver til sin Side.

F i e r d e A c t.

H l a d e.

Offerlundén.

Hakon Jarl. Et Bud.

H a k o n.

Forkynd dit Budskab, siig det uden Frygt
Og uden Forbeholdenhed! Hvor gaaer det?
Har Bondehæren samlet sig?

B u d e t.

Ja, Herre!

Forbittrelsen har sammenstimlet dem.
Orm har paa fire Beie fra sin Gaard
Sendt Hærorf rundt omkring, og budt Enhver,
At han bevæbnet skulde drage hid
Og faae dig dræbt. Han sendte Bud til Haldor
Paa Skierdingstad, og han har atter sendt
Budstikken længer om. Med ham har Sigurd,
Den skønne Bryniolfs, for din Frilles, Husbond,
Forenet sig, samt Alf og Skialm fra Rimol,
Der komme for at hevne deres Søster.
De føre Hæren an med Orm og Haldor;
Den sammensamler sig i Orkedalen.

Hakon.

Jeg stoler paa min gode Kæmpeskare;
Med faa, men vel bevæbnede, med fiæffe,
Krigsvante Mænd det bliver let at splitte
En sammenlobet Bønderflok.

Budet.

Men, Herre!

Den er alt stor, den bliver daglig større,
Forbittrelsen har vel bevæbnet dem.

Hakon.

Med øieblikligt Mod, som svinder bort,
Eaasnart jeg kommer med mit Sværd. Hvad mere?
Har Olaf nærmet sig med sine Skibe?

Budet.

Ja, han er løbet ind i Trondhiems Fiord.

Hakon.

Hvordan? i Fiorden her? og uden Modstand?
Har Erland, har min Søn da ikke mødt ham,
Og hindret Veien ham?

Budet.

Alf, Herre Jarl!

Hakon.

Hvi sukker du? Tal frit! hvad er der skeet?

Budet.

I Morges lagde Olaf ind i Fiorden
Med fem skioldhængte, lange Krigerskibe.
Da var din Søn, din Erland, der med tre;
De andre laae i Bigen, dybest inde.
Der faldt en Taage; Erland mægted ei
I denne Skynding dem et Bink at give.
Først meente han, at det var dine Eneffer;

Men da de nærmed sig, da saae han vel,
 Han havde taget feil, og vilde vende
 Mod Landet; men det var for silde. Olaf
 Gik med sit Følge hurtig ind i Fiorden.
 Han troede, du varst selv, hvor Erland var,
 Og bød enhver af sine Mænd roe flink.
 Da Erland og hans Mænd nu kom mod Land,
 Og da hans Seiler løb paa Grund, da sprang han
 Med sine Kæmper overborde; thi
 Hvad skulde han udrette vel med tre
 Emaasnekker, uden synderlig Bemanding,
 Mod fem, som vrimled af staalklædte Mænd?
 Han svømmed under Vandet, og forsøgte
 Paa denne Viis igien at naae til Land.
 Men Olaf havde tabt ham ei af Sigte:
 Han saae den lyse Brynie, saae hans Skjold,
 Som overgik i Skionhed alle Andres;
 Bestandig troede han, at det var dig,
 Og raabte: „Hakon! denne Gang undgaaer du
 Ei Døden. Husker du, da sidst vi taltes?
 Da svor vi, at det gieldte røde Bander.“
 Med disse Ord greb Kongen til en Rorpind,
 Og skød den hen — O, Herre! skaan mig for
 At sige meer, og skaan dig for at høre.

Hakon.

Tal! tal! Han skød Rorpinden af sin Haand?

Budet.

Og traf din Søn mod Hovedskallen, saa
 Hans Tinding brast, og Hiernen vælted sig
 I Havet.

Hakon

ſkiuler ſin Smerte.

Har du meer at ſige?

Budet.

Olaf

Fortrød det, at det ei var dig, han traf.
 Hans Kæmper dræbte mange Mænd; endeel
 Gav han dog Fred. Af dem erfared han,
 Hvor Bondehæren ſtaaer, og hvordan den
 Er ſindet mod dig, Herre!

Hakon.

Er der mere?

Budet.

Nei, Herre Jarl!

Hakon.

Saa gaa!

Budet gaaer.

Og du blev vred,

Fordi du ikke trafſt mig, Olaf? Ha!

Du kunde aldrig truffet bedre. Ham,

Ham trafſt du ei, min Erland trafſt du ei;

Man tog ham i ſin moderlige Favn,

Og hæved ham, den fagre Ungersvend,

Til Balhal. Men hans Fader har du truffet,

Dybt har du truffet Hakon i ſit Hierte.

O, Erland! Erland! o, min Søn! min Søn! —

Bevæget, Hakon? Taarer paa din Kind?

Ha! det er længe ſiden. Hakon Jarl!

Du bliver gammel, græder ſom en Qvinde.

Han var mig fiær, han var min Alders Haab,

Thi Griſ ſtormer om paa egen Haand;

Jeg havde seet i ham min Eftermand.

Hvor er I alle svundne, mine Drømme?

Han grubler et Dieblif, derpaa siger han forfærdet:

Det gaaer tilbage! ha, det gaaer tilbage!

Hvorledes? hylle Taager sig om Balhal?

Blev Odins gyldne Stol i Hlidskialf rusten?

Har den alt tabt sin Glands? Du grønne Frigga,

Ha, est du visnet hurtig, Moder! som

En Birk i Høst? Har atter Lofe stiaalet

Dit Guldkar, Ydun! med den røde Frugt?

Hvor er din Hammer, Thor? hvor, Asatyr!

Din stærke, drabelige venstre Haand?

Siig, høie Ekare! har du hyllet dig

I Mulm, og fulgt til Hel den fromme Baldur? —

Op, Hakon Jarl! op, gamle norske Kæmpe!

De kalde dig en Hedning? Hædersnavn!

Ja, vel en Hedning, Hakon! thi du strider

For Hedenold. Til Vaaben og til Seir!

Tilgiver Hakon, store, høie Guder!

At han har glemt Valhalla over sig.

I høre det, I høre det: Fra nu af

Er dette Liv for evig offret eder.

Den skionne Drøm, at Aftensolen skulde

Jorgylde denne Tinding, før den sank,

Er svundet hen; en Storm har hævet sig

Med Rust og Slud, og hyllet Solen ind,

Og inden Himlen bliver atter blaa,

Redblinke Stierne paa Hakons Høi.

Ran tog min Søn, min Erland; Erling har jeg

Vel end tilbage — men hvor kan jeg haabe,

At denne spæde Spire skulde trodse

Orcanens Magt? — Saa være det da svoret
 Ved Edelsstenene i Odins Krone,
 De blanke Stierner; Aukthor! ved din Bogn,
 Som vender ned sin lyse Stang hver Midnat:
 Fra nu af lever jeg for Balhals Guder.
 Hvis Stolthed rev mig hen, tilgiv mig da,
 Du skionne Saga! du fortrylled mig.
 Og var det Mishag over min Jdræt,
 Som fik dig til at rynke Panden, Odin!
 Da kræv et Offer, kræv, hvad helst du vil,
 Og du skal faae dit Krav.

Stein kommer ind med et stort Guldhorn.

Hakon.

Hvad bringer du?

Stein.

Et Bytte fra din Fiende, Herre Jarl!
 Du veedst, at Olaf havde sendt endeel
 Bygmestere til Land, for nær ved Stranden,
 I Skoven hist ved Fiorden, op at mure
 Et Huus, et, som de kalde det, en Kirke
 For deres nye Guder. Du befol,
 Som billigt, strax en Flok af dine Mænd
 At gaae derhen og hindre deres Daad.
 Det skete, som du bødst. Men før vi kom,
 Fandt Olafs Evende, ved at grave dybt
 I Jorden, dette Horn. Det har vi nu
 Grobret, Herre Jarl! og bringe dig det.

Hakon.

Vel, Stein! Har Flere bragt det hid, end du?

Stein.

Vi er en Flok.

Hakon.

Saa lad jer vel beverte
 I Borgestuen! Hver skal have sig
 Saa stort et Horn med Miod, som dette her.

Stein.

Det skal vi tømme paa din Sundhed, Herre!

Gaaer.

Hakon.

Et herligt gammelt Offerhorn af Guld,
 Af drevet Guld; et sjeldent gammelt Horn!
 Paa denne Plads har uden Tvivl tilforn
 Et Tempel staaet for de høie Guder.
 Der skulde du nu bygge dine Kirker
 Og dine skumle Munkeceller, Slaf?
 Ret, mine Mænd! at I fordrev dem; ret,
 At I tilvandt mig denne gamle Skat,
 Saa skøn, som hellig. — Der er skrevet Runer
 Om Hornets Rand; lad see! hvad er der skrevet?

Læser:

Brøster for din Brøde
 Din Lykke, Bonde!
 Gaf til høie Guder,
 Giv dem det Bedste!

Hakon staaer længe truffen og forbauset; derpaa gientager han
 Verset langsomt og med Vægt.

— Giv dem det Bedste! —

Det vil I altsaa, Burs og Børes Børn?
 Det Bedste vil I, saa vil I formildes?
 Ha, jeg forstaaer dit Vink, du høie Skuld!
 Jeg seer dig, hyllet i dit hvide Liin,
 At sidde under Asken Ygdrasil;

Dybt stirrer du i Urdurs Kilde. Siig,
 Er Bandet rødt, forlanger Bølgen Blod?
 Det Bedste? — Og hvad er det Bedste da?
 Min Erland faldt; J har jo alt det Bedste!
 Men det har Hakon ikke offret eder,
 Og han skal give selv det Bedste hen,
 For at erhverve sig den svundne Lykke,
 Som brast ham for hans Brøde, thi han glemte
 Valhalla over sig. — Giv dem det Bedste!
 Jeg har endnu en lille, vakker Gut
 Med gule Haar, og Dine blaae som Gimle,
 Ufskyldig som den klare Morgenstjerne,
 Og rask og vælig som en Buks paa Fjeldet,
 Den sidste Draabe af mit Manddoms Blod.
 Ham kræver J dog ei? Du lyse Freia!
 Du kræver dog ei, hvad du selv har skienket?

Grunder.

De høie Aser kræve to Slags Offer:
 Get for at hævde deres Pragt og Herskab;
 Da falder Qvæg, da falde fangne Fiender,
 Da hvirvle Glædesflammerne fra Jorden,
 Og Odin smiler i sit Fadersæde.
 Det andet Offer ryger til Forsoning,
 Dets Rue dæmper ifkun Valhals Brede;
 Da bløder Hjertet, medens Offret bløder;
 Det skeer i Stilhed, uden Sang og Klang,
 Det er til Straf, det bringer Guderne
 Til Miskundhed, naar de har vendt os Ryggen.

Betragter Hornet.

Her staaer det roligt gravet ind i Guldet
 Med tydelige Træk: Giv dem det Bedste!

Dg hvorfor bragtes det mig netop nu,
 I Diebliffet, da jeg svor Valsfadur
 At virke kun for ham? i Diebliffet,
 Da jeg tilstod — Hy, Hakon! ingen Svaghed.
 Thorgierdur Horgabrud, du gridste Ekioldmø,
 Som følger Kæmperne i Striden paa
 Den hvide Ganger, med et Klæde farvet
 I lunkent Blod om dine brede Skuldre,
 Med Dødens Glavind i din stærke Haand!
 Dit sorte Die gløder efter Rov,
 Du strækker ud din Haand, din Daggert blinker —
 Vel! Hakon lyder, Hakon skælver ei.

Han gaaer.

S k u n.

Tangbrand. Grif.

Tangbrand.

Vel, at jeg finder dig, min Grif! Hvor er
 Kong Olaf? Hvad vil dette Bæsen sige?
 Hvor blev han med den gamle Mand?

Grif.

De gaae

Endnu bestandig her i Skoven sammen,
 Og tale snart om dette, snart om hiint.
 Sær udelader sig den Gamle tidt
 Paa en utydelig, forblommet Maade
 Om Olafs Daad.

Tangbrand.

Jeg var der ei. Hvad har
 Da Gubben sagt, og hvordan er han kommen?

Grif.

Vi sad just over Pindseastens=Gildet,
 Fornøiet, muntre omkring Egebordet,
 Kong Olaf var ret overgiven oprømt;
 Da treen en Gubbe langsomt ind i Hallen.
 Get Die har han kun. Han satte sig
 Ved Døren; men Kong Olaf, som er altid
 Saa vennesæl og giestfri, bad ham komme
 Og sætte sig hos ham. Derpaa begyndte
 De To at tale flogt og længe sammen.
 Den Gamle vidste god Besked om Alt,
 Hvad der er skeet i Landet rundt omkring.
 Han gantedes, men paa en egen Maade,
 Som plat ud ei var efter Olafs Sind;
 Han sagde: Som jeg mærker, helligholder
 I her Forvirrelsernes Fest; I mindes
 Den Aften, da de fromme Brødre hver
 Gik Lyst at snakke paa sin egen Viis,
 I Munden paa hverandre. Mener du,
 At de fra den Tid har forstaaet hinanden? —
 Tilslidst det faldt den gamle Mand for lummert
 I Galen, og da Somniernatten var
 Saa luun og varm, saa bad han Olaf gaae
 En Vandring med ham giennem Skoven. Kongen
 Gav efter for hans Bøn. Jeg fulgte dem
 Beständig i en Afstand. Al, Herr Bispe!
 I kan ei troe, hvor vidt de vandred om.
 Den Gamle førte Kongen stundom ud
 Paa Fjeldeskanterne, og pegte langt
 Ud over Landet, mens han talte. Maanen
 Rødsfinte klar. Det var ret underligt;

Thi naar man stod kun nogle Skridt derfra,
 Da saae den Gamle i sin sorte Kappe
 Ud som en Trolde. Jeg vilde ønske, Kongen
 Nu vilde sig begive hjem til Sengs,
 Thi det er seent, og Natteduggen falder.

Tangbrand.

Hvor er han? Før mig hen til Kongen, Grif!
 Forlængst gif Solen alt i Vesten ned;
 I Morgen, naar den stiger, smiler den
 Med helligt Blik paa Pindses Sommerfest,
 Og end er Aftenmessen ikke siungen.
 Hvorledes skal jeg dog forstaae min Olaf?
 Saaledes før han pleied aldrig glemme
 Sin fromme Pligt. Kom, lad os søge ham!

De gaae.

Olaf kommer vandrende ind fra den anden Side med Auden.
 Denne har en sort Kappe paa, og en Hætte over Hovedet.

Auden.

Ja, jeg forstaaer dig nok, min Ungersvend!
 Den skønne Sang i disse hvalte Kirker,
 Den smeltede dit Hierte, og dit Blik
 Henreves af de smukke Billeder.
 Du troede vist, det maatte være Sandhed
 Alt, hvad du følte; og hvad nu du følte,
 Skal alle Nordens Lande føle med,
 Hvis ikke, smage Kraften af dit Sværd.
 Er det ei saa?

Olaf.

Du est en sølvgraa Gubbe,
 Du est nu eengang stivnet i din Tro,

Dig kan jeg ei fortænke i, at du
 Kun falder min Bedrift Forvildelse.

Auden.

Du siger, jeg er stivnet i min Tro;
 Det er et godt, et saare velbrugt Udtryk.
 Og siig mig, Olaf: hvad du mener her
 At jeg skal være, kunde man ei sige
 Om Alt, at det var ligesaa? Thi Tro
 Kan dog vel ikke kaldes Andet end
 En egen, synderlig Tilbøilighed,
 En Drift, som driver Kraften i vor Siæl
 Mod det usynlige, det store Udspring;
 En Drift, som er forskjellig efter Bæsnen,
 Den virker paa; forskjellig efter Tiden,
 Den virker i; forskjellig, som Naturen.
 Saaledes stræbe disse Graner, Olaf!
 Og dette høie Fjeld. Den frække Viis,
 At have deres Nakker stolt i Beiret,
 Er, saa at sige, deres Tro. Du seer,
 De har den samme Tro tilfælles; thi,
 Som du begriber, er det ei for Intet,
 At overalt, saa vidt dit Øie rækker
 Og overseer det frie Norden, Alt
 Bær Præget af en egen Aand, eet Bæsen.
 I Sydens Dal, der er det anderledes;
 Der flade sig de stive, smekke Løv
 I runde, bløde Blade. Stammen kneiser
 Ei længer der med ranke Skud fra Jorden,
 Den bukker sig i fromme Krumninger
 Mærkt under Hvalvingen, omtrent saaledes
 Som dine Munke, naar de holde Messe.

Dlaf.

Beskynderlige Gubbe!

Auden.

Hvor nu Himlen

Er altid blaa, hvor Solen daler rød
 Hver Aften, hvor de vellystfulde Lunde
 Indbyde kun til Elskov og til Sang,
 Der vaagner Strængelegens, Sangens Kunst,
 Man griber Farver, for at efterligne
 Den smukke Straaleglands og Blomstervervimmel,
 Og Kiærlighed, som spøger overalt,
 Blier Præget, som sig trykker paa det Hele.
 Hvor derimod Naturen, mere streng,
 Frembyder flere Steen end Blomster; hvor
 Den faldne Sne indhyller Aaret halvt
 Med sine hvide Lagen, men hvor ogsaa
 De haarde Sener stramme sig bestandig
 Med mere Styrke; hvor det blier en Dyd,
 Naturen lærer, at undvære, og at
 Forsvare vel med Kraft den sparsomt givne,
 Indhegnte Fryd — der toner ingen Sang,
 Der glimrer ingen skionne Billeder;
 Men i de lange Vinternætter aabner
 Sig Sielen taus med høie Manddomstanke.
 Der voxer frem den indre Blomst, og luffer
 Sig som en Rose trindt om Qvindens Hierte,
 Og som en skion og reen og dristig Lilie
 Om Mandens Hierne. Ei paa strammet Lærred
 Med snart forsvundne, skyggeblandte Farver,
 Af Fjeldet selv, det Uforgængeligste,
 Sig reise Guderne fra Jordens Skjød,

Dg skue roligt og med Tankeblif
Ned over Dalen. Den medfødte Kraft
Blier drevet af en medfødt Trang, til mandigt
At øve sig; da triner Kraft mod Kraft,
Dg Tapperhed og Manddom bliver Præget
I Nord, som hist i Syden Rærlighed.

Dlaf.

Forunderligt!

Auden.

Naar nu en Ungling, som
Af Hændelsen var kastet ned til Syden,
Tilbagekom, og bragte med en Kurv fuld
Af spæde velske Blomster, og fik Lyst til
At plante dem i Norges Klipperister;
Naar Granen og naar Birken overalt
Stod ham i Veien, og han fældte nu
De gamle, store Skove stærkt, og skaante
Selv ei det vældigste, det bedste Træ,
Paa det hans Roser skulde have Plads
At vore — Dlaf! hvis du saae hans Daad,
Hvad vilde du da kalde ham?

Dlaf.

Big fra mig!

Auden.

En Helt, ei sandt? en Kæmpe for den gode,
Den skionne Sag. Dg Gubben derimod,
Som sagde: Dreng! lad mine Graner staae,
Din spæde Urt ei trives paa mit Fjeld —
Hvad vilde du vel kalde ham?

Dlaf.

Com dig.

Auden

feer ham stivt i Dinene.

Dg hvem er jeg?

Olaf.

Auden har du jo kaldt dig.

Hvem er du?

Auden.

Ja, hvem er jeg? Vise Yngling!

Du veedst jo Alt, du maa vel kiende mig.

Olaf.

Du har eet Die fun.

Auden.

Har Lyset flere?

Natten var klar med samt sit ene Die;

I Morgen skinner Dagen med det andet.

Erindre dig, hvad du har hørt! Erindre

Det Maanskin, som i denne Sommernat

Helbredende har trængt sig i dit Hierte!

Olaf.

Gud! giv mig Kraft. For allerførste Gang

Har Tvivl og Angest spændt sig om mit Bryst.

I det Olaf vender sig fra Auden, gaaer denne bort med hurtige
Skridt, og forsvinder imellem Træerne.

Tangbrand og Gris komme.

Tangbrand.

Ha, træffer jeg dog endelig dig her,

Min Konge! Jeg har søgt dig overalt.

Hvordan skal jeg forstaae det, fromme Olaf!

At du forglemte Aftenbønnen reent?

Det har du endnu aldrig hidindtil,

Dg mindst paa en saa høi og hellig Aften,
Som denne.

Slaf.

Tangbrand!

Vender sig.

Hvor blev Gubben af?

Tangbrand.

Jeg veed det ei. Men glem den gamle Hedning,
Som har forvildet dig med fine Taler!

Slaf.

Ha, Tangbrand! er alt Aftenmessen holdet?

Tangbrand.

Da Sol gik ned, da var jo Tiden; men
Du hørte ei, du mærkte ei mit Bink,
Den Gamles Tale loffede dit Dre,
Ret som Sirenesang.

Slaf.

Hvem er den Mand?

Grif.

Slet Ingen fiender ham blandt dine Kæmper.
Mig kommer han heel sær og selsom for;
Han ligner Odin hiit i Jarlens Lund.

Slaf.

Han kaldte Auden sig.

Grif.

Nu: Auden, Odin,
Det kommer ud paa Get.

Tangbrand.

Min Slaf! sikkert

Har en af Odins Præster giestet dig,

Dg søgt ved vildsom og forblommet Tale
Paa Hakons Bink at vende dine Tanker.

Olaf.

Han være, hvo han være vil, saa er han
Et Rattespøgelse fra Mørkets Engle.
Han søgte at bevise mig, hvor stor
Den Uret var, at rive Folket fra
Sin gamle Tro.

Tangbrand.

Dg til Beviis derpaa
Saa malte han dig vel med stærke Farver,
Hvor skönt den gamle Lære tog sig ud
I dette kolde Nord? Alt ogsaa den
Engang blev indført af en fremmed Helt
Giernt fra et andet østligt Land, derom
Blev der vist Intet ymtet under Talen.

Olaf.

Ha, Tangbrand! du har Ret, den gamle Lære
Den blev jo ogsaa indført. Hvad er da
Hans hele Tale værd om Kampetroen,
Som Norden selv har avlet, selv har givet
Sit Præg!

Tangbrand.

Elet Intet, Olaf! thi saa lidet
I Norden, som paa noget andet Sted,
Det tilladt er at offre Broderblod,
Dg at forglemme alle milde Dyder.
Hvad skulde vel modstaae den vilde Strøm
Dg den Fordærvelse, som Tiden avler,
Hvis ikke Tiden ogsaa stundom avled

En Helt, som fiæf forjog den tykke Taage,
Og brød Sædvanens Lænker?

Olaf.

Vel, min Tangbrand!

Tangbrand.

Det være langt fra mig, her at fordømme
Den gamle Lære i sit dunkle Udspring.
For Intet har ei Gud forundet den
At virke vidt udbredt og diærvt paa Jorden;
Nu er den kun en mærkelig Ruin.
Da var endnu ei Christi Lære hørt.
Det ber sig Mennesket at gribe efter
Det Bdre; nu at hænge ved den gamle
Halv misforstaaede, halv forglemt Lære,
Var sardt Afguderier.

Olaf.

Nu taler Sandhed.

Tangbrand.

Giv dig i Herrens Haand, og lad dit Hierte
Bedaares ei af underfundig Tale!
Du har paataget dig et herligt Værk,
Udfør det, som en Helt, saa vil dit Navn
Belsignes engang vidt og bredt i Norden.
Du seer, hvordan det gamle Hedenstak
Alt gisper nat; det raller alt i Doden.
Jarl Hakon strer Intet uden Afmagt;
Hvad mægter han?

Olaf.

I Morgen haaber jeg

At hellige den høie Pindsedag
En Seier over Hakons Hedninger

Dg over ham. Alt Dagen graaner hisset,
Min Hær alt færdig staaer. Kun først en Bøn,
Saa flux til Slag!

Tangbrand.

Hans Trælle rante mig
Det Offerhorn, som jeg i Jorden fandt,
Dg som jeg vilde ladet smedde til
En Alterkalk. Der stod et gammelt Sprog
Paa Hornet, som jeg fuldvel kunde lide;
Der stod: I Fald dig brøster for din Brøde
Din Lykke, Bonde! gaf til høie Guder,
Giv dem det Bedste. Denne Indskrift skulde
Min Kalk beholdt; hvad kan vel gives bedre,
End et uskyldigt og taknemligt Hierte?
De rev det af min Haand; men lad dem det!
Gud Herrens Straf vil følge dem saavel
For dette Ran, som for hver anden Synd.

Olaf.

See, Solen pibler alt bag Havet frem!
Snart-lyser den med sine røde Straaler
Paa Norges første, skionne Pindsedag.
End har vi ingen Kirke; o, men kommer
Dg lad os ile til Capellet, som
Naturen gravet har i Klippen hisset!
Der skal de høie Hymner stige fromt
I Morgenrøden, og forjage fiæft
Med Nattens Mørke alle Hiertets Tvivl.

Tangbrand.

Nu taler du dig værdigt, fromme Konge!

Tangbrand og Olaf gaae.

Grif,

som har staaet i Tanker hidtil.

En Præst, et Sendebud fra Jarlen? Ja,
Heel rimeligt — men jeg veed nok, hvad jeg troer.

Gaaer.

Offerlunden.

Hakon Jarl kommer med sin Søn Erling ved Haanden.

Erling.

Det er saa koldt, min Fader!

Hakon.

Kiære Søn!

Det kommer af, at det er end saa tidligt.
Du fryser, Barn!

Erling.

Det er det samme, Fader!

Jeg er saa glad, fordi du loved mig,
At jeg skal Solen see, naar den staaer op;
Det har jeg endnu aldrig seet tilforn.

Hakon.

Seer du de røde Straaler hist, som bryde
I Østen frem?

Erling

flaaer Hænderne sammen.

Uf, hvilke skønne Roser!

Uf, hvilke skønne Roser! hvor de blusse!

Men, kiære Fader! siig mig dog engang,

Hvor kommer alle disse Perler fra,

Hvormed den hele Dal er overstrøet?

O, hvor de glimter imod Roserne!

Hakon.

Det er ei Perler, det er Morgenduggen;
Det, som du kalder Roser hist, er Solen.
Seer du, den reiser sig?

Erling.

O, hvilken Kugle!

Hvor purpurød! O, ficere Fader! kan vi
Gi reise hen engang til Morgensolen?

Hakon.

Mod Solen stræber hele Livet hen.
Thi, seer du, denne skønne, røde Glands,
Som straalers hisset, det er Odins Die;
Det andet, som du seer om Matten skinne
Med mere mat og mere hvidlig Lue,
Har han nu sat i Pant i Mimers Brønd,
For at erhverve sig den Drif, som gjør
Hans Die mere friskt og mere skarpt.

Erling.

Hvor er da Mimers Brønd?

Hakon.

Det store Hav

Dernede, dybt, som vælter imod Klippen,
Det er den gamle Mimers dybe Brønd,
Der styrker Odins Die. Dobbelt skøn
Eig hæver Solen, liflig vederqvæget
Af føle Morgenbølger.

Erling.

O! nu stiger

Den alt for høit; nu kan jeg ikke taale
At see derhen, det brænder mig i Diet.

Hakon.

Alfader stiger paa sin Etol i Glidskialf,
 Snart overskuer han den hele Verden.
 Den gyldne Throne blænder Jordens Die;
 Hvo tør formaste sig at skue Livets
 Og Dagens Konge i sin Middagsglands?

Erling

seer sig frygtsom om.

Hu! hu! min Fader! hvad er det for fæle
 Og gamle hvide Mænd, der staaer i Skyggen
 Bag Træerne?

Hakon.

Tal ikke saa, min Søn!

Det er de høie Gunders Billeder,
 Af Mennesker i Stenen gravet ind.
 De blinker ei med stærke Sommerflammer,
 For dem kan Asurs Sønner knæle roligt,
 Og see med Ufrygt i deres Blik.
 Kom, lad os nærmere betragte dem!

Erling.

O nei, min Fader! jeg er bange. Seer du
 Den gamle Gubbe med det lange Skæg?
 Han seer saa grunt og hæsligt paa mig. Af,
 Han gjør mig ganske bange!

Hakon.

Erling! Erling!

Det er Gud Odin. Frygter du for Odin?

Erling.

Nei, Odin frygter jeg slet ikke for;
 Den rette Odin, som er højt i Himlen,

Han gjør mig Intet, han er god og skøn.
 Han falder Blomsterne af Jordens Ekiød;
 Han skinte nylig selv jo som en Blomst.
 Men denne blege, hvide Trold, han stirrer,
 Som om han stod mig efter Livet.

Hakon.

Ha!

Erling.

Min Fader! lad mig hente mig min Krands,
 Som jeg lod hænge hist paa Busken, da
 Du vilde vise mig, hvor Solen opstod;
 Og lad os saa gaae hjem igien, min Fader!
 Fra disse fæle, gamle Billedstøtter,
 Thi du kan troe, den gamle, grimme Mand,
 Han mener det ei heller godt med dig.

Hakon.

Hent Krandsen, Barn! og kom saa flux tilbage.

Erling gaaer.

Et Offerlam maa være festligt smykket.
 Hellige Guder! seer fra Valaskjalf
 Jarl Hakons Tro og Tillid af hans Daad.

Erling

kommer tilbage med en hvid Blomsterkrands om sine Løkker.
 Her er jeg, fædre Fader! med min Krands.

Hakon.

Knæl nu, min Søn! for Odin, før du gaaer,
 Ræk begge dine Hænder høit mod Himlen,
 Og siig: Alfader! hør den lille Erling,
 Og tag ham i din milde Baretægt.

Erling

kaster sig paa Knæ imod Solen, strækker sine Arme ud,
og siger barnligt og uskyldigt:

Alfader! hør den lille Erlings Bøn,
Og tag ham i din milde Baretægt.

Hakon, som staaer bag ved ham, hæver sin Daggert under
Bonnen, og vil støde til; men han taber den af Haanden.
Erling vender sig tillidsfuldt og roligt om, tager den op,
og siger, i det han reiser sig:

Der tabte du din Daggert, fiære Fader!
Hvor den er skarp og blank! Naar jeg blier stor,
Saa faaer jeg ogsaa slige Vaaben, for
At hielpe dig mod dine Fiender, Fader!

Hakon.

Ha, hvilken Trolld nedlægger slige Ord
Beständig i din Mund, for at forfærde,
At skrække mig?

Erling.

Hvad feiler dig, min Fader?
Hvad har da Erling gjort? hvi est du vred?

Hakon.

Rom, Erling! følg mig bag ved Billedstøtten.

Erling.

Ik, bag den flemme Mand!

Hakon.

Følg mig, og lyd!

Der voxer Roser bag ved Billedstøtten,
Men ingen hvide Roser, røde Roser,
Blodrøde Purpurroser! Ha, det er
En Lyst at see, hvor flux de voxe frem!
Følg, siger jeg, og lyd!

Erling græder.

Uf, fiære Fader!

Jeg er saa bange for de røde Roser.

Hakon.

Afsked! hist galer Heimdals Hane lydt.

Det er paa Tiden nu, det er paa Tiden!

De gaae bag Skuepladsen.

Einar Tambeskiøer

kommer hurtig ind, bevæbnet med Spyd og Bue.

Hvor er han da? Man sagde mig, han var

i Dfferlunden. Her er ingen Jarl.

Hvor er han da? Hvad vil han her? Det gielder

Nu om at slaae, og ei at holde Bøn.

Han lytter; man hører Barnets Skrig bag Skuepladsen.

i Guder! hvad var det? Jarl Hakon! Hakon!

Hakon

kommer med blodige Hænder.

Hvo falder mig?

Einar bestyrtet.

Ha! hvad vil dette sige?

Hakon.

Hvad vil du?

Einar.

Hakon! falde dig til Strid.

Kong Olaf hurtig har forenet sig

Med Bondehæren. Alle drage nu

Op mod din Kongsgaard. Dine Mænd staae færdig;

Jeg har forenet dem. Nu søges du;

Men du varst ingensteds at finde. Har du

Nu atter offret?

Hakon.

Ja.

Einar.

Hvad har du offret?

Hakon.

Mit Offer ligger bag ved Odins Billed.

Einar.

Det skal vel hielpes stort.

Gaaer hen at see det.

Hakon.

Nu er det skeet;

Nu Mod og Kraft!

Einar

kommer forfærdet og forbittret tilbage.

Ha, gamle, runfne Seidmand!

Hvad har du gjort?

Hakon.

Formildet Odins Brede,

Offret min egen Fryd, mit eget Haab

Før Norges Held.

Einar.

Saa knuse Nithers mig

Med Røller og med Steen i Niflheim, hvis

Jeg end et Dieblif skal spænde Buen

Før dig og for din Skiebne, skøndt jeg elsker

Din Dotter Berglioth!

River en Guldkæde af sin Hals.

Der har du din Kæde!

Som den, jeg river hver en Lænke bort,

Der bandt mig før til dig, du blege Blodmand!

Jeg gaaer at tiene Olaf Trygvesson.

Din Tid er kommen. Du har lært mig gyse
 For dine Guder. Olafs Gud skal seire.
 Hvad holder mig derfra, at med mit Sværd
 Jeg styrter dig paa Stand til Hel? Men nei!
 Meer offentligt og skiændigt vorde skal
 Dit Fald; thi fange, fange vil jeg dig,
 Og hielpes Olaf til at hænge dig
 Op i den høieste, den værste Galge.

Han gaaer.

Hakon.

Det maa jeg høre!

Man hører Lurer langt borte. Der raabes: Hakon! Hakon!

Hakon

drager sit Sværd.

Nu er Timen kommen,

Som vælger mellem Odin eller Christus.
 Hør, hvor det toner! Det er lutter Skjoldmøer,
 Lutter Valkyrier, som flagre hen
 I Luften, og med frygtelige Raab
 Til Kampen kalde. Rædsomt svulmer Aaren
 I Heimdals Pande, saadan blæser han
 Af alle Kræfter i sit Giallerhorn.
 Thorgierdur Horgabrud! giv Tid! jeg kommer.
 Min Erling har jeg offret dig; ham skal
 En talrig Flok af dine Fiender følge!

Han gaaer.

Femte Act.

Sal paa Rimol.

Nat. Thora og Inger sidde ved et Bord ved noget Haandarbeide. Lysene paa Bordet ere næsten brændt ned i Stagerne.

Thora.

Inger! du est nok søvnig, som jeg mærker.

Inger.

Det er alt længe over Midnat, Frue!

Men stille! banker det ei nu paa Porten?

Der er de!

Thora.

Det var Stormens Tag. Den dunder,
Som om den vilde rive Huset ned.

En rædsom Nat! der pidsker Hagl og Regn

Beständig ned; og ret et Vintermørke!

Hør kun, hvordan det slaaer paa Vindverne!

Inger.

Uf, Frue! skulde eders Brødre nu

Vel ride hjem i dette Veir? De vie,

Til det er Dag, og til det klarer op.

Vær uden Frygt!

Thora.

Hvis du est søvnig, Inger!

Saa gaf du kun til Sengs. Mig undflyer Sønnen.
Jeg veed, at Slaget stod i Morges alt,
Og Skialm og Alf har lovet mig forvist,
At komme hjem, saasnart det var dem muligt,
For at fortælle mig, hvad der er skeet.
Gaf du til Sengs, min Inger! gaf til Sengs.

Inger.

Saa vil jeg hvile mig da lidt, i Fald du
Tillader det, min ædle Frue! — Tys!
Det rusker stærkt i Porten. Det kan neppe
Dog være Stormen.

Thora.

Hadding aabner den.

Jeg hører Trin af Mænd igiennem Gaarden.

Inger.

O, det er dem! o, det er dem! Jeg strax
Vil lyse. Glæd dig, Thora! det er dem.

Hun gaaer ud.

Thora.

Hvor jeg er angest og beflemt om Hjertet!
Min Alf og Skialm mod Hakon! Hvo der vinder,
Saa har den arme Thora tabt.

Einar Tambeskiæloer

kommer.

God Morgen!

God Morgen, ædle Thora! thi hvis ei
Jeg feiler, er det Morgen alt; derude
Høit Hanen gol paa Hald. Jeg kommer for at
Fortynde dig, hvad der er skeet i Striden.

Mit Navn er Einar Tambeskiælver. Frygt
 Kun ei, at en af Hakons Benner kommer;
 Thi siden han har slagtet grumt i Lunden
 Sin Søn i Raseri til Guderne
 For Held i Strid, saa har jeg vendt ham Nyggen.

Thora.

I Guder!

Einar.

Du har Ret, den gamle Synder
 Fortiener Afsty; Alting vækker den.
 Du Marsag har at hade ham, som jeg,
 Thi ogsaa dig han dybt fornærmet har.
 I Morges gif jeg til Kong Olafs Hær;
 Kort var mit Kiendskab kun til dine Brødre,
 Dog blev vi Benner i en Haandevending.
 Vi lærte snart at fiendes; man behøver
 En Time kun i Striden, for at see det,
 Hvortil man bruger al sin Levetid
 I Freden. Nu, de stred som Mænd, det gjorde
 Den hele Skare. Konning Olaf seired;
 Han splitted som et Lyn Jarl Hakons Hær.
 Varmt gif det under blodbestænkte Skjolde,
 Hedt brændte Sværdet i de røde Saar.
 Valkyrierne vare med i Kampen.
 De fordred Blod. Det fik de; Odin skienker
 Gi mere gavmild Miød i Valaskialf.
 De fleste faldt. Men Hakon og hans Træl
 Er flygtet, og man søger dem endnu.

Thora.

Og mine Brødre, Einar? mine Brødre?

Du kommer, ædle Helt! en fremmed Kæmpe,
 I Natten her — jeg skielver — mine Brødre?

Ginar.

Gif Forfald; de kan ikke komme selv.
 Glæd dig, min ædle Thora! Alf og Skialm
 Red under Solens Dpgang til Valhalla.
 Alt længst de sidde har paa Bænk med Odin,
 Og stuet ud de store Horn til Velkomst.

Thora.

O, Freia!

Ginar.

Glæd dig, ædle Thora! glæd dig!
 Det er ei sunget just for hver Mand's Bugge,
 At døe paa sliq en herlig Viis. Bestandig
 De forrest var i Slaget; vi stod sammen.
 Jarl Hakon raste som en Bjørn i Kampen,
 Og Kampen den var haard, thi store Skarer
 Bevægede med Kraft sig mod hverandre.
 Det halve Norge slog for Hakon Jarl,
 Den halve Deel for Olaf, thi hans Rygte
 Fløi som en Ild i visnet Sommergræs
 Til Landets Ende. Skialm og Alf bestandig
 Hensævnede opbragt imod Jarlen selv;
 De svor hans Død, de vilde hevne dig —
 Da sank de begge for hans Manddomssværd.
 Det falder haardt, især naar han er bister.
 Hvad er det meer? Det er en Banemand,
 Som er dem værd; thi man maa sige, hvad
 Man vil, saa er Jarl Hakon dog en Kæmpe,
 Som faa i Nord. Det viste han i Slaget.

Thora.

O, Alf! o, Skialm! o, mine elskte Brødre!
O, mine Brødre!

Ginar.

Jeg misunder dem.

De er Ginheriar. De straale nu
I lyse Brynier; alt til deres Lænd
Baulundur hist har smeddet blanke Sværd.
I Morgen blier de nedlagt i en Høi,
Som trodser Evigheden, og om Høien
Vil Olaf lægge store Bautaastene.
Hils Thora! hils vor Søster! raabte de,
Det var de sidste Ord af deres Munde.
Jeg loved det; nu har jeg holdt mit Løfte.
Jeg rider med en Flok af Olafs Mænd,
At søge Hakon; Olaf med en anden.
Bed Gaulaa skal vi atter træffes. Olaf
Har stævnet Thing; men jeg veed ikke, hvor.
Nu har jeg gjort en lille Omvei, Thora!
For dine Brødres Skyld. — Jeg troer, det regner;
Min Hielmbusk drypper. Snarlig, haaber jeg,
At vi faae Jarlen fat, og hevne dig.
Nu, Frigga glæde dig! Farvel! jeg haster.

Han gaaer.

Thora.

Hellige Guder! til hvad rædsom Skiebne
Har I bestemt den arme Thora? Hvormed
Har hun fortient de bittre Qualer, som
Ufveyle med at martre hendes Hierte?

En Mand træder ind, hyllet i en Kappe, med tildækket Ansigt.

Thora.

Ha, hvad er dette? Fremmede! hvad vil du?

Den Ubefiendte.

Er vi alene her? i Sikkerhed?

Thora.

Hvad taler du om Sikkerhed, som trænger

Dig i et fremmed Huus, og ængster mig?

Siig dog, hvad vil du?

Den Ubefiendte

flaaer Rappen tilside.

Kiender du mig, Thora?

Thora.

I Guder! Hakon —

Hakon.

Ja, ham selv, ham selv.

Thora.

Du flyer til mig?

Hakon.

Bed alle Balhals Aser,

Du undrer dig med Ret. Men jeg vil see

Det ædle Bildt, som ikke søger Skiul

Selv under det urimeligste Læ,

Naar det forfølges skrappt af lutter Hunde.

Thora.

Du blegner, Hakon! og dit Blik er mat.

Hakon.

Edin har seet det, jeg har kæmpet som

En Ulv, der vil forsvare sine Unger.

Med dette Sværd har jeg til Balhal sendt

En talrig Skare Mænd. Nu er jeg træt.

Min Hær er slagen, Lykken svigted mig,

Dg Olaf døved med sin christne Trolddom
 De norske Sværd. En Skare blev mig troløs.
 Nu har jeg Ingen meer at stole paa.
 Valkyriens, den høie Rotas Haand,
 Har tungt og iiskoldt lagt sig om min Tinding.
 Jeg red igiennem Natten med min Træl,
 Forladt og træt af Dagens haarde Kamp.
 Af Ildtørst har jeg længe været plaget.
 Siig, er det Band, som staaer i dette Bæger?

Thora.

O, Hakon! bi dog, lad mig hente dig —

Hakon drikker.

Bist ikke! bliv. Ha, det har lædsket alt! —
 Bed Gaulaa styrted endelig min Ganger;
 Jeg dræbte den, og trak min Riortel af,
 Og væded den i Blodet, for at skuffe
 De Fiender, som forfølge mig.

Thora.

O, Hakon!

Hakon.

Da kom jeg just din Gaard forbi, min Thora!
 Og jeg erindred mig, hvor tidt og helligt
 Du havde svoret henrykt, at du varst
 Den Gæste, som elskte mig af Hiertet.
 Vel vidste jeg, at Elskov kan forvandles
 Til Had. Jeg lod det komme an derpaa.
 Her er jeg, Thora! Vil du huse mig
 For Olafs og hans Benneres Efterstræben,
 Tak være da din Kiærlighed, som jeg
 Saa lidt har vidst at skionne paa! I Fald,

J fald du negter det — det koster, Thora!
 Det koster Hakon Jarl at trygle, Thora! —
 Saa vandrer han igien i Natten ud.
 Op vil jeg stige paa det største Fjeld,
 Og skue sidste Gang hen over Norge,
 Hen over Riget, som har hyllet mig,
 Og derpaa falde rolig i mit Sværd.
 Da skal den vilde Storm paa sine Vinger
 Rast hæve Hakons Aand til Seiersfader,
 Og Sol skal finde Heltens Liig paa Klippen,
 Og sige: Høi i Døden, som i Livet!

Thora.

O, Hakon! Hakon! tal ei saa. Nei, Hakon!
 Jeg hader ei, jeg hader dig ei meer,
 Og jeg vil huse dig og giemme dig,
 Og tro bevare dig mod dine Fiender.

Hun griber hans Haand.

Hakon.

Veedst du, at jeg har dræbt med denne Haand
 Min Søn, den lille Erling, som bestandig
 Var dig saa fiær?

Thora.

Jeg veed det. Du har offret
 Ham hen til Guderne. Det vidner om
 Den Yderlighed, hvortil Skiebnen bragte
 Din ualmindelige Siæl.

Hakon.

Og veedst du,
 At jeg med denne Haand, som nu du trykker,
 Har — ha, det smerter mig, at —

Thora.

Ja, jeg veed,
At du har mine Brødre dræbt i Striden.

Hakon.

Og dog?

Thora.

Er Thora endnu altid Thora.

Ja, Hakon! du har handlet haardt imod mig,
Du har forstødt min Elskov med Foragt,
Dræbt mine gode Brødre — men i Striden
Gaaer det jo Liv mod Liv, og Ginar paastod,
De var i Valhal, i Lyksalighed.

Hun skjuler sit Ansigt i sine Hænder, og græder; derpaa hæver
hun atter sit Hoved, og stirrer paa Jarlen.

Ha, siig mig, Hakon! er det dig, som staaer
I Thoras Kammer, i det mørke Skovhuus,
Langt fra den lyse Kongesal paa Glade,
I Nattens gyselige Dunkelhed,
Her, hvor om Gaardens Mure Stormen støder,
Som i mit Bryst? Siig, Hakon! er den blege,
Den tause Mand i Hallen hisset dig,
Som mat sig uden Hielm og Purpurkaabe
Har støttet til sit Sværd?

Hakon.

Den blege Skygge,
Du seer, var eengang Norges Herre, mægtig;
De stærke Normænd lod hans Bink. Han faldt
I Striden, i en Strid, som stod paa Glade.
Ha, det er længe siden, fast forglemt!
Nu gaaer hans Gienfærd kun omkring og spørger
Bed Nattetide. Hakon var hans Navn.

Thora.

Ha, jeg er hevnet, hevnet græsseligt!
 Bort, usle Nag! Kom atter, Kærlighed!
 Jeg var en Ulv i Skoven, ingen Qvinde,
 Hvis nu hvert Nag ei af mit Bryst forsvandt
 Ved slikt et Syn. — O, hvil dig ved mit Hierte!
 Kom, lad mig tørre Sveden af din Pande,
 Kom, lad mig bringe Livet i dit Blik!

Sun omfavner ham.

Hakon vild.

Hvad er dit Navn, min vakkre Norges Dotter!

Thora.

Kærlinde kaldtes jeg blandt Dalens Piger.
 Jeg var en lille blaa, en kærlig Blomst,
 Som op var voget i din Egerod,
 Som suged Liv og Farve kun fra den,
 Som maatte gaae til Grunde, da den ei
 Fik Lov at spire i sin lille Krog,
 I Skyggen af sin Stamme.

Hakon.

Om! Kærlinde!

Et venligt Navn!

Thora.

O, Himmel! hvad er dette?
 En Feber ryster dig i mine Arme.
 Du græder, Hakon? Store Balhals Guder!
 Det er en farlig, ny, en rædsom Tilstand.
 Naar saae jeg forhen Taarer paa din Kind?

Hakon

med en vild Venlighed.

Kærlinde! vakkre lille blege Blomst
 Paa Kæmpens Grav! min Taare undrer dig?

Har du ei før seet haarde Stene græde,
 Naar de fra Kulden bragtes ind i Barmen?
 Det er en Viigsved, blege Dødens Blomst!
 Lad den ei undre dig.

Thora.

Ha, gode Freia!

Hakon.

Biergsneen smelter, det er snart forbi,
 Den fiæffe Vinter flyder hen i Taarer,
 Og viger for den vellystfulde Vaar,
 For Dlaf's Blomster. Hakon Jarl er borte.
 Det blege Spøgels gaaer igien. Men nærmer
 Jer Riget uden Frygt, og støder fiæft
 En Bæl igiennem det dybt ned i Jorden —
 Saa spøger det ei meer; saa er han rolig.

Thora.

Fat dig, min Hakon! tal ei længer vildt!
 Den største Siæl, hvor høi og stærk den er,
 Naturen yde maa sin Ret tilsiðst.
 Alt længe var dit store Hierte spændt
 Blandt lutter Fiender, lutter Harm og Modstand;
 Nu løser det sig op i milde Taarer.
 Kom, følg mig! Under Huset er en Hvælving,
 Eldgammel, hugget ud i Klippens Grund,
 Som Ingen fiender, uden jeg; der vil
 Jeg skiule dig, til Faren er forbi.
 Snart vil en bedre Lykke atter smile.

Hakon.

Siig mig oprigtig: troer du, Dagen smiler
 Hift paa den anden Side Hvælvingen?

Thora.

Jeg tvivler ei derpaa, min elskte Herre!

Hakon.

Og ned i denne hule, dybe Hvælving,
Den mørke Kielder, ukiendt under Jorden,
Hvor Fienden standser, Faren er forbi,
Ned i den skumle Borg, men sikkert Tilflugt --
Did vilst du bringe mig?

Thora.

Ja, elskte Ven!

Hakon

rækker hende høitidelig sin Haand.

Kom, min Valkyrie! min vakkre Hel!

Jeg følger kæk.

Thora.

O, alle milde Guder!

Hakon.

Troer du, jeg skælver for dit bittre Afsyn?
Vel est du bleg, og dine Læber blaae;
Du dræber ei som dine Søstre rast,
Som Hildur og den vilde Geierskøgul,
Med Diebliffets Heltespyd paa een Gang;
Du qvæler langsomt, fælt, med Angstens Gis,
Først Mandens Mod, du Grumme! siden ham.
Men lige meget! lad os ile, kom!
End har du ei min Stoltheds Funke slukt;
Jeg følger dig med faste Skridt i Graven.

Thora.

O, alle milde Guder! staaer ham bi.

De gaae.

Skoufald Egn ved Ganlaa.

Olaf Trygvesson. Carlshoved. Jostein. Grif. En flok Krigsmænd.

Grif.

Det dages, Herre Konge! Himlen blaaner.
 Det lader til, at Dagen blier saa smuk,
 Som Natten før var fæl. Gist du ei træet?
 Vilst du ei hvile under Træet her,
 Mens Hestene faaer Hø?

Olaf.

Nei, ingen Hvile!

Jeg er ei rolig — jeg har svoret det —
 Jeg er ei rolig, før jeg finder Hakon.
 Den skændige Misgierning med hans Søn
 Skal straffes, den skal koste ham hans Liv.
 Hvor findes Mage til en saadan Daad?
 Et helligt Sagn fortæller om en Olding,
 Som med et sorgfuldt, knuset Faderhierte
 Gif hen at lyde Himlens Bud; men det
 Var kun en Prøve — og hvo veed, om ei
 Det skarpe Jern var faldet af hans Haand,
 Hvis ikke Himlen havde standset den?
 Men Hakon —

Jostein.

Herre Konge! du har Ret,
 Det var en græsselig, en rædsom Daad.

Olaf.

Hans Hær er adspredt, den er ikke slagen.
 Den unge Einar triumpherer alt,
 Men endnu er han mindre viis end fiæf.
 Gaaer Hakon atter Tid, og redder han sig,

Saa samle sig de spredte Strømme atter
 Snart til et Hav. Jeg er ei kommen for
 At ødelægge Landet med Skiermydsler;
 Jeg vil hushvæle det med Fred og Fromhed.
 Sin Synd maa Hakon sone med sit Blod.
 Imens han lever, er der intet Haab
 Om Rolighed; imens den Hedning aander,
 Kan ei den christelige Rose trives.

Einar Tambeskiælver

kommer med Hakons blodige Klæder.

Vi har ei nødig at gaae længer, Dlaf!
 Ved Aaen hisset ligger Jarlens Ganger,
 Nedhugget ligger den, og tæt ved Siden
 Jeg fandt hans Silkefiortel. See, her er den,
 Bestænkst med Blod! Der en af dine Kæmper
 Maa have truffet ham; der fandt han Døden.

Dlaf.

Ha! er det sandt, du taler? Siger, Benner!
 Er dette Jarlens Kiortel?

Grif.

Kiortlen er der;
 Men hvor er Jarlen? Ligger Jarlen ogsaa
 Ved Aaen?

Einar.

Nei! ifkun hans Ganger og
 Hans Kiortel; begge sudlet til med Blod.

Grif.

Bring Jarlen selv, saa slaae vi os til Ro,
 Før ikke. Kiender du ei Hakon bedre?
 Forstaaer jeg ret, saa stikker Jarlen sikkert
 Nu i en anden Kiortel. Herre! bryd dig

For Alting ei om dette Kneb. Det ligner
Den floge Jarl. Det har han ene gjort
For at forloffe dig; jeg kiender ham.

Dlaf.

Afsted! Nu er vi ikke langt fra Rimol.
Der har jeg stævnet Thing; der vil jeg høre,
Om mine Sendebud paa Spor er komne.

Grif.

Der Thora boer, hans Kiæreste.

Ginar.

Tilforn!

Men Hakon har fornærmet hende blodigt,
Og hendes Brødre var de værste Halse
Mod Jarlen.

Grif.

Nu, det kommer an derpaa.
En Undersøgelse kan aldrig skade;
Man siger, gammel Elskov rufter ei.

Dlaf.

Det dages meer og meer. Til Hest! afsted!

De gaae.

En underjordisk Klippehuelving.

Hakon og Karker komme ind, den Sidste med en Lampe
og et Madfad.

Karker

lyser omkring.

Saa det er Hulen, vi skal være i?
Her er ei megen Leilighed. Hvor skal
Jeg sætte Lampen?

Hakon.

Hæng den hen i Krogen,
Paa Bæggen der!

Karfer.

Det kan jeg, det er sandt.
Og her er hugget Sæder ud i Klippen;
Her kan man hvile sig. Herr Jarl! vil I
Nu spise lidt? I har jo Intet nydt
Den hele Nat og Dag.

Hakon.

Jeg er ei hungrig.

Spis du!

Karfer.

Det vil jeg da, hvis I saa synes.

Han sætter sig ned, og spiser. Hakon vandrer frem og tilbage
med lange Skridt.

Herr Jarl! hu, det er ret en hæslig Hule.
Saae I den sorte Kiste, som der stod
I Gangen, strax som vi kom ind ad Døren?

Hakon.

Hold Mund, og spis!

For sig.

I denne mørke Hvælving

Har Thora vandret mangeløv Nat,
Og grædt i Gensomhed. Til hendes Grav
Var denne Hal bestemt. Den sorte Kiste
Hun tømte lod i Løn. Her, vilde hun,
Det skønne Legem udstrakt skulde vente
Forraadnelse.

Seer paa Karfer.

Hvi spiser du ei, Træl?

Du griber ellers graadig efter Maden.
Hvad fattes dig?

Karfer.

Åh, Herre Jarl! jeg har
Elet ingen Madlyst.

Hakon.

Ingen Lyst? hvorfor?
Spis, Træl! vær glad og munter, stol paa mig,
Din Herre.

Karfer.

Åh, min Herre Jarl! J er
Jo selv modfalden og beflemt om Hjertet.

Hakon.

Beflemt om Hjertet? Træl! hvad vover du?
Vær lystig! Hvis du ei kan spise just,
Saa syng, syng mig en Vise!

Karfer.

Hvad for en?

Hakon.

Syng, hvad du vil, dog syng mig helst en saadan,
Hvor Sangen buldrer vildt og voldsomt hen,
Som Regn og Hagæld i en Vinterstorm!
En Buggevise, Træl! en Buggevise.

Karfer.

En Buggevise?

Hakon.

At det gamle Barn
Kan slumre ind i Natten uden Skræk.

Karfer.

Jeg kan en prægtig Kæmpevise, Herre!

Hakon.

Saaer den en rædsom Ende? Lader det
Først, som det skulde gaae fortræffligt, vel,
Men ender sig tilsidst med Mord og Død?

Karfer.

Nei, Herre! den begynder strax bedrøvet.

Hakon.

Det kan jeg lide. Dette Eving, at Alting
Saa roligt og saa muntert aabner sig,
For desto meer at stifte af tilsidst,
Er et til Ufælsbed gientaget Kneb
Af vore Skjalde. Morgenhimlen graa,
Saa veed man strax, hvad man kan vente sig.
Begynd din Sang!

Karfer synger.

Romming Harald og Erling de seiled en Nat
Bed Maanskin og sagte Vinde,
Og der de komme til Dglogaard,
Der brændte de Jarlen inde.

Hakon.

Karfer! est du forrykt?
Min Faders Dødsfang synger du mig for?

Karfer.

Var Sigurd Jarl da eders Fader, Herre!
Det har jeg aldrig vidst. Ja, I har Ret,
Med ham fik det en daarlig Ende.

Hakon.

Ti!

Karfer.

Her findes ei engang et Stykke Maatte,
Hvorpaa man kunde hvile, eller Straa.

Hakon.

Hvis du est træt, saa stræk dig hen ad Jorden!
Saa har jeg meer end eengang giort.

Karfer.

Det vil jeg,

Herr Jarl! hvis I tillader det.

Hakon.

Sov! sov!

Karfer lægger sig ned paa Jorden, og sover ind. Hakon be-
tragter ham.

Dorste Natur! du est indslumret alt.
Den smule Gnist, som vidned, at du varst
Et Dyr, og ingen Blof, den ulmer dødt
Dybt under Afskyngen. Vel dig, vel dig!
Her flammer det, her stormer det i meer
Ubændig Kraft. — Sangst du min Faders Drapa
I denne Time, for at give mig
Et Bink fra Nornerne? Blier Hakons Ende
Som Sigurds? Sigurd var, som jeg, en Blodmand,
En vældig Dyrker af de gamle Guder.
Han tæmmed under Benslafs Ekin den fromme
Kong Athelstein; han hindred ham hans Daad.

Urolig.

Hvorledes? Har da virkelig i Sandhed
Den hvide Kristus overvundet Odin,
Og bliver den et Lffer for sin Jdræt,
Som standser Sydens Tro? — Det falder køligt
I denne Hule; her er koldt og fugtigt.

Han gaaer en Tidlang frem og tilbage, derpaa standser han,
og betragter Karfer.

Han drømmer. Fæle Miner tegne sig

Paa Trællens Afsyn. Hu! han ligger der
Og griner under Lampen, som en Trolde.

Ruffer i ham.

Vaagn, Træl! vaagn, Karfer! Hvad betyde disse
Afskyelige Smil?

Karfer.

At! ha! Jeg drømte.

Hakon.

Hvad drømte du?

Karfer.

Jeg drømte —

Hakon.

Stille! tyst!

Hvad er det for en Larm her over os?

Karfer.

En Sværm af Krigsfolk, Herre! Jeg kan høre,
Hvorledes deres Pandserplader rasle.

Det er vist Konning Olafs Mænd, Herr Jarl!
Som lede efter dig.

Hakon.

Den gamle Hvalving
Er ubekiendt, og Thora gav mig Nøglen;
Med Jern og stærke Laase sluttet Døren.
Her er vi sikke; hid kan Ingen trænge.

Karfer lytter.

Hør, Herre! hører I, hvad Kampen raaber
Her lige over Hovedet paa mig?

Hakon.

Hvad raaber han?

Karfer.

At Konning Olaf vil

Belønne den med Hæder og med Guld,
Som bringer eders Hoved.

Hakon

betrakter ham stift.

Det vilst du
Dog ei fortiene? Hvorfor ryster du?
Hvi est du bleg og blaa om Læberne?

Karfer.

Af, jeg er endnu angest af min Drøm.
Siig, Herre Jarl! hvad den betyder; I
Forstaaer jer jo derpaa, I raader Drømme.

Hakon.

Hvad drømte du?

Karfer.

Det Allersførste var,
At vi var begge paa en Baad i Søen,
Jeg sad ved Roret.

Hakon.

Det betyder, Karfer!
Du raader for mit Liv og mine Dage.
Bær tro, og staa mig bi i Nødens Time,
Saa skal jeg bedre lønne dig, end Olaf.

Karfer.

Jeg drømte meer.

Hakon.

Hvad var det, Karfer? tal!

Karfer.

Jeg drømte, at en sort og forlig Mand
Kom ned fra Hieldet, og fortalte mig,
At nu var alle Sunde lukte.

Hakon.

Karfer!

Du drømmer ikke godt; det vidner om
Et kort og stakket Liv kun for os begge.
Vær tro! vær tro! Som selv du har fortalt mig,
Saa er vi begge født i samme Nat;
Der bliver heller ikke langt imellem
Vor Død.

Karfer.

Saa drømte jeg, jeg var paa Glade,
Og at Kong Olaf lægge lod en Ring
Af Guld omkring min Hals.

Hakon.

Ha, det betyder,

Han lægger dig en Ring af tvunden Hamp
Omkring din Hals, i Fald du troløs sviger
Din Husbond. Gaa, sæt dig i Krogen der!
Jeg selv vil sætte mig i denne Krog,
Saa vil vi sove.

Karfer.

Som I vil, Herr Jarl!

Hakon.

Hvor skalst du hen?

Karfer.

Jeg først vil pudse Lampen.

Hakon.

Gaa, sæt dig, siger jeg; lad Lampen brænde!
Du kunde slukke den, saa sad vi her
I Mulm og Mørke. Jeg begriber ei,
Hvor Jolk saa rolig hver en Aftenstund
Kan slukke Lyset, før de gaae til Sengs.
Det er et hæsligt Billede paa Døden,

Langt mere sort og fælt, end Sovnen selv.
 Hvad blusser stærkt og kraftigt, som et Lys?
 Hvor bliver Lyset af, naar det er slukt?
 Lad Lampen staae! Den brænder døjsigt; men
 Den brænder dog endnu. Saa længe der
 Er Liv, saa er der Haab. Gaa, sæt dig, sov!

De sidde begge stille en Tidlang.

Hakon.

Nu, Karfer! sover du?

Karfer.

Ja, Herre Jarl!

Hakon.

Ha, dumme, stumpe Slave!

Reiser sig, og gaaer frem og tilbage.

Hakon! Hakon!

Er dette Dyr den hele sidste Rest
 Af din forsvundne Magt? — Jeg troer ham ei;
 Thi hvad Begreb har vel en saadan Hierne
 Om Pligt og Troskab? Som en Lænehund
 Han kommer logrende til den, som byder
 Det bedste Euul. — Giv mig din Daggert, Karfer!
 En Træl maa ikke føre Raaben.

Karfer.

Herre!

J har jo skienket mig den selv. Der er den.

Hakon.

Sov nu!

Karfer.

Ja strax.

Lægger sig ned.

Hakon.

En døjsig Febernuus

Dmsuser i mit Hoved. Jeg er træt
 Og mat af Dagens Strid og Mattens Flugt.
 Men slumre tør jeg ei; thi denne Træl —
 Nu, jeg vil hvile lidt, men vogte mig
 For Sønnen dog.

Sætter sig ned, og slumrer ind.

Karfer

reiser sig sagte.

Nu sover han. Han troer
 Mig ikke ret. Han frygter, som jeg vel
 Kan mærke, at jeg skal forraade ham.
 Kong Olaf byder Guld og Hæder for
 Hans Liv. Hvad kan jeg vente meer af ham?
 Han rører sig. Hielp, Thor! han gaaer i Søvn.

Hakon

reiser sig i Søvn, gaaer med stive Skridt frem, og standser
 midt i Hulen.

Guldharald! Graafeld! nu, hvad vil J mig?
 Lad mig i Ro! J har fortient jer Død.
 Jeg sveg jer ei med løiet Bendskab. — Nu,
 Hvad vil J, Pigeborn? Gaaer hjem, gaaer hjem!
 Nu har jeg ingen Tid at gantes længer,
 Og eders Fæstemænd — Og Odins Billed
 Det sank i Gruus. — Du bedst paa Krogen, Olaf!
 Nu vilst du have Hakon til at bide
 Paa Dødens Krog. — Hvad græder hist bag Busken?
 Det er det Børste. Erling! bløder du?
 Stak jeg for dybt? Der triller Purpurdraaber
 Ud af dit Bryst imellem Roserne.

Raaber høit.

Ha, Karfer! Karfer!

Karfer kommer.

Herre Jarl! — Han gaaer
Bestandig end i Søvn.

Hakon.

Det er fuldbragt!
Der er din Daggert; stød den i mit Hierte!

Karfer.

Det vil J angre, naar J vaagner, Herre!

Hakon.

Jeg har fortient det, Karfer! stød kun til.

Karfer tager Dolken.

Han er min Herre, jeg maa lyde ham.

Hakon.

Ha, skynd dig! skynd dig, Karfer! før jeg vaagner.
Du eller jeg maa døe.

Karfer

stoder Dolken i hans Bryst.

Saa dø da du!

Hakon styrter.

Der traf mig Himlens Hevn med sine Flamme!

Nu er din Spaadom opfyldt, Trygvesøn!

Jeg føler, Lynet brænder i mit Bryst.

Han døer.

Karfer.

Nu er det giort, nu hjælper ingen Klage;

Om nu jeg skreg og tuded nok saameget,

Saa tuded jeg dog ikke Livet i ham.

Nu vil jeg tage Røglen af hans Lomme,

Og bære ham i Gangen op til Døren,

Og aabenbare Alting for Kong Olaf;

Saa skienker han mig baade Sølv og Guld.

Skeet er nu skeet. Han vilde selv sin Død;
Jeg har kun adlydt, hvad min Herre bød.

Han løfter Liget paa sine Skuldre, og gaaer.

En rummelig Plads uden for Thoras Gaard.

Olaf Trygvesøn staaer bevæbnet med Skjold og Spyd paa
en hoi Steen, omringet af folket paa Thinge.

Grif.

Der komme Trønderne, Herr Konge! Nu
Er Thinget fuldt, nu mangler ingen mere
Af alle Dalens Sendebud og Laugmænd.
Der kommer Bergthor Smed, den ældste Trønder;
Han stred med dig i Gaar, men saae dig ei,
Thi Nat faldt paa, før Slaget var forbi.
Det er en Mand! Du skulde see hans Døttre;
Dem fik han med sin tredie Hustru, da han
Var over treds.

Bergthor kommer, fulgt af en Skare Bønder.

Bergthor.

Der staaer han, Brødre! seer I,
Der staaer han kongelig paa Thingets Steen,
Ret som Haarfager, ret som Althelstein!

Tager sin Hue af.

Est du Kong Trygves Søn af Bigen, du?

Olaf.

Ja, jeg er Olaf, Trygves ægte Søn.

Bergthor.

En fager Mand! Man kiender Uten strax.
Nu, Olaf! du har stævnet os til Thing.

Jeg Raugmand er for Trondelagens Bønder,
 Thi jeg er ældst. Velkommen her i Landet!
 Vi stred med dig i Gaar, vi see dig ret først
 I Dag; i Gaar var ingen Tid til Eyn.
 Hver Norges Mand har længtes efter dig.
 Med Glæde vil vi faare dig til Konge,
 Dertil est du med Uren født. See her,
 Her er en Krone, Olaf! Hakon bød mig
 At smedde den; men jeg har hamret Kronen
 Omkring en Jernring, Hالفdan Svartes Maal.
 Den passet ikkun slet til Hakons Hoved,
 Den faldt ham over Dinene. Nu kommer
 Det an derpaa, om du kan passe den.

Olaf sætter den paa.

Den passer ham, som den var støbt om Jøsen.
 Slaaer nu paa eders Skjolde, Bondemænd!
 Og feiser ham.

Baabengny.

Almuen.

Hil Olaf Trygvesson,
 Vor Konning! hil vor Konning Olaf! Trost
 Og Mandskab sværge ham. Vi sværge helligt
 Ved Odin, Vil' og Bee, ved alle Guder!

Olaf.

En Gud er nok, I vakkre Norges Mænd!
 Thi sværger ved den ene, sande Gud,
 Som hører og som skuer Alt i Himlen.

Almuen.

Ved Olafs Gud, ved Olafs Gud! vi sværge.

Baabengny og Glædesraab. Man hører en Larm uden for
 Skuepladsen.

Olaf.

Hvad er det for et Dpløb hisset?

Einar kommer.

Herre!

Din Sol har brudt sin mørke Tordensky;
Den tordner og den lyner ikke længer.
Man bringer hist Jarl Hakons Liig paa Skjolde.
Hans gamle Kiæreste, Fru Thora, har,
Som Gris forsikkred, ikke glemt sin Elskov.
Hun havde skiult ham i en ufiendt Hvælving;
Der er han myrdet af sin egen Træl,
Som havde hørt Heroldens Ord og Røster.

Olaf.

Hår du seet Hakons Liig, og est du vis paa,
At det er ham?

Gris.

Ja, nu er det ham selv,
Dg ei hans Kiortel; som han gik og stod,
Saaledes ligger han nu bleg og udstrakt,
Dg Blodet gvaelder af et Dolkestik
Fra Brystet.

Olaf.

Nu, Fred med hans Siæl i Døden!
Man bringe Liget, hvor man tog det fra,
Hvor man har fundet det! Hans Død forsoner
Mit Had; nu er det slukt. Den arme Qvinde,
Trofast og elskovsfuld! Giv hende hen
Det kiære Støv. Men den troløse Træl,
Som sveg sin Herre, bringe man til Galgen!

Gris.

Vel, vel! min Konge!

Olaf stiger ned.
Nu afsted til Glade!

Hvo følger mig?

Bergthor.
Det hele Norrig, Konge!

Olaf.
Vel! I skal alle være mine Gæster.
Middagen vidner om en venlig Aften.
Guldhornene skal vandre lystigt Bænk om
I Trondhiems Lunde; dem skal Alle tømme
Paa Olafs Velkomst.

Mængden.
Hil vor Konning Olaf!
Baabengny. De følge ham.

Den underjordiske Huelving.

Lampen brænder endnu paa sit forrige Sted. Tvende Tvende
komme bærende med en sort Kiste; de sætte den tause ned
midt i Hulen, og gaae. Thora kommer langsomt med et
draget Sværd og en stor Krands af Granløv i Haand.
Hun staaer længe og betragter Kisten; endelig siger hun:

Saa est du nu da skriinlagt, Hakon Jarl!
I Thoras Kiste, i den Kiste, Thora
Bestemte sig! Det havde mindst jeg ventet.
Nu Fred med dine trætte Been i Graven!
Hvis du har syndet, har du bødet for det,
Og Ingen spille meer et frækt og grusomt
Letsindigt Ord til Efiændsæl for dit Rygte!
Jeg elsker dig i Døden, som i Livet.
For kort Tid siden glimred du i Nord,

Som Solen, hvorved Alting faaer sin Varme.
 Nu har den hele store Helteskare
 Forglemt dig, hylde nu et fremmed Lys.
 Et blystomt, qvindligt Hierte ene slaaer
 Endnu af stille Veemod ved dit Minde.
 Saa lad da hende yde dig den Hæder,
 Som dine Mænd har glemt i Glædens Ruus.

Hun lægger Krandsen og Sværdet paa hans Kiste.
 Tag af din Thoras Haand en frod'g Krands!
 En Krands af Norges stolte Graner slynge
 Sig om dit brede Heltesværd; den sige:
 Du varst en nordisk og en fælden Drot,
 En Blomst, som qualtes af en Vinterfrost!
 Engang vil Nordens Krønike fortælle,
 Naar Tidens Haand har slettet Farven ud,
 Og kun de store Dmrids staae tilbage:
 Han var en ond, en grusom Afgudsdyrker!
 Med Gysen vil man nævne da dit Navn.
 Jeg gysar ikke; thi jeg kiendte dig.
 De bedste Kræfter og det største Hierte
 Blev Offret for sin Tids Bildfarelser.
 Saa sov da vel, min Hakon! sov da vel!
 Tusind god Nat! Højt glæde Sciersfader
 Din Kæmpesæl! — Nu gaaer jeg bort, og luffer,
 Og naar man atter aabner denne Dør,
 Da bringe Thoras Evende hendes Liig,
 Og sætte det ved hendes Hakons Side.

Hun gaaer langsomt bort. Lampen bliver endnu en liden Stund
 ved at brænde mat og dofsigt; pludseligt flammer den, og
 gaaer ud. Liigkisten forsvinder i Gravhølvningens Mørke.

Baldur hiin Gode.

Et mythologisk Sørgespil.

Personerne.

Odin.
Frigga.
Freia.
Ægir.
Baldur.
Bragi.
Heimdall.
Hermod.
Mimer.
Hødur.
Asa-Loke.
Utgarde-Loke.
Hiel.
Modgudur.
En Offerpræst.
Et Bud.
Chor af Alfer, Menneſker og Skygger.

Mimers Lund.

Frigga. Baldur.

Frigga.

Var hilset i den aarle Morgen, elskte Søn!
Har Blomsterflokkens Vinken i den dunkle Skov
Med jordist Rølning loffet dig fra Breidablik,
Som mig fra Jemsal? Føler stundom ogsaa du
En Belyst iblandt Jordens stille Skygger her
At føle Guddomsflammen?

Baldur.

Breidablik, det veedst
Du, Moder! skinner vældigt ei med Straalers Glands;
Dets Mure lue med et køligt Stiernefjær,
Som Drmen under Træet i en Sommernat.
Hvad altsaa dig har loffet fra din gyldne Stol,
Har ikke virket paa din Søn; den Gnist af Ild,
Der tændte sig med Livet inderst i hans Bryst,
Langt for de andre Gunders Kraft tilbagestaaer.
Mig falder Jorden, som en taus, fortrolig Ven;
Det qvæger mig at vandre her blandt dine Børn,
De Dødelige, Moder! Lfte — vrede ei! —
Det tykkes mig, som var jeg mere hjemme her
Blandt disse dunkle Skygger, end i Valhals Glands.

Frigga.

O, Baldur! elskte Ungerfvend! hvo kunde vel
 Blandt alle Guder vredes, vredes over dig?
 Du, som med venlig Godheds Magt og Blidhed huldt
 Forener al den egensindig stolte Kraft;
 Som yttres, taus og stille, daglig meer og meer
 Din Guddom uden Glimmerpragt, dog herlig, thi
 Du est det Baand, som sammenholder Balhals Krands,
 Et farveløst, beskedent Baand, som holder sig
 Forborgent under Lovets friske Blomsterpryd,
 Ja, som vil overtale Diet til at troe,
 At det er Krandsens Urter selv, som holde sig.

Baldur.

Du est min Moder, Frigga! moderlig din Dom.

Frigga.

Saa sig mig, du, som Frigga elsker mere høit
 End hendes og Balhallas Stolthed, Asathor:
 Hvad driver dig blandt Skovens mørke Skygger ned?
 Og har med skumle Rummersblif de smittet dig?
 Thi nylig saae jeg — Søn! fordølg det ei — jeg saae,
 Du vandred under Bøgens Hang med tunge Skridt;
 I dybe Tanter gikst du, slynged Arm i Arm,
 Og mærked ei, at Stormen slagred i din Lof.
 Bildt bølged den; du dækket ei det gule Haar
 Med Hielmen, Sværdet pryder heller ei din Lænd,
 Iffun paa Thinget møder du med Dommersværd.
 Da standsed du ved Rosen hist, som bøier hen
 Ud over Bækfens Røver rød sin Blomsterqvist;
 Dens Bølger sig i Kruser hæved mod dit Blif,
 Og uformærkt, som havde Bølgen trængt sig did,
 Dit store, luftblaa Die blev med Taarer fyldt.

De faldt i Bækfens Bover ned, de faldt som Bly
 Igiennem Vandet dybt til Bunds; men Hanen gol.
 Da lagde taus du Haanden paa dit Bryst, og saae
 Til Himlen, og din Taare som en Perle stod
 Med blaalig Dirren paa den liliehvide Kind.
 Imellem Skovens Bøgestammer svandt du da;
 Bekymret, som en Moder, fulgte jeg dit Gied.

Baldur.

Hvordan kan vilde Jetters vaklende Natur,
 Ustadiq, uden Maal og Maade, virke paa
 En Hierne, blomstret moden frem af Bures Blod?
 Siig, hvad forbinder tøileløs forødet Kraft
 Da med en Asas høie Siæl? hvad er hans Aand,
 Hvis den er giennemsigtig ei, og rolig, klar,
 Som Bækken hist, der viser Grundens mindste Steen?

Frigga.

Forblommet er din Tale, Søn! Selv Odin ei,
 Som raader Runer, mægtig var at raade den.

Baldur.

Hvo raader Drømme? Hvad er Drømmenes Natur?
 Er det en igientaget Leg af Fjordumstid,
 Før Gudernes og Tidens Fødsel, da med Gru
 De vilde Kræfter uden Orden spildte sig;
 Før Blodets Purpurvarme sprang af kolde Steen;
 Før Skønhed kom med Hensigt og Besindighed,
 Og tvang den glubske Vælde til at danne sig,
 Og jog den flette Raahed i det mørke Fjeld?
 Ha, eller er de meget meer et Marsel om,
 Hvad forestaaer?

Frigga.

Du har da havt en Drøm; men som
Din Tale noksom viser: skøn var Drømmen ei.

Baldur.

Naar var en Drøm, min Moder! da i Sandhed skøn?
Kun det er skönt, som stemmer venligt overeens;
Men denne hensigtsløse Leg af Tummel fun,
Naar var den qvægende? Naar vidned Feberild
Om Sundheds Varme, naar det hidfjehede Blik
Om mandig Kraft? Hvad er et broget Giøglelys,
Om det er nok saa farverigt og luerigt?
Et evigt Oprør, lutter dunkle Billeder!
Alt kommer, og forsvinder; hvad tilbagebliver
Er Træthed, Uro, Misfornøielser og Tvivl.

Frigga.

Saa var din Drøm, guldlofte Baldur! fæl og mørk?

Baldur.

Som alle Drømme. Alle Drømme springer ud
Af Ymers Hjerne, Troldens hist, som Guderne
Paa Himlen fasted, og forvandlede der til Ekker.

Frigga.

Ængst med et saadant dunkelt Sprog mig længer ei!

Baldur.

Og vil da Drømmen, Moder! mindre ængste dig?

Frigga.

Ha! skal da Lyset frygte for det skumle Mulm?

Baldur.

Var Mørket ei, hvad slukte da vel Lysets Glands?

Frigga.

Kun der er mørkt, hvor Dagens Blik ei straalet hen.
Kraft springer ud af Livet; hvad er Dødens Kraft?

Baldur.

Hvad jeg har drømt — omstændelig at give dig,
 Af hvad der hænger sammen ei, en Sammenbæng,
 Staaer ei selv i Balfaders Magt. Det mindes jeg,
 At mellem hvide Lilier jeg i Balhal sad,
 Og sang ved Bragis Harpe; men som nu jeg sang,
 Det var om færlig Enighed, da knytted sig
 Fast alle Hænder i hinanden meer og meer.
 En hellig Blidhed dulmed Odins Herskerlands.
 Den Egefrands, du slønger om dit brune Haar,
 Blev mere grøn, o Moder! Freias Klædebon
 Blev mere blaat, og Skuldren mere melfehvid.
 Selv Asathor, min ældre Broder, sænkte, som
 Det lod, sin Hammer liden. Alle Balhals Mær
 Stod lyttende. Ved Tømmens Magt raang Riord sin
 Storm.

Paa stille Bover Wgir risled langsomt did.
 Men midt i Sangen — pludselig, som bedr jeg sang —
 Brast Bragis Harpe. Hænsis-Ulv, som fort tilforn
 Løus, lænfebunden, skummel lured, hyled lydt;
 Og Gulvet brast, og størtet, som et Stiernefud,
 Nedsank jeg hurtigt imod Jorden. Som jeg sank,
 Da rakte Midgardssormen, Lofes søle Søn,
 Der vinder sig om Jorden, frem sin Hovedknub,
 Og hvisled fælt med Braadden; og den knugte sig
 Med Krampetræk om Jordens Sider. See, da brast
 De haarde Aliprer heit med Gny, og rædsom foer
 Af hver en Revne, ligerviis som Ormens Braad,
 En skummel, regfuld, blaaligflammet, blodig Ild.
 Da rakte flux den gultne Hæl af Biergets Alest
 Sit blege Hoved, sortbehaaret, frem, og streg:

„Et skjult Naturens Bærktøi volder Baldurs Død!“
 Men her i Skoven, Moder! her i denne Skov
 Sant jeg til Jorden iiskold ned. — Det var min Drøm.

Frigga.

Og, Baldur! hvad betyder, troer du, denne Drøm?

Baldur.

Hvad selv du troer; hvad dine Blik ei dølge kan.

Frigga.

Og skulde da dit fromme Liv i Fare staae?

Baldur.

Hvad tyder Drømmen, dersom ei den tyder Eligt?

Frigga.

Ha! hvo vil sig formaste mod en Asas Liv?

Baldur.

Hvad Nornen skuer, hindrer selv ei Odins Magt.

Frigga.

Og skal da Døden trænge sig i Himlen ind?

Baldur.

En felfom Skiebne lyder ei Sædvanens Lov.

Frigga.

Hvad skulde saare dette fromme Guddomsbryst?

Baldur.

Et skjult Naturens Bærktøi, Moder! var min Drøm.

Frigga.

Jeg skuer Odin, fulgt af Freia. Hisset seer

Jeg Ugir; af sin Muslingskal i Land han steg.

Din Fader raader over Ulfets høie Kraft,

Min Bælde styrer Jordens Dale, vidt og bredt,

Som Freia Lusten, Ugir Havets dybe Svælg.

Dem vil jeg flux kundgiøre nu, o Søn! din Drøm,

Og hver skal sværge helligt mig ved Ygdrasil,

Alt tæmme vel, med sindig Viisdom, givne Kraft.
 Naar Lys og Jord og Vand og Luft adlyde, hvor
 Er da endnu et jordist Værktøi mod dit Liv?

Baldur.

I Ragnarokur trænger Balhals Straaler ei,
 Den dunkle Frygt udspringer af et dunkelt Hiem.
 Dog skielver Asa=Baldur ei; er Blomstens Tid
 Forbi, og aabner Kalken mat sig uden Lugt,
 Og løsner dødt fra Stilken sine visne Løv,
 Belan, saa følger Skiebnens Bud han villig, thi
 Kun Daarskab strider kraftløs mod Nødvendighed.

Han gaaer ind i Skoven.

Odin, Ægir, Freia komme.

Odin.

Hvad sær Befymring ængster Friggas høie Siæl?
 Jeg saae min Søn, min Baldur; hvi undgaaer han mig?

Frigga.

For ham, Hærfader! ængster sig din Friggas Siæl.

Odin.

Friggas Befymring Odins er og Valaskialfs.

Frigga.

Vor Baldur, som hiin Gode Jorden gav til Navn —

Odin.

Med større Ret fortæner ingen Asa sit.

Frigga.

Har havt en svar, en saare skræffuld Nattedrøm.

Odin.

Siig mig hans Drøm; thi Drømme varsle selv en Gud.

Frigga.

Paa en forblommet Maade drømte han sin Død.

Odin.

Før maatte Fenrisulven sluge Valaskialf.

Frigga.

Det har bespændt mit Hierte med urolig Frygt.

Odin.

Og gav tilkiende Drømmen, hvad der trued ham?

Frigga.

Et skjult Naturens Vaaben, kun en jordisk Kraft.

Odin.

Kan Jorden virke uden Villien af en Gud?

Frigga.

Det, vældige Valeigur! er mit Hiertes Trøst.

Odin.

Jeg vilde smile, Hustru! ved din Drøm, hvis ei —

Frigga.

Du standser, Seiersfader! og dit mørke Blik —

Odin.

Jeg red paa Sleipner over Himlens hvalte Bro,
Da drog forbi ved Ygdrasil jeg Nornerne.

Frigga.

De skue dybt i Tidens sølverflare Strøm.

Odin.

I Dag var Urdur giennemsigtig længer ei.

Frigga.

Den Klarest, den Hvideste, som Alt gjør hvidt —

Odin.

Var rød af Blod, som drypped ned af Ygdrasil.

Frigga.

Ha, forestaaer en rædsom Skiebne Guderne?

Odin.

Og meer end ellers brændte Buen vældig rød.

Frigga.

Det sammenstemmer alt for godt med Baldurs Drøm.

Odin.

Om Baldur hvisted Ravnene mig i Dret tidt,

Men heel utydelige var dens harse Sfrig.

Dog — paa et jordisk Redskab tyded kun hans Drøm?

Frigga.

Det trøster mig; thi Jorden lyder Balhals Vink.

Odin.

Jeg styrer hele Verden vældigt paa min Stol,

Dog har især jeg Lysets Kraft mig forbeholdt.

Frigga.

Mig lyder alle Jordens Stene, Dyr og Træer.

Wgir.

Mig Havet med sit Bølgeslag, sit hvide Skum.

Freia.

Min Aande sødt bevæger Luftens klare Strøm.

Frigga.

Saaledes lystre hver en Grundkraft da vort Bud.

Odin.

Saa vidt som Lyset rækker med sin Middagsglands,
Det skinne skal til Baldurs Held. Fra Gudens Blif
Skal Straalen med fordoblet Kraft tilbagegaae.

Barmt skal den sig forene med hans Ungdomsblod,
Og blusse frem i barnlig Manddom paa hans Kind.

Sig Solens Glimt skal blande med hans gule Lof,

Og give den en saadan Glands, at Jordens Børn

Skal ikke kunne skielne mellem Haar og Lys.

Og straale mildt for ham skal Maanen, Nattens Sol,

Hvergang i Nattens Gensomhed han vanke hen;

Med fiærlig Bæven i hans Blif hun sømme skal,

Dg avle fromme Tanter i den Renes Bryst.
 Den Ild, som Trollden hungrig stiaeler af min Sol,
 Dg som i Biergets haarde Hal han fængsler dybt,
 Dg blander først med Svovelbeg og Røg og Blod,
 At det kan skrække Natten med sit Giøglelys —
 Forfærdet skal det vige fra den Elsktes Fied
 Som matte, kolde, sørgelige Lygtemænd.
 Det sværger jeg ved Hlidskialf, alle Straalers Væld!

Han gaaer.

Ugir.

Dg jeg, hvis Vælde rækker over Jorden hen,
 Saa vidt som Havet bruser, ferske Floder gaae —
 Saa vist som evigt Skummet fraader om min D,
 Saa vist skal Smil af Baldur mildne Bølgen tam,
 Dg Havblik overalt, som i hans fromme Siæl,
 Med Glimt ham venligt møde skal. Heel kærligt Kan
 Skal i sin Arm ham favne, naar blyfærdig hist
 I Bad han gaaer, bag dunkle Rundes køle Flod;
 Havfruer der ham elskovsfuldt omboltre skal,
 Dg svale Hjertets Rue, tvætte Haarets Guld.
 Med hvide Fingre stænke skal de paa hans Bei
 Dugdraaber, at ei Jordens Aske smitte kan.
 Den rene God. I Slummer Solverbækken tidt
 Ham dylse; ja, paa hvert et Blomster, Baarens Skød
 Ham aarle byder, klare Solvertaarer lee!
 For ham skal altid Rødsfedrifken kølig itaae.
 Men stiger han paa Skibet med de hvide Seil,
 Paa Hringhorn, paa det bedste Skib, som Havet bar,
 Skal flux en Ruling brase gunstig Flugt fra Land,
 Dg skyde Riølen lynsnar giennem Vandets Skum.
 Det sværges ved Gifthirners Taffer, Havets Væld!

Han gaaer.

Freia.

Og jeg, som hersker over lyse Alfes Hjem,
 Som med en kjærlig Elfskvaande følger hen
 Den lune Luft — Ved hellig Elfskvs søde Fryd!
 Ved unge Pigers halvforborgne Nattesuf!
 Med brede Evanevinger mine Alfes skal
 Bortviste Alt, som truer Livet; milevidt
 Skal Pest og Lummerhede, Kuld og Taager staae,
 Og kærlent jeg med datterlige Bønner skal
 Tilbageholde Stormen i min Fader Riords
 Krigsvilde Bryst, at ei den truer Baldurs Liv.
 Men som et kærlent Elfskvsuf skal Freia selv
 Opsvulme Baldurs Barm, forvandle sig til Røst,
 Og tolke Nanna trofast al hans Kjærlighed.
 Og fierne Harpers Klingen, fierne Blomsters Lugt
 Skal Aftenpust henviste mod hans Breidablik.
 Derfor, o Moder! glem da nu dit Hjertes Qual.
 Jeg søger ham bag Skovens Ly, og bringer Trøst.

Hun gaaer.

Frigga.

Nu staaer tilbage Frigga kun. Behøver vel
 En Moder lydt med Høitid at forsikre, selv
 Blandt Alfes Børn, at hun bevare vil sin Søn?
 Med qvægsom Lykt, du Biergets Gran, du Dalens Bøg,
 Nedvinke ham i Skyggers Hal, i bløden Græs!
 Da springe frem Kjærminde flux og Tusindskjøn!
 Skovliljer og Altidfær, omslynger ham!
 I Træets Grene! hænger ned med saftig Frugt!
 Og dobbelt skjønt da fløite, Fugl! dit Fiæderbryst.
 I Dyr, I Stene, hvert et Malm, og hvert et Træ!
 Husvæler Baldur! Giftblomst du, som blaalig bruun

Med søvnig Feberblusfen eensom, skummel staaer!
 Hans Hande dræbe din Forgift, og gyde Blod
 Af Roser i dit Legem, for den sure Saft.
 Til Nastrond alle Snoge, hvor han træder, flyer! —
 Men Get end fordrer moderlig Forsigtighed:
 Jeg raader over Jorden med en Dronnings Magt;
 Dog denne Lund tilhører Mimer, Odins Ven.
 Han sidder dybt i Tanke, Gubben, ved sin Brønd.

Hun kalder.

Du vise Olding! stækket glem din Grublen. Vil
 Du med et Løfte, Mimer! glæde Friggas Siæl?

Mimer

nærmer sig.

Kan Frigga ønske, hvad der staaer i Mimers Magt?

Frigga.

Selv Odin trænger daglig til din vise Hielp.

Mimer.

Siig, Gunders Moder! hvad din høie Siæl attraaer.

Frigga.

En natlig Drøm har ængstet Baldurs fromme Liv.

Mimer.

Har ogsaa du fornummet den forborgne Skræk?

Frigga.

En jordist Kraft ham truer fræk, den ædle Gud.

Mimer.

Hvad Gunders Villie fremmer, det er Jordens Kraft.

Frigga.

Og ingen Gud i Balhal ønsker Baldurs Død.

Mimer.

Var Surtur selv saa grusom, at han ønskede den?

Frigga.

Nu har i Ed vi taget hele Verdens Kreds.

Mimer.

Saa svinder i sit eget Mørke Gudens Drøm.

Frigga.

Men, Mimer! over denne Skov kun raader du.

Mimer.

Troer Frigga, disse Bøge true Baldurs Liv?

Frigga.

Hvor findes Grændfestenen i en bældmørk Nat?

Mimer.

Saa siig da, hvad du fordrer, Odins stolte Liv!

Frigga.

Først paa den anden Side Skoven raader jeg.

Mimer.

Og mig er Alt til Bredden hidsset underlagt.

Frigga.

Vilst du da tage denne Bøgeskov i Ed,

At den ei lumst vil efterstræbe Baldurs Liv?

Mimer.

Skov! vilst du efterstræbe Gudens fromme Liv?

En dump Brusen gaaer igiennem Træerne; Uglerne hyle.

Mimer.

Skov! vilst du elske Baldur, som en trofast Ven?

Bladene vifte, Blomsterne dufte stærkere, Fuglene synge lydt i
alle Grene.

Mimer.

Nu, Gunders Dronning! frygter du endnu min Skov?

Frigga.

Laf være dig, du vise Olding, Odins Ven!

Mimer gaaer.

Frigga.

Jeg glemte Floden. Vandet raader Ægir for;
 Men midt i Strømmen skuer jeg en liden Holm,
 Hvorpaa sig smidig bøier et afmægtigt Skud,
 En bladløs Baand, en vandig, rask opløben Piil,
 Som kraftløs hen for Binden svaier, hid og did.
 Den gielder Mimers Løfter ei. — Men er Valhal
 Saa dybt nedsiunken? Skulde selv en Asas Liv
 Da trues af et ringe, smidigt Pileskud?
 Nei! nu har al Naturen svoret Baldur Tro,
 Den tier og adlyder; Gudens mørke Drøm
 Svandt hen, som Nattens Taager for den lyse Sol,
 Og roligt aander atter Friggas Moderbryst.

Sun gaaer.

Chor af Skovens Alfer.

Lidet, o straalende Frigga!
 Gttred sig her din Forsigtighed.
 Skøndt din Viisdom i hellige Tensal
 Klækker Blomster, Urter og Frugter frem,
 Skøndt din evige Livskraft
 Smidig i Dyret bevæger sig,
 Svulmer i frodige Abildgaard,
 Udruger Kornet i Markens Skød —
 Maa jeg dog, nødes jeg dog til
 Her at bebreide din Sorgløshed.
 Veed ei Valfaudurs hellige Liv:
 Meget springer af Lidet ud?
 Blier ei Kiærnen til Bul,
 Frø til en bølgende Hvedemark?
 Sniger sig Tusmørket ei
 Uformærkt lumst over Jorden,

Til med dæmrende Svælg det sluger
Dagen i blødende Himmelglands?

Asa-Loke.

Hvor flygter jeg, Uhyre! for din lumste Magt?
 Hæx! værste Hæx fra Niflheim! dørste Riedsomhed!
 Ha, hvi forfølger evig paa min Vej du mig,
 I Biergene, paa Jorden, i Valhalla selv?
 Hvad vil — hvad driver uden Maal mig vildt omkring?
 Og hviler da Forbandelser vel over mig?
 Thi uden Rist og uden Ro er min Bedrift
 En Leg af Diebliffet kun, en Tidsfordriv.
 Skøndt mere viis og mere flog jeg føler mig,
 End Bures Sønner, maa jeg dog misunde dem
 Enfoldighedens Glæder; tidt, mens jeg beleer
 Den plumpe Thor, mens snedig jeg bedrager ham,
 Misunder jeg sin stolte Ro ham dog, sin Kraft.
 Hvad er jeg! Gud? Af Jettens Blod randt Guder ei.
 En Jothun da? Men giester Jetter Odins Bord?
 Hvad vil, hvem er jeg? Er det hadske Jettens Drift
 At slutte sig til Asers Selskab, saa som jeg?
 Og havde nogen Asa været vel i Stand
 At drive Bolskab med en Hæx? Letsindighed,
 Lyft til et selsomt Eventyr var ene det,
 Der drev til Angerbod i Hulen mig. Og nu
 Den fæle Frugt! Ha, ret beseet, hvad er mit Liv?
 Og hvad min Viisdom? Surtur! thi jeg føler vel,
 At Lofes Hierne fatter smidig mere let,
 End disse Valhals Guder. Men den Rolighed,
 Men denne Stolthed, denne Hensigt, dette Liv,

At hver med Kraft og Iver retter ud sin Dont,
 Maa jeg misunde. Ofteft midt i al min Kløgt
 De ringeagte, ja end meer, foragte mig;
 Lee ad mit Bid, foragte taust dog ligesuldt,
 Og tænke: hvad er Indfald imod Oversigt? —
 Derfor jeg mig en Fiende føler mellem dem,
 Og blander hver en Lystighed med Spot og Gift.
 Tidt skyer jeg dem; men borte da blandt Jettens Flok
 Jeg føler Utgards Trældom hart, og længes did
 Til Glandsen, som forfængelig mig vinker fiern.
 Saadan hentumler evig jeg et kiedsomt Liv,
 Og skiuler det forgieves, snart med bitter Spøg,
 Snart overgIVEN Raadhed. Ha, men stille! tøs!
 Jeg hører Biergets Indvold knage dumpt i Nord.
 Det brister, og en blodrød Kugle ruller let
 Ned over Klippens Kanter — selv i Søen ned;
 Men Havet slukker ikke Fiældets Purpurild,
 Med selsom Lyd den suser over Bølgerne,
 Og triller op paa Stranden, bolttrer sig mod mig.
 Nu løser den i Damp sig op; men giennem Damp
 Jeg seer et sort og svarligt Skyggebilled staae.
 Ha, det er Utgard-Loke selv! i Nattens Pragt
 Han nærmer sig; jeg fiender Diets røde Gnist.

Utgarde=Loke.

Jeg hørte under Jorden dine Klagesuf,
 De rørte til Medlidenhed min Faderbarm;
 Thi kom jeg, for at trøste dig i Nattens Stund.

Ufa=Loke.

Du hørte mig?

Utgarde=Loke.

I Korthed, Laufes fagre Søn!
 Hør mine Raad; thi Morgenhanen galer snart.

Asa=Lofe.

Hvad er din Trøst? Hvad kan du raade mig? Siig frem!

Utgarde=Lofe.

Først: at du ikke kalder findrig dig og viis,
Thi tydeligt dit Levnet har imod dig sagt.

Asa=Lofe.

Siig mere, hvad din Skarpsind dybt har ruget ud
I Mørkets Huler, bag det granbevorne Fjeld!

Utgarde=Lofe.

Kun den er viis, som har en Hensigt; som med Ro
Til Maalet stræber Dag og Nat; som taber det
Beständig ei af Sigte. Iffun den er viis,
Hvis ydre Liv afpræger, hvad det indre vil.
Kun den er viis, som har en Villie; men kun den
En Villie har, som Noget ret alvorligt vil,
Som klart erkender Gøt for godt og Gøt for ondt.
Thi Noget maa han agte; han maa kæmpe mod
Fiendskab for Venskabs Skyld. Men denne Barneleg,
Der springer, som en Boble, frem af Egensind,
Er Røgløshed; thi Tanken driver om som Røg,
Og styres af et Indfalds hensigtsløse Pust.
Bildfarende! du skuer med et spotfuldt Smil
Paa Guder som paa Jetter, har til bedste hver;
Saa troer du. Men du mærker ei, at den, som kun
I Sandhed taber, Lofe! det er ene dig.
Du fiøber dyrt et flygtigt Spøg med Bæmmelse,
Som Dranferen sin forte Ruus. Thi uden Maal
Du slænger om, som Barnet, der uartigt blier,
Naar det er fied af Legen, og veed ei hvorhen.

Asa=Lofe.

Brødst du dit Fjeld, for vigtigt at fortælle, hvad
Jeg selv har sagt, saa spildte du kun nu din Gang.

Utgarde=Lofe.

Jeg kommer for at give dig som Ven et Raad.

Asa=Lofe.

Saa tal; men qvæl med Forekastelser mig ei!

Utgarde=Lofe.

Est du en Asa? sprangst du frem af Asablod?

Asa=Lofe.

Jorbout, min Fader, var en Gothun, saa som du,
Og saa min Moder Laufei; men det veedst du jo.

Utgarde=Lofe.

En Gothun altsaa fødtes du, og ei en As.

Asa=Lofe.

Balsadur har mig knæsat, han har skrevet mig
I Gunders Tal.

Utgarde=Lofe.

Jeg veed det vel; thi Odin ei
For Intet kaldes Viisdoms Gud: hans Die saae,
Hvor meget, frem i Tiden, Laufeis Søn! din Kløgt
Ham skade kunde. Derfor stumped han din Braad,
Og smigred din Forsænglighed. Nu, som en Urt,
Implantet i en fremmed, unaturlig Grund,
Du spilder al din hele Kraft i vilde Ekud,
Og gaaer til Grunde. Thi kun derudi bestaaer
Dit Banheld, at du est en Gothun, og dog vil
Du være Gud. Saaledes vorder du tilsidst
Slet Intet.

Asa=Lofe.

Ha! jeg føler Styrken i dit Ord.

Utgarde=Lofe.

Det har du, svage Søn af Forboud! ofte følt;
Men Hurtighed og Eledskhed er ei sindrig Kraft.
Et Dieblif dit Hierte blier i Flamme bragt;
Men Feberblus er ingen stadig Sundheds Ild.
Derfor er og bestandig Veirlys din Bedrift.
Du brænder eller fryser.

Asa=Lofe.

Nu, ved Nattens Mulm!

Og ved din røde Lue, Utgards Drot! du skalst
Gi længe føre sligt et Sprog; snart skalst du see,
At Lofe kan, hvad Lofe vil.

Utgarde=Lofe.

Hvad vil han da?

Vil han gienfødes? vil han snild forvandle sig
Til Intet først, og derpaa vittig fødes om
Af en Asynie? Neppes lyffes det hans Kløgt.
En Gothun est du altsaa, Lofe! hør mit Ord.
At ei du est din Stamme tro, det hevner sig.
Kan Din selv bekæmpe sin Natur? du din?
Du seer, hvordan en selsom Loffen i din Barm
Beständig vinker dig fra Valhal, blander selv
Med Uro dine bedste Guddomsglæder der.
Hvad var det vel, som bragte dig til, med en skarp
Og bitter Tunge, fordum paa Hler=Ægirs D
At spille Festens Glæde? Var det ei et dybt
Og indgroet Had mod Guderne, som svulmed meer
I denne Glands, der kiøbtes kun med Undergang
Af Jetter, dine Brødre? Dristig varst du da,
Men dog ved Hammergudens Harm forstummed du.
Da jeg en Gothun sendte did til Asgard, for

Som Kunstner ved et Beddemaal at skade dem —
 Han skulde bygge Borgen til en fastsat Tid,
 Da spotted de, og loved til Belønning ham
 Den skønne Freia, hvis han færdig blev; og det
 Var skeet, hvis du ei havde snildt forvandlet dig,
 Og loffet som en Hoppe Jettens Ganger vild.
 Da Thor i Utgard sidste Gang besøgte mig,
 Da svæved du for Beiret mellem ham og mig,
 Som Sivet, seigt og smidigt i en Nattestorm.
 Ha, usle Svaghed! Saadan svaier Galgens Søn
 I tvundne Kamp, vil undgaae Nordens Winterblæst,
 Og mærker ei, at hvad som netop hjælper ham
 Til feige Flugt, det blev hans Bøddel. Selv engang
 Bed Trusler du mig Odin skaffed med sit Kar.
 Alt falmed Odins Loffer, Freias Rosenkind;
 Da røstes hurtig angerfuld din ømme Siæl:
 Du laante Freias Fælkeham, og tøved ei,
 Før du med List den første List forstyrret fik,
 Og skaffed til Forsoning Balhal Gullinbørst,
 Skydblader, Miolner; lutter Baaben imod os.
 Som Asa Jothun, og som Jothun atter As,
 Fortærer du i evig Tvivl og Uvisshed
 Dit Liv, og mener, denne hensigtsløse Leg
 Dig hæver over begge Magter. Arme Trold!
 Den mindste Dverg i Utgards Fjeld er meer, end du.

Asa=Lofe.

Ha, bland ei mere Galde med mit Blod!

Utgarde=Lofe.

Belan!

Saa viis din Værd dig værdig. Hvad har Odin bragt
 Med al sin Slægt til denne Hæder? Hvad har gjort

Det muligt ham at undertvinge Biergets Magt,
 Om ikke Enighed og Orden? Hver som Een,
 Og Een som Alle, kæmped til det samme Maal,
 Og dette bragte frem dem; medens Jetten, stolt
 Af medfødt Kæmpestyrke, odsler Kraften hen,
 Vil være selv en Bælde, vil ei broderlig
 Forene sig, begriber ei, at netop kun
 En saadan Riæde tvinger Fenrisulvens Magt.
 Thi hvad er, uden Hensigt, Styrke? hvad er Kraft,
 Naar vild den mangler Retning? Fødes nu en snild,
 Udmærket Gothun, da behøver Odin kun
 At lokke Daaren med et Glimmer=Legetoi,
 Og han forglemmer Sine; sig, og flagrer did.
 Lad saa Naturen daglig kraftigt minde ham;
 Lad Elskov til en Biergets Mø selv kalde ham;
 Ja, lad ham avle Jetter, hver langt mere grim,
 End nogen før; lad Balhals Guder martre dem,
 Som Hel, som Fenrisulven, og som Midgardsormen —
 Han seer det ei, den blinde Taabe! kun han seer
 Det Giøgleri, som pirrer hans Forsænglighed.
 En Lystigmager iblandt Guder — hvilket Rald!
 At taales mellem Aserne, med Spøg og Tant
 At vække Latter, saa de ret fordøie kan
 Sæhrimmer — hvilken Hæder! Jeg beundrer dig.

Asa=Lofe.

Ha, jeg fortjener denne græsselige Spot!
 Men stands, min Fyrste! — thi du est min Fyrste; ja!
 End aldrig hidtil skuet har jeg det saa flart.
 Straf mig ei længer grusom! Byd! og du skalst see,
 At jeg din Roes fortjener, din Beundring, Drot!

Utgarde=Lofe.

For sidste Gang jeg sætter Lid til dig og Haab.
Enart — Tiden er alt kommen — kanst du vise det.

Asa=Lofe.

Eiig mig hvordan, og trofast lyder jeg dit Bud.

Utgarde=Lofe.

Jeg har alt sagt, at Enighed og Fromhed var
De Traade, hvormed bundet blev Balhallas Krands.

Asa=Lofe.

Opmærksom jeg fornummet har ethvert dit Ord.

Utgarde=Lofe.

Alt truer fiernt en dunkel Skiebne dette Baand.

Asa=Lofe.

Vil Tvedragt, troer du, blande sig blandt Gunders Hær?

Utgarde=Lofe.

Gendrægtighedens Kiæde kunde løsnæs vel.

Asa=Lofe.

Som Nattens Mørke dunkelt er dit Glædesord.

Utgarde=Lofe.

Saaest du Balhals Befymring nys for Baldurs Liv?

Asa=Lofe.

Hvo saae ei den, o Mørkets Drot! i Balastkialf?

Utgarde=Lofe.

Bed Baldur ene sammenholdes Balhals Kraft.

Han er den stille, fromme Barme, hvorudi

De stolte Blomster trives.

Asa=Lofe.

Balhals Frygt er endt.

Utgarde=Lofe.

Jeg veed det: al Naturen er i Lænker lagt;

Kun een Ting gif den sorgeløse Frigg forbi.

Asa=Lofe.

Hvad er det, Fyrste! Trues endnu Gudens Liv?

Utgarde=Lofe.

Det trues — saa vidt har mit Blif i Mørket seet;
Hvorned? det sluttet hemmeligt i Friggas Bryst.

Asa=Lofe.

Jeg har en Dirf til dette Gjemme, kaldet List.

Utgarde=Lofe.

Jeg sætter Utgards sidste Haab da til din Kløgt.

Asa=Lofe.

Snart skal du agte og beundre, stolte Drot!

Utgarde=Lofe.

Du est en Gothun, saa din Liv, saa dine Børn.

Asa=Lofe.

Jeg har fortient at mindes oftere derom.

Utgarde=Lofe.

Hjst glimter Dagen. Nattens Virkning er forbi.

Han synker i Jorden.

Asa=Lofe.

Hvor blev han? Smuttet hurtig alt i Jordens Skød?

Hans Jøse taaler Solstik ei. — Han taler sandt.

Naar Aegard styrter, hæver Utgards Rige sig.

Da taales Lofe blot ei meer, da blier han ei

En Giest i Glæden; øverst staaer han i sit Folk.

Ha, Utgards skumle Fyrste! du har Ret. Vel est

Du hæslig; stridt dig luer Haarets røde Busk,

Og Diet skeler, grønt og lidet. Sandhed dog

Var hvert dit Ord. Jeg mærker det, jeg er den Kraft,

Der, naar den vil, kan styrte Valhal. Utgards Drot!

Du skalst ei meer foragte mig. Hvordan? Foragt?

Beundre skalst du, frygtende beundre mig.

Kan Roes og kan Beundring kjøbes vel for dyrt?
 Han skued altid halv foragtelig og halv
 Med naadig Smil paa Løse; Asianerne
 Gjør ligesaa. Men tøver, Stolte! giver Tid,
 Kun Tid. Jeg styrter Balhal. Ha, men tro kun ei,
 At du skalst høste Frugten af mit Arbeid, du!
 Selv vil jeg være Koning i min nye Stat,
 Selv vil jeg mig paa Glidstials sætte, Odins Stol,
 Og løse Midgardsormen, Fenris-Ulv og Hel,
 Og bryde hver en Lænke. Frihed i min Stat!
 Uhindret Stormen bryde skal i Skoven ind,
 Og Havet lystig blande sig med Bوندens Gruus,
 Sin Hunger uforstyrret daglig Flammen skal
 Paa Dalens Hytter stille. Frihed i min Stat!
 Har Bierget ikke Lyst at staae, da styrte det,
 Om saa det knuser hele Jorden i sit Fald;
 Thi Frihed! Frihed! ingen Lænker, intet Baand! —
 Men nu til Sagen! Hisset staaer af Biergets Steen
 Et Alter, bygt for Frigga; flux forvandle vil
 Jeg nu mig til en jordist Mo, og løfte Frigg
 Til Jorden med min fromme Bøn. Hun pleier tidt
 At nærme sig de Bedende.

Han forvandler sig til en fager Mo, gaaer hen for Alteret,
 Kaster sig paa Knæ med oprakte Arme, og raaber:

O, Frigga! du,
 Som hersker over Jordens skovbeflædte, græs-
 Beflædte Land! lad en uskyldig Piges Bøn
 Hidfalde dig. O, let en Elskerindes Bryst!

Frigga

aabenbarer sig.

Hvad vilst du, Pige? Arme! du anraaber mig?
 En Elskerinde? Frigga raader, veedst du, ei

For Elskovs Magt. Til Freia maa du vende dig.
Men Freia tidt er grusom. Halvparten af
De Slagne, veedst du, deler med Valfadur hun.

Lofe.

Til Jordens Moder ene jeg mig vende kan.

Frigga.

Saa siig din Nød! Hvi skielver du? Jeg har dig fæer;
Ufskyldigheden smiler i dit lyse Blik.

Lofe.

En fælsom Skiebne truer, Guders Dronning! mig.
Min Beiler ligger udstrakt, bleg paa Reiet hist,
Hans Hoved brænder, vældigt Feberen raser. See,
Da gif jeg hid i Runden at raadføre mig
Med Mimer, visest iblandt alle Jordens Mænd.
Han raadte mig at tage det Ufskyldigste
Paa Jorden, hvorved ingen Frygt og Tvivlen hang,
Hvorved var aldrig hidindtil Mistanke vaft;
Det bød han offre Luens Kraft. „For denne Nøg,
Saa var hans Ord, „vil Svendens Feber snarlig fløe.“
Men hvad er det Ufskyldigste af Alt paa Jord?
Hvad truer Ingen? Hvad er ubetydeligst?
Hvorpaa er hidtil selv ei faldet mindste Tvivl!
Hvor veed jeg det? Min Hiertesorg er stor, som før,
Hvis ei din Viisdom, Moder! underviser mig.

Frigga.

Seer du paa Holmen hisset et afmægtigt Skud,
En bladløs Baand, en vandig, rask opløben Piil,
Som kraftløs hen for Binden svaier hid og did?
Den holder ubetydeligst af Alt paa Jord
Selv Frigga. Ei paa denne Baand faldt hendes Tvivl

J selve Iviolens Time. Tag, og brænd den flux!
 Saa slettes ogsaa den af Jorden. Brænd den flux!
 Thi skøndt kun ringe, kan dog selv det Ringeste
 Tidt volde store Qvaler. Brænd til Aske den!
 Saa flyer med Svendens Feber Friggas sidste Frygt.
 Lofe.

O, høie Moder! varme Taarer takke dig.

Frigga
 rækker ham Grenen.

Saa vi da nu til Jordens Flammer denne Baand!

Hun forsvinder.

Lofe reiser sig.

Ja, Frigga! ja, til Jordens Flammer vies den.

Solen formorkes; en stor Skare Svartasser kommer ud af
 Fjeldkloften.

Lofe.

Hvordan? J vover eder frem ved Dagens Tid?

Choret.

Ho ho!

Lofe! did, Lofe! did

Sig dit Blik vende flux imod Sol: Lofe! hvor
 findes Ildglands nu? findes Straaler?

Her er mørkt, som i Nat; her er Nat, som i Fjeld,
 Som i Fjeld, som i Biergshald.

Maaenen, sort nu som Kul, ruger tung
 Over Solglarhav, over Dagglandsvæld;

Slukker Lys, slukker Dag, slukker Fryd. Hu hu!

Sig har Roserne luft, sig har Lilierne luft.

Som ved Midnat

Er det mørkt, glammer Hund, glammer Hund, galer høit
 Alle Haner paa Hald.

Hil Forbouts Søn! Hil Laufes Søn!
 Vi vil tiene dig fro:
 Iffun byd!

Rofe.

Dg hvad kan, og hvad vil I?

Choret.

Paa dit Epyd, paa dit Spær
 Sætte dræbende Staal,
 Sætte speilglat Jern,
 Sætte Dødsodd.

Rofe.

Nu, saa velkommen da!
 Nu, saa velkommen hid!
 Alle Biergmænd, velkommen hid!

Choret.

Nu har Surtur snild
 Sfiult Dag med Nat,
 Ut ei Alfer skal see,
 Ut ei Vaner skal see,
 Ut ei Alfer, ei daglyse Alfer skal see
 Denne Daad.

Rofe.

Saa vær flink, vær flink
 Nu du, Dællinger! Dør!
 Nu du, Dvalin! Dulin!
 Nu du, Fielsvid, Frost!
 Nu du, Blindvid! Blaun!
 Nu du, Nidi! Nain!
 Nu du, Undvar! Aust!
 Hver en Dverg, hver en Svartalf!

Choret.

Hammer! nu slaa ved Middags=Mat
Ildgnist af Staal.

Alle Dverge nu rask, alle Dverge!

Som naar Hest tramper hen over steenlagte Bro,
Trommer, Hamre! paa Staal.

Nu en Spig, nu et Søm giennem Spydstaaf!

Det er skeet, det er skeet! Gaa, hil dig, hil!

Nu er Staalsodd sat, nu er Spær spidst!

Lofte.

Hav Tak, hver Tusmørkets puslende Søn!

Choret.

Nu vort Rølevand hid, vort Rølevand hid,

Som vi røved i Aftes, da Dug faldt paa

Mellem Erter og Biffer

Paa Bygdens Mark!

Man bringer et uskyldigt Barn frem; en Dverg støder Spydet
i dets Bryst, og lader det sidde.

Choret.

Har du Gispet hørt?

Det var snart forbi.

See, nu hærdes dit Spær

I det rislende Blod,

I det barnlige, lunkne,

Dunkle Blod!

Slig en Daad kan selv

Gjøre Staal haardt.

Lofte

drager Spydet ud af Barnets Liig.

Haver Tak! haver Tak!

Til min Dont jeg gaaer,

Til min Dont, til vor fælles Idræt.

Choret.

Brist nu kun frem, o du knagende,
 Bragende, knittrende, svovlsblaa Biergild!
 Og betving med din hvirvlende,
 Gnistrende, dræbende
 Flamme den dæmrende Sol!
 Nu skal i Rosers og Liliers Sted
 Lygtemænd blomstre.
 Nu skal i Floden
 Rinde sydende Beg, for Vand.
 Utgarde=Lofe!
 Hil dig, vor Konning!
 Snart tuder Heimdal forfærdet i Giallerhorn,
 Da styrter ned med en susende Gnistregn
 Bifrost=Bro.
 Ha, grønspraglede Slange! jeg seer,
 Hvor du børster den eddrede Mos=Kyg.
 Sling dig i slimede,
 Knugende, qvælende
 Bugter om Aulathor!
 Dødpær fraadende Flab,
 Hylende Fenris!
 Slug Balsaudur til Utgards Fryd!

Chor af Mennesker. En Offerpræst.

Præsten.

Forstummer, Afsurs dødelige Sønner! brat.
 Det luer flart i Østens lyse Purpurfant,
 Nu nærme Balhals Guder sig. Ret som naar seent

I Natten Maanen bræmmer Sølvskyens Kant,
 Saa sidde de, en ordnet Stjernefrinds, i Ring
 Paa Skyen, der sig sænker hid mod Mimers Lund.
 Forlader Offerstenen, flyer i Skoven ind,
 At Himlens Lyn ei straffer de forvovne Blik!

Choret.

Har de hellige Guder
 Med Velbehag skuet, med Glæde fornummet vor
 Bøn og vor Alterild,
 Da, med Himmelspragt luende,
 Venligt de Herlige
 Dale mod Jorderig,
 Nærme sig Altrets Lund?
 Har den duftende Røgsky
 Paa Sommerfugls-Ringer med Falkenes Driftighed
 Nærmet sig Balaskialf,
 Da, i Taager indhyllede,
 Langsomt de Mægtige
 Nærme sig Offeret,
 Smile fra Skyens Kant?

Præsten.

Daarlige Tro! Forsængeligt haabende
 Bryst af Støv! ha, hvad vover du?
 Skulde Muldets Røst
 Afer og Alfer
 Vinke fra Balhal,
 Samlet til Midgard?
 Viger! hyller jert Blik
 I de foldede Hænder, og viger!
 Skuer ei op til de
 Glammende Straaler,

At den ildhvasse Piil ei
 Tugter jer Diesteen!
 Skotter kun langt fra, langt fra,
 Giennem dunkleste Krat
 Fiernt, forblommet til Guderne!

Choret.

Olding! du taler
 Viisdoms Ord.
 Ei gielder det Askurs
 Børn, naar forenet den
 Hellige Skare ned=
 Svæver fra Balhal,
 Ned over Regnbuens Bro,
 Ned over Bifrost, Buen, den
 Syvfoldtribet, fiækhvælvede.

Odin har faaret
 Mimers Lund.
 Nu Aserne flokviis
 Balhallas Hvælvinger
 Stolt forlade.
 Hurtigt de nærme sig.
 Rider paa Sildetand Freir,
 Uger paa Guldarm Aulathor,
 Men paa Sleipner selv Hroptatyr.

Nærmere, nær
 Kommer Balhals Glands, den fortærende.
 Flygter ind, flygter ind
 I den dæmrende Bøgskov! Kølft
 Nde de fugtige Urter, og Svalhed

Træernes Ly, at Bindens Vinger
 Styrkes kan, som med døende Gisp kun
 Mat forsøger at afholde Straalerne.

frigga. Baldur. Bragi.

Frigga.

Da nu, ved vor Forsigtighed befriet fra
 Din Frygt, o Søn! du smile kan ad Rattens Skræk
 Og Drømmens Truselsbilled; da, ved Gunders Ed
 Og al Naturens, Intet efterstræber dig —
 Saa glem din Tungfind! Lad den mørke Dæmringsfy,
 Der ruger om dit Afsyn, flygte bort, som Damp
 For Solens Straaler, som en hidsig Feber flyer
 For de tilbagevendte Sundhedskræfter. Smil,
 Smil med din Rosenlæbe! Rynk ei længer nu
 De hvide Bryn! Ei længer daarlig nu forsøg
 At folde denne glatte, hvalte Pande, som
 Til Rynken unaturlig tvinger sig. Lad ei
 Det fromme Hoved synke ned mod Jorden; hævet
 Det kæk til Himlen! Lad den store lysblaa Blomst,
 Dit Die, ryste bort i Solskin Rattens Dug,
 Og atter smile, Balhals Guder kun til Fryd.

Baldur.

Bebreid mig ei, Gudinde! Ewigblomstrende!
 Bebreid, o Jordens Dronning! ei en Urt, som sprang
 Frem af dit Skød, at evig ei den er, som du.
 O, lad den kærligt visne der! Du hæged den
 I spæden Tid; du skienkte Næring den og Saft.
 Saa negt den salmetblege Top, som synker, ei
 En Understøtning, Moder! Lad den blegne, hvor
 Den forhen suged Kraft og Styrke, ved dit Bryst!

Frigga.

Uværdig, Baldur, Odins Søn! er Talen dig.

Baldur.

De vexler af, de store Tider. Intet er
 Evindeligt i Livet; selv det Længste kun
 Er langt, og intet mere. Bag det dunkle Slør,
 Som skjuler Livets Udspringskilde, skuer selv
 Ei Guderø Die. Mod det eviglyse Væld
 Er Solen fort; dets hellige Beslutning seer
 Ei Odin giennem Mimers Brønd, og Nornen ei
 I Urdurs Kilde. Taaget om paa Bølgens Kant
 De nærmeste Bedrifter spille dunkelt kun.
 Men i det uudgrundelige dybe Væld —
 Hvo skuer der? Og Baldur i sin hele Kraft
 Sprang frem i Tiden, blev af Tiden, og forgaaer
 Med Tiden; kun hvad aldrig blev, kan ei forgaae.

Frigga.

Alt drømme vaagen sømmer sig kun Afsurs Børn.

Baldur.

Og raader da vel Siælen mægtig for sin Drøm?
 Kan den bestemme Drømmens Grændser? Byde den:
 Saa vidt, saa længe virke kan du, længer ei?
 Den samme Røst, som varsled høit i Nattens Stund,
 Den varsler end. Hvordan forstaaer jeg, Frigga! dig?
 Hvordan har du foragte lært, hvad, meer end mit,
 Dit Hierte nylig hardt betog?

Frigga.

Fordi jeg veed —

Fordi Valhallas Guder ved et kraftigt Ord
 Har Drømmens Tant tilintetgiort. De stige ned
 Ud Bifrost hisset. Dobbelt herligt straale de,

De glade Guder; thi de elste, Baldur! dig,
 Og fryde sig, at Himlens Frygt er endt. Nu vil
 I Mimers Lund en Kæmperleg de holde. Da
 Dit Liv ved Odens stærke Magt betrygget er
 Mod hvert et Baaben, vil de, ret som til en Spot
 For Drømmen, tungtbevæbnet alle mod dig gaae.
 Med spændte Kræfter drabeligt de storme vil
 Mod hvad de hoiest elste; saa at Jothunheim
 Og Verdens Areds bemærke skal din Guddomsmagts
 Ufaarbarhed. Thi flygte lad din Kummer nu,
 Og spild ei længer Festens Fryd, som offres dig!

Hun gaaer.

Baldur.

Hun gaaer, den Ubefymrede! Min elste Ven!
 Min Broder! du, som altid var mit Hierte næst!
 Vilst du, o Bragi, gode Skjald! — thi vist jeg veed,
 At længer ei skion Freias Lust jeg aande skal —
 Ha, vilst du da, mens Balhals Aser, efter Skif
 Omvandre trende Gange Lunden, glæde først
 Din Broders Hierte, givde ham en Afskedsang?

Bragi.

Ei! Baldur! til at synge hører Mod, som til
 At stride; men du muntrex slet kun op mit Mod.

Baldur.

Erindrer du den Midnat, vi paa Klippen sad
 Og skued over Kattegat til Leiregaard;
 Den Nat, da Hiartvar dræbte Grolf, hiin gode Drot?
 Vi mægted ei at hindre Skiebnuens Harm, vaft
 Ved Helges Blodskam; men da bleg nu Kongen faldt
 Bag Skoven i sit Adelsblod, da grebst du fat
 Din gyldne Harpe. Blankt som Stiernen fra det Blaa

Dit Die funkled. See, da digted du en Sang —
 Siig, Bragi! naar nu Baldur falder, som Kong Hrolf,
 Vilst du da ved hans Død begejstret hæve lydt
 Din Røst, og synge Drapa ved din Broders Siig!

Bragi.

Det sværger jeg ved Yduns Frugt og Suttungs Mød:
 Hvis Baldur blegner, vandre vil jeg til hans Grav
 I Mattens tause Dunkelhed, og paa hans Høi
 Nedsætte mig, og synge der min Evanesang.
 Rundt om hans Bautaftene Harpens Toner skal
 Som Alfes spøge; men naar Sangen nu er endt,
 Da skal de sidste, stærke Greb i Harpens Guld
 Slaae alle Strænge sonder, og den brustne Lyd
 Forkynde Verden, at det bedste Hierte brast.

Baldur.

Saa rør den, før den brister! syng en Sang, o Skjald!

Bragi ved Harpen.

Hvad bliver Alfa-Bragi,
 Naar Baldur blegner?
 Hvad Bæffens Bølge bliver,
 Berøvet Blaahed,
 Og hvad en Beiler bliver,
 Hvis Mo begravet;
 Et Landskab, ubemalet
 Af Aftenglandsen.
 Det spaaer jeg her for Sandhed:
 Hvis Baldur svinder,
 Kan hisset Bragi Harpen
 Paa Egen hænge.
 Naar Fromhed meer ei flammer
 Og Siælen fylder,

Hvad spørges vel om Sang, hvad
 Om skionne Toner?
 En grulig, bister Grumhed
 Vil tidselgrønnes,
 Og rædsomt snar sig reise
 For Fredens Rose.
 Spring da, du Stræng i Harpen!
 Forstummer, Sange!
 Naar Sværdet slaaer paa Skioldet,
 Naar Skioldet skralder,
 Da dæmpes Harpens Dirren
 I Disarsalen.
 Men tie Harpens Toner —
 Ha, fæle Tanke! —
 Vil Bold sig snart og Bildhed
 I Balhal trænge.
 Thi hvad er Glands og Guddom,
 Er Godhed svunden?
 Og tier Sang, da trives
 Ei Odins Træ; da
 Udfyllder Gæst ei Frugten,
 Hvor Kræfter fanges.
 Da synker Odins Storhed,
 Som Aukthors Styrke,
 Og Freias Skønhed falmer,
 Og Friggas Fylde.
 Da gæstnes alle Guder
 For Giftens Edder;
 Og rædsomt Buen runger
 I Ragnarokur.

Choret bag Skoven.

Giver Agt, giver Agt, hvor Guderne,
 Staalbedæffede, hielmomhvælvede,
 Spydbevæbnede, sverdomgiordede,
 Nærme sig nu med paataget,
 Umeent Bisterhed drabelig
 Fredens Baldur, Baldur hiin Gode!
 Han med ubedæft Tinding,
 Guldhaarfager, uskyldig,
 Benter i Kredsen dem;
 Fredens Eggqvist i Haand,
 Hovedet heldende,
 Blysom, fast jomfruelig
 Benter han Legen, som diærvt nu
 Kun hans Vælde stadfæste skal.

Giver Agt, giver Agt, hvor Odin hist
 Paa Gangeren, ottfodtravende,
 Høit med Bugner i Haand mod Skyerne,
 Skynder sig did, og støder sit
 Blanke Sværd imod Brystet paa
 Fredens Baldur, Baldur hiin Gode!
 Men med upuslet Hvælving
 Bugner Bandsret, som forhen.
 Nu kommer Aukathor.
 Miølnær, Hamren, i Haand;
 Hovedet kneisfende,
 Mandig, fast, ja trodsfende
 Hugger han Guden. Men uskadt
 Smiler Baldur, som hidindtil.

Nu styrter Freir forbi paa Sildetands
 Stærftguldbørstede Ryg, med Sværdet,
 Krummet og høit og blegt,
 Som den funklende Maane paa Himlen;
 Svinger sin Glavind, som
 Rødbrune Haand omfatter,
 Og slaaer den mod Ynglingens
 Speilglatte Staal, mens forbi han
 Rider, og leer ad Sværdets Afmagt.

Nu ruller Freia forbi paa Gyldenfarm.
 Lysthenflagrende Lokkerne svæve,
 Flettet med Steen og med Sølv,
 Som de blinkende Stierne paa Himlen.
 Rosen hun svinger, som
 Sneehvide Haand omfatter,
 Og slaaer den mod Ynglingens
 Duunglatte Kind, mens forbi hun
 Ruller, og leer ad Rosens Afmagt.

Hvo er de tvende dæmrende Skygger
 I Lundens Baggrund?
 Yderst i Kredsen de holde sig,
 Tager ei Deel i Gudernes Kamp og
 Gudernes Glæde.

Ha! det er Asa=Lofe med Hødur.
 Naar Guder frydes,
 Græmmer sig Lofe misundelig;
 Hødur er blind, han lytter kun langt fra,
 Fremmed til Glæden.

Forstummer! thi Loke nu
 Nærmer sig Hødur; han taler.
 Lader opmærksomt os da fornemme,
 Hvad Gift med sit Ord han i Fæsten blander!

Loke.

Hvi stander, Asa-Hødur! du saa tankefuld?
 Hvi deler du ei Fæstens Fryd? Som Fremmed staaer
 Du langt tilbage, fjernt i Kredsen, medens dog
 Det gielder intet mindre med den hele Leg,
 End ret med Fryd at høre Baldur. Elsker du
 Ei meer din kiædelige Broder, han som laae
 Med Hødur under Friggas stolte Moderbryst?

Hødur.

Hør, Loke! — thi jeg mærker paa din Spot, at det
 Er dig, som taler — lad i Ro mig staae, gaaf bort.

Loke.

Hvi vender du mig Ryggen? Hærmes du, fordi
 Jeg hielp vil at drive bort din Kiedsomhed,
 Mens under Legen alle Guder dig har glemt?

Hødur.

Forgiftigt, som en Dgle, stikker hvert dit Ord.

Loke.

Du est, som alle Svage, for mistænkelig;
 Selv Freias runde Silkebarm blev dig en Braad,
 Naar elskovsfuld hun trykked sødt den mod din Mund.

Hødur.

Er ei den Midnat, ravneseort, som ruger om
 Mit Døie, noksom Vanheld? Kommer ogsaa du
 Beständig at forøge Skaden hadst med Spot?

Loke.

Bed Ygdrasil, ved Urdurs Bæld, ved Mimers Brønd,

Hvor Bølgen ruller over Skiebneens Magt sit Slør!
Jeg spotter ei, jeg ærer dig for hver en Gud.

Hødur.

Du spørger mig, mig blinde Mand, hvorfor ei Deel
Jeg taer i Glæden? onde Lof! ha, som du ei
Fuldvel det vidste, hvordan evig Mulm og Nat
Fra Dagens Daad og Lysets Fryd mig adskilt har.

Lofe.

Dg kanst ei Deel i Glæden dog du tage? Kanst
Ei Baldurs Kraft din Hylдинг du, som hver en Gud,
Forkynde med et svagt Forsøg, mislykket, mat,
Imod hans Liv, skøndt blind du est?

Hødur.

Uværdig Navn

Af Snildheds Asa fører du, som taler saa.
Hvor kan jeg Deel i Legen tage, Lofe? Først
Er det mig jo forborgent, hvor min Broder staaer.
Desuden har jeg Bærn ei ved min venstre Lænd,
Som andre Guder; halvt som Barn, og Hælvten som
En Olding, sneehvid, barnligsvag, behandles jeg.

Lofe.

Et Bærn? Et Baaben, Asa-Hødur! mangle skalst
Du længer ei. Din høire Kæmperhaand mig ræk!
Her er et Spyd, det kaldes Misteltein, det er
Et bøieligt, et smidigt, nyssfremspiret Skud,
En bladløs Baand, en vandig, rast opløben Pil,
Som kraftløs hen for Vinden svaied hid og did
Midt paa en liden, sumpig, ubemærket Holm.

Den har jeg brudt og staalbefæstet. Sikkert er
Det kun et ringe Baaben; men mod Baldurs Liv
Heel svagt jo hvert et Baaben er, og al vor Daad

Gaaer ud kun paa at vise Verden fyndigt hans
 Ufaarbarhed og Guddomsfræfter. Løb nu til!
 Vi! jeg vil styre Farten dig. Saa! lige til,
 Med Spydet stivt, i uforandret Retning holdt,
 Som nu, i Haand, du træffer sikkert Gudens Bryst.
 Det styrker Glæden mangefold, naar munter du
 Saa løber frem. Det smerter Odins Børn, at du
 Gæt ene, Hødur! vranten, mørk; men see de først
 Slig overgiven Jdræt, da forsvinder snart
 Den sidste Sky, som fløre vil vor Glædes Sol.

Hødur.

Nu, denne Gang er Mening dog i Lokes Ord.
 Saa giv mig Kieppen! Styr min Gang! Hvor staaer
 mit Maal?

Loke.

I Mørket, Hødur! ravnescort i sorten Nat.

Hødur.

Bespotter atter du min Blindhed, falske Svend?

Loke.

Bed Hel, jeg sætter langt meer Priis paa den og dig,
 End paa den bedste himmelflare Sommerdag.
 Løb nu kun til, min Hødur, Mattens blinde Søn!
 Løb lige til, med Spydet strakt, saa træffer du.
 De lee, de høie Guder; hører du? de lee
 I Himmelfryd. Bring Fryden da i Hui og Hast
 Til Glædens Spidse! — Hødur har bevæbnet sig.
 Stat stille, Baldur! at hans Spiid dig ramme kan.
 Han er din Broder, Baldur! han vil vise dig
 Sin Venstabs-Hylding. Hødur! stød nu til, forbaus
 De høie Guder, stands den raske Latter, træf!

Choret.

Det rører mig, den blinde Hødur hist at see
 Bevæbnet med en sivskjær Stang at rave frem;
 Thi blot af Broderkærlighed i Festens Fryd
 Forglemmer han sin Rummers Qual, og sætter sig
 For stolte Gunders Latter blot, den blinde Gud.

Hødur løber til, og giennemborer Baldur med Misteltein, saa at
 han flux styrter død til Jorden. En stum Forfærdelse be-
 tager Guderne. Løse sniger sig bort.

Hødur.

Nu, traf jeg? Hvorfor tier J? Gik det forbi,
 Saa leer mig i det mindste ud! Dog tier Hver.
 Bestandig blier den Blinde spottet. Baldur! siig,
 Min gode Broder! thi du est den Eneste,
 Som deler Hødurs Qualer, og som trøster ham;
 Siig, fløi mit Spyd med magtløs Suren, Myggen liig,
 Dit Bryst forbi? ha, eller tørned det, og sprang
 Afmægtigt som et Haglkorn atter fra din Barm?
 O, svar! Den Blindes Hylдинг, har den vredet dig? —
 Han tier. Selsomt! Første Gang i Verden blev
 Et velmeent Spørgsmaal ubesvart af Godheds Røst.
 Ha, Spottens Fader, kolde Løse! tal da du.
 Du pleier ei at spare paa dit Ord; en Strøm
 Er stedse rede, synderlig hvor haanes kan. —
 Men Alle tie, Alle! Her er tyst og taust
 Paa Gunders Thingsted, som i gamle Kongers Grav;
 Som paa en Balplads Dagen efter Slagets Stund.
 Men paa en Balplads skriger i det mindste jo
 Dog Kragens Røst om Dødens Son. — Ha, Trolddom! ha,
 Jeg staaer i Band, midt i en Bæk, midt i en Drk,

Og Volgen pladsker trindt omkring min vaade Fod.

Ha, Fader Odin! Moder Frigga! svar mig, svar!

Frigga.

Ulyksalige! du kalder Guderne? forstum, og fly!

Evig være du forbandet, Morder! nu af Guderø Kreds.

Hødur.

Ha! hvad hører jeg? min Moder Frigga! du forbander mig?

Frigga.

Ikke jeg, men alle Guder; fly, og skiul dig for mit Blik!

Hødur.

O, Medlidenhed! hav Medynk med mig arme blinde Mand!

Frigga.

Brodermorder! om dit Hierte var det sort, som om dit Blik.

Hødur.

Igentag dit Ord! du talte, tyffes mig, om Brodermord?

Frigga.

Veedst du ei, hvad du bedrevet har, du sorte Nattens Gud?

Hødur.

Nei, ved alle Himlens Stierne! Hvorfor staaer jeg her i
Band?

Frigga.

Dette Band, hvori du træder, er din Broder Baldurs Blod.

Hødur.

Knuus, Alfader! mig; o, knuus mig! styrk mig ned i Nat-
tens Støv!

Frigga.

Evig skalst du leve, bøde evig for dit Riddingsværk.

Hødur.

Nu, saa brænde Nastronds Flamme Hødur, hvis han veed
sin Daad!

Frigga.

Hvorfra fikst du dette Spyd, som trængte sig i Baldurs
Bryst?

Hødur.

Har jeg dræbt min gode Broder? O, Forbandelse mig da!

Frigga.

Svar mig! hvordan fikst du Spydet? Hvo har skyndt dig
til din Daad?

Hødur.

Det har Asa=Lofe. Spydet har han kaldet Misteltein.

Frigga.

Har han dig beskrevet, hvordan dette Spyd han fundet har?

Hødur.

Han beskrev det som en ringe Baand, opvojet paa en Holm.

Frigga.

Ha, nu brister Friggas Hierte! O, min Baldur! o, min
Søn!

Hødur.

Jeg vil styrte mig i Blodet, kysse hver en Draabe Blod,
At den Hellige tilgiver! Ha, jeg Ulyksaligste!

Frigga.

Bort nu, Arands, fra Friggas Tinding! Flagrer vildt nu,
mine Haar!

At fortvivlet Jorden kan den sorgeløse Moder see.

Hun gaaer.

Hødur.

Rave hen i Mørket vil jeg evig i en evig Nat
Paa de fjerne, nordre Klipper, i de aldrig søgte Fjeld;
Der vil jeg bestandig sørge, thi en alt for grusom Last
Har jeg tynget paa mit Hierte: Brodermord, forladt, og
blind.

Ei den Uslejte blandt Jordens Sønner ussel er, som jeg;
 Thi hans Qual forgaaer med Døden, men hvad ender
 Hødurs Qual?

Saa modtag mig da, du golde Drken! i dit kolde Skjød.
 Sætte vil jeg mig ved Stranden paa den nøgne Klippeblok,
 Bleg og mat, og gruble taus med Haand bestandig under
 Kind.

Giernt skal Havets Skipper see mig der, og sige Skibets
 Mænd:

See! der sidder Nattens Hødur, og begræder Baldurs Død.
 Evig skal min stride Taare flyde fra den blege Kind.
 Saadan vil jeg ubevægelig forvente Ragnamørk.
 Og naar Havets milde Kilders Sødme vorder ram og
 salt —

Det er Asa-Hødurs Taare, som har blandet sig med den.
 Og naar fære Suf om Natten stønne græsseligt fra Nord —
 Det er Hødur, Nattens Hødur, som begræder Baldurs Død.
 Han gaaer.

Choret.

Mere græsselig Daad,
 Mere lumskt, affkyeligt Ridingsværk
 Er ei skeet siden Tids-Fødsel,
 Har ei Lofe bedrevet, ei Utgards Drot,
 Som da nu, som da nu,
 Da de dræbte den skønne, den gode Baldur.
 Nu er Fromheden røvet af Himlen,
 Bee os!
 Hvad er Kraft uden Kiærlighed? hvor
 Er Barmhiertighed nu mellem Guder?
 Som en Reg, som et Spil vil de nu kun
 Midgard skue med Asurs Sønner.

Hvor er Breidabliks milde,
 Brede, dulmende, hellige Straaler?
 Hvor er Blidhed, som lindrede Stoltheds Ild?
 Vee os!
 Den er svundet for evig, og Støvet
 Zitterer for Guderne.

Et Bud kommer.

Fornemmer, hvad i Korthed og Enfoldighed
 Jeg kundgør eder, at I vide maae, hvordan
 Sig Valhals Guder teede under Baldurs Død
 Og efter den. Først blev en Taushed, som naar seent
 I Sigtun Folket lytter med bespændte Bryst
 Paa hvad Præstinden vil forkynde. Kort derpaa
 Da hørte man en Hullen som af Børn, dog det
 Var ikke Børn, som græd, men Valhals Guder. Tungt
 De klare Taarer trilled over Odins Kind
 I Skæggets Loffer; tydeligt han indsaae vel,
 Hvad ved den gode Baldurs Død Valhal har tabt.
 Tyr hylede vildt, som Fenris, naar i Ragnamørk
 Sin Lænke brudt han vældig har; thi Baldur var
 Sagtmodighedens linde Baand, som venlig bandt
 Krigsgudens Vildhed. Som en stille Foraarsregn,
 Der rigt befugter Jordens grønne Blomsterbed,
 Og bøier alle stolte Straae mod Jorden ned,
 Saa græd Gudinderne. Thor var den Gnefte,
 Der ikke græd; som ellers Skyens Ild, han skød
 Sit Blik fortvivlet giennem de nedhængende,
 Indtrukne Bryn, og knuged Mislner hardt, og tog
 Sin Broders Liig paa bredden Skulder taus, og gif
 Til Stranden, fulgt af Aser og Asynier.
 Der blev nu Baldur skrinlagt, mens en talrig Flok

Af alle Guder, og af Biergets Jetter selv,
 Var Dievidner til den sørgelige Færd.
 Der stod hans Skib, den fromme Gud, der blev han lagt
 I lysen Brynie; selv i Døden var han skion,
 Og venligt fra den hvide Pande rulled ned
 De blege Lokker. Alfer lagde Hamp og Beg
 Omkring hans Liig; men da nu Hringhorn, da hans Skib
 Fra Landet skulde skydes i den vilde Sø,
 Da vilde Jorden give Slip ei paa sin Ven,
 Den gode Baldur. Ingen Gud, selv Asathor,
 Var mægtig til at skyde Skibet ud fra Strand
 I Havets Dybhed; Armen sank, som hæved sig,
 For Sorg og dyben Kummer. See, da pludselig
 Treen frem en Hæx, som Hela grim, af Jettens Flok;
 Hun red en Ulv, og holdt i Tømmens Sted en Snog.
 Hun tændte Ilden hurtig. Men da Ilden slog
 Mod Himlen, see! da segned ned af Hiertesorg
 Den skionne Nanna, Baldurs Brud; thi hendes Bryst
 Var mægtigt ei at bære Smerten, Hiertet brast.
 Da hæved Thor, som forhen Baldur, Nannas Liig,
 Og bar det hen paa Ilden. For hans Kæmperfod
 Løb hendes Dverg, og vimsed, græd, og hylede lydt;
 Ham sparked den forbitret vilde Gud paa Stand
 I Ilden med sin Kæmperfod. Hans Hierte slog,
 Som Havets Bølger i en Storm; han ændsede ei
 Den Daad, paa Død og Undergang han tænkte kun.
 Da Baalet høit nu brændte, vandred Odin frem,
 Og lagde Ringen Drupner paa sin Baldurs Bryst.
 Da nærmed sig med megen Jil og Smil paa Kind
 Jettinden for at skyde Skibet; som hun skød,
 Da skete det med saadan Fart, at der gik Ild

I Kiøls Træ, saa hurtig løb det ud fra Strand.
 Da hæved Thor sin Hammer, vilde Hexen dræbt;
 Han paastod, at den svare Kraft, hvormed hun skiød,
 Kom kun af Fryd ved Gudens Drab. Dog skaantes hun.
 Men sligt et Syn er aldrig seet, som da paa Strand
 De høie Guder stode, stirred giennem Graad
 Til Skibet, i hvis ranke Master Luen slog.
 Som nu det foer paa Dybet ud, da lød et Suf
 Fra Jordens Klipperister alle; men med dump
 Og rædsom Brusen rysted Skoven sine Løv,
 Og alle Haner galed, Himlen mørkned sig.
 Da gungred Havet, og af Havet Ugir skiød
 Med Ran sig op; dem fulgte hver en Havets Mø,
 Jndsvøbt i Tang, og Lindingen med Gruus bedæft.
 Fælt hvined de paa Dybet; tykt for deres Mund
 En Graade stod. Men Jlden mellem Bølgerne
 Slog op i Ratten; trende Gange lued den.
 Men som den lued, tabte den sin røde Glands,
 Og sidste Gang var Luen klar, som Maanen og
 Som Stierne paa Himlen. Vældig op den steg;
 Men som den steg, da sprang fra Jorden den med Klang
 I lutter klare Gnister, og i samme Stund
 Var Himlen fuld af Stierne, tændt af Gnisterne.
 Seer op i Lufsten, snarligt da I skue vil,
 Hvor høit sig Askens lyse Funke hævet har!
 Der skal de stedse blinke, selv i Ragnamørk.

Choret.

O, Dval!

Lyde skal mig nu selv den sølverne
 Stierne, syvfold flammet og blank,
 Baldurs Forliis.

Nattens Døttre med drøvelig Blund
 Minde mig skal fra de skumle Hvalvinger
 Om mit Savn, om mit Tab.
 Vee mig!

Budet.

Som nu de høie Guder kummerfulde stod
 Og saae til Himlen — see! da traadte Freia frem
 Med liliehvide Kinder, med det gule Haar
 Om runden Skulder vundet, med den fulde Barm
 Halvblottet, og paa nogen Fod; med Riækhed, som
 Kun Smerten vakte, treen hun ind i Asers Kreds.
 Og som nu alle Guder vendte Blikket hen
 Mod Elskovs Disa, vinkte med sin hvide Haand
 Til Lyd hun flux, og spurgte med den søde Røst:
 Hvor er blandt Asers Skare vel den raske Gud,
 Som Freias hulde Riærlighed vil kiøbe med
 En tapper Daad? Hvo vover sig blandt Guderne
 Til Niflheim's gyselige Nat at ride, for
 At bede Hel tilbagegive Baldur? Hvo
 Det vover, om end Intet der han retter ud,
 Vil Freia lønne med sin Elskov. — Men da treen
 Hermoder frem, den raske Svend, og raabte høit:
 Hvo gaaer i Døden ei for Freia? Hvilken Gud
 Vil ikke redde Baldur? Hvilket Bryst vil ei
 Af Medynk røres over Balhals store Nød?
 Selv Hel vil ynkes, hun vil give Baldur os
 Tilbage, naar hun hører, hvor han elsket var. —
 Som saa han taled, svang han sig paa Gullintop,
 Men Odin gav ham Sleipner selv, sin egen Hest.
 Da smiilte Freia giennem Taarer, Guld hun græd,
 Som da hun sørged over Odur. Hermod saae

Gudindens Smil, og spored Odins Ganger. See,
 Da svandt han snart bag Fjeldets Kløft; han styrted sig
 Igiennem Hulens sorte Svælg, hvor Veien gaaer
 Ned i de Dødes Rige, kæk, den raske Gud.
 Nu har i Taager tause svøbt sig Aserne,
 Og venter i Valhalla Hermods Atterkomst.

Choret.

Lidet kun er mit Haab,
 Staffet min Trøst.
 Hvad den blege Hel, hvad den blaahvide
 Dødsens Mø først favner i Niflheim,
 Giver hun let ei tilbage,
 Mindst den hellige, skønne Gud.
 Som en hungrig Ulv i en Vinternat higer
 Efter varmt, ungdommeligt Hjerteblod,
 Saa smægter hun, saa flæbe de frosne,
 Klamme Læber til Baldurs Mund sig.
 Lettere redder af Løssens Klo
 Du det sprættende Rov,
 End Baldur af Niflheim.
 Dog skal Fortvivlelsens Drm ei
 Rage mit Hjerte, saalænge som
 Haabet glimter.
 Tidnok at blegne fortvivlet,
 Naar uroffelig Skiebnen
 Grunt har den sidste, den døende Haabets
 Funke slukt.

Niflheim.

Hel. I Baggrunden Gulens Skygger. Modgudur.

Hel.

Hvad vilst du her? Hvi kommer du fra Giallerbro,
Som du skalst vogte? Passer du ei meer med Flid
Din Pligt? Du havde fuldelig, ja vel fortient,
At jeg med sorte Bylder og med Best dig slog
Til Straf, Forvovne!

Modgudur.

Frue! stands dit Hjertes Harm.
Jeg løb at melde, hvordan om en liden Stund
Din Hal vil vorde hiemsøgt af en sielden Giest.

Hel.

Det sømmer sig min Tiener Seen, og kan ei han,
Min Terne Sagtegangerske, slikt Bud at gaae;
Ei dig, som sattes til at vogte Giallerbro.

Modgudur.

Naar blege Skygger rave matte, flokkeviis,
Med sovrig Svæven, som en dunstbetyngt Sky,
Ud Broen, kan din Tiener Seen, og kan din Mø
Saa seent, saa sagte vandre, som de vil, og dog,
Dog komme tidsnok, inden Skyggen famler hid.
Men jeg, der hurtig flyve kan, som Rummersot,
Kom dog kun stakket før den sære Giest, der nu
Dig hilser, Dronning!

Hel.

Daarlige! hvad hidser dig?
Du taber Veiret over at beskrive Hel
Et blodløst Skyggebilled.

Modgudur.

Lokes Datter! taal,

At dristig jeg modfjer dig; thi dersom han,
 Hvem nys jeg saae, en Skygge kaldes bør, da blier
 Kun Solen selv en dunkel Plet i Himlens Drk.
 Ha, Svendens Rinder blussse med et Sundhedsblod,
 Som brændte mig i Diet; og hans Læbers Røst
 Gif Broen til at vakle, mere Hestens Trav.
 Ja, med langt større Bulder rumled Broen huul
 Blot under Hestens otte Høver, skælved meer
 Blot under ham, end nylig da fra Slaget kom
 Fem Skarer Døde.

Hel.

Abner dennes Lunge-Blomst

Da end sin Kalk for Livets Strøm, den friske Luft?

Modgudur.

Den raske Helt som Livet selv seer ud; hans Mund
 Rødt svulmer, som en moden Frugt. Ha, hvilken Lyst
 At klæbe som en Igle til hans Læber sig,
 Og suge dette varme Blod! ha, hvilken Lyst!

Hel.

Selvom er denne Tale. Siig, er Svenden nær?

Modgudur.

Heel nær. Thi uden lang Tids Spørgen traved han
 Rask hen ad Dødeveien, og da Hesten kom
 Til Sprinkelværket, som omgiver Hulens Port,
 Da tøved ei han, indtil Gittret aabnet blev;
 Nei, utaalmelig Gyldensporen hug han i
 Sin Ganger, ottefodet, og i samme Stund
 Sprang Hesten over Sprinkelværkets sorte Jern.
 Dens Guldskoe rørte flygtig selv ei Portens Dd,

Hvor ellers Døden staalspids venter truselfuld
 Hver overmodig Kæmper, som dig, Hel! til Trods
 Vil hid sig trænge, før din Skjoldmø Langsomsot
 Har kysset og beblæst ham med sin Mandes Stank.

Choret

i Baggrunden.

Med Gru nu Jorden gungrer
 Bed Gangertravet.
 Fast skiller denne Skælven
 Min løse Skygge;
 Thi let den skjøde Larve
 Bed Larmen brister.
 Dog flyer nu døsig Drøm mig,
 Som Nat for Dagen.
 En lys og vældig Straale
 I Mulmet skinner.
 Hvor varmt du vederqvæger,
 Du Livsens Bælde!
 Han kommer, thi det knager
 I Biergets Kroge.
 Hvor friskt hans Dje flammer,
 Hvor uforfærdet!
 Men, af! tilbage træde
 Jeg maa i Taagen;
 Thi dette Blus forblinder
 Mit Blik i Døden.

Hermod.

Ha, saa staaer jeg nu dog i den vidtberømte Hal!
 Men hvor lummert her og mørkt! jeg øiner knap min Fod.
 Hvo er det, som sidder, grim og bister til at see,
 Med et Dødningbeen i Haand, paa Stol af Knoxler bygt?

Hel.

Det er Hel, Forvorpne! gieste tør du Dødsens Mø?
Frygter ei, at hendes Lunger dig forpeste skal?

Hermod.

Aldrig frygted jeg for Dren og det brede Sværd,
Mindre for en Qvindes Lunger.

Hel.

Ha, Forvovne! siig,
Hvad har hid dig loffet? Hvo er du, og hvo din Slægt?

Hermod.

Det vil jeg berette; men hør dog først din Giest:
Lad dem aabne Hulens Porte, lad den ydre Luft
Giennemstrømme Biergets Hvalving! Sikkert har du ei
Aabnet dine Vindver længe; thi af Fugtighed
Og af Qualm er Hulen opfyldt. Murens grønne Bæg
Vidner alt for vel om saadant. Neppe Falsen kan
Brænde; døsigt Flammen blaaner, som den ud vil gaae.

Hel.

Denne Luft, som dine Lunger qvæler, duster mig,
Som en Blomst i aarlen Morgenrøde Jordens Mø.
Ei er den for Livet brygget, men i Helas Sal
Rinder heller intet Sundhedsblod; snart mærker du,
Hvordan Dødsens folde Binger overskygge dig.

Hermod.

Grumme Dronning! neppe gaaer saa vidt din stærke Magt.
Meer end Luft behøves for at qvæle dette Bryst.

Hel.

Nu, hvo est du da, som vover dig i Graven ned?
Ei af Asfurs Æt du komst; da varst du blegnet alt.
Dristig har du oversprunget nys mit Sprinkelværk;
Bed min Tærskel Snuble stødte selv du ei din Fod.

Dertil kommer, at du kneiser over Jordens Mænd,
Og din Hurtighed og Lethed vidner om en Gud.

Hermod.

Har du aldrig hørt Hermodur nævne, Idins Svend?

Hel.

Det er dig?

Hermod.

Ja, Dødens Dronning! Hermod giester dig.

Hel.

Megen Hæder viser du min Hal, du Balhals Søn!
Hvad har bragt dig til min Hule fra din Faders Borg?

Hermod.

Kan det undre dig, at Guder søge Niffelheim,
Nylig da den bedste Asa her dig giestet har?

Hel.

Ei frivillig kom han, bragte, Hermod! ei, som du,
Med sin Guddomsvarme. Kun hans Skygge fandt herved.

Hermod.

Siig mig, Hel! hvor er min Broder; viis mig, hvor han staaer.

Hel.

Hist iblandt de blege Skygger sidder øverst han.

Hermod.

Ygdrasil! er dette Baldur, Hel! du viser mig?

Hel.

Baldur er forsvundet, det er Baldurs Skygge kun.

Hermod.

Baldur! fiære Broder! fiender du din Hermod ei?

Af, hvor mat, afmægtigt Diet stirrer døsligt hen!

Hvor er nu den Straale, som udstrømte fra dit Blik?

Hvor den fjeldne Ungdomsfjævnhed? Gode Baldur! svar.

Men han svarer ei, han strenger sig forgieves an.
Baldur! jeg maa græde — har du ogsaa Mælet tabt?

Hel.

Sproget, som de Døde taler, ei dit Dre naaer.
Som et Dødningsuhrs, en Gaarefyllings hæse Røst,
Piber det; som dæmpet Dirren af en Aftenmyg.

Hermod.

Hvo er hiit den blege Skygge, mere tynd og spæd,
Bed hans Side?

Hel.

Det er Nanna, det er Baldurs Brud.

Hermod.

Dødelige Mø! du fulgte trolig med din Gud,
Skøn og blid som Maanen, der i evig Elfskønsild
Gi sin Ben forlader, den langt større, stærke Jord.
Selv i Døden altsaa skiller Intet Rærlighed! —
Blege Skygge! ha, du smiler? Lad dig favne! — Hvi
Holder mig tilbage, Hel! dit Hovedpandeskiold?

Hel.

Rør ham ei, har du ham fæer! du splitter Skyggen ad.
Smertelig for føle Dunst er Barmen af dit Blod,
Selve Duggen af din Aande, som for Jordens Søn
Levende paa Baal at brændes. Skaan ham for den Qual!

Hermod.

Dødens Mø! lad dig bevæge ved Valhallas Bøn.
Giv os atter Baldur, lad dig røres, gustne Mø!
Ha, du skulde Smerten seet, som voldtes ved hans Død,
Af din tørre Hovedkilde selv var Taaren flydt.

Hel.

Daarlig est du, Hermod! at du kommer i min Hal,
Dg forlanger uden Blu min bedste Undersaat.

Hermod.

Derfor har jeg fiæf mig styrtet ned i Gravens Nat,
 Trodset hver en Fare, for at bede Baldur ud.
 Jeg har haabet paa din Godhed. Himlen gyste, Hver
 Raadte mig derfra; jeg stolte paa din Miskundhed.
 Blege Dronning! hele Jordens Egn og Valaskialf
 Troer, at du est grusom, kold som selve Nattens Is;
 Ha, nu faust du vise Jordens Land og Himlens Borg,
 Hvor der uden Marsag dømmes om dit Hiertelag.

Hel.

Frugtløs er din Smiger; troer du, at Forsænglighed,
 Qvindlig jordist Svaghed, overlever Døden selv?

Hermod.

Bed mit Vensteb til den kolde, blege Skygge der:
 Hermod's Mund foragter Smiger; han har meent sit Ord.

Hel.

Gi frivillig har jeg sat til Dødsens Dronning mig;
 Odin, Baldurs stolte Fader, tvang mig grumt dertil.
 Neppe var jeg voget fra de spæde Barndoms Aar,
 Før han tog fra Livets Fryd, og spærred her mig ind
 Til at vogte Dødsens Huler, blege Skyggers Flok.
 Da mit Die nu fra Solen skiltes, Livets Lyst,
 Da i denne kolde Hal mit Legem krymped sig;
 Da forsvandt hver venlig Tanke, Blidhed af min Siæl.
 Saadan nu i skummel Harm jeg døser hen mit Liv.
 Skiebne's Retfærd har mig hevnet, tugtet Odins Daad;
 Han, som haded mig, fordi jeg mangled Skønhed, fødte
 Hælvten bleg for oven, Hælvten blaa mod Guden ned.
 Nu hans Diesteen, hans Baldur, fik jeg i mit Net;
 Og dog troer du daarlig, at jeg slippe vil mit Rov?

Hermod.

Odin handler af forborgen, hellig Viisdomskraft,
 Hvad han retter ud, er Skiebne's Lov, Nødvendighed.
 Til at vorde Underjordens Dronning blevst du født.
 Odin skienkte dig dit Rige med dit Kongespiir.
 Retfærd's tugtende Gudinde, revser du med Magt
 Alle feige Siæle, forarsager, strenge Mø!
 At den fiælne Yngling skrækkes ved sit rædde Mod;
 Og paa denne Maade danner Jordens Kæmper du.

Hel.

Har du lært af Bragi Bænkepryder Smigers Kunst,
 Svend? og troer du, Hel er altid end en Kvinde dog?
 Jeg maa smile ved din Udfærd, skiondt det smerter mig
 Mine tørre Læber op at trække til et Smil.
 Hermod! Ungersvend! du Raffre! har du ei den Tro,
 At dit Dies Straaler, at din runde Rosenkind
 Kunde selv indtage Dødsens Mø, om nok saa lidt?
 Viid, du Daarlige! mit Hierte er saa koldt og huult,
 Som den gyselige Hule, hvor min Throne staaer.
 Derfor spar din Kløgt, og drag tilbage til dit Hiem!
 Ingen List kan røre dette Bryst; thi troer du ei,
 Hela veed, du stod langt heller skilt fra hendes Hal
 Nu ved Jordens Klipper, ved det grændseløse Hav
 Og ved Luftens Strømme, hvis det gieldte Baldur ei?
 Ha, nu flynke Valhals Diser, blegt indsynke nu
 Deres Lieliefinder, voldsomt gaaer det fulde Bryst!
 Baldur ønske de tilbage sig, den skønne Gud,
 Som de længer ei kan fange frækt ved Leflekunst.
 Nu, da han er svundet, skienkes naadigt dig et Bli.
 Siig, hvor mange Rys har Freia lovet for din Færd?

Hermod.

Bidste du, hvad Lval og Smerte Himmel, saa som Jord,
Føler ved sit Tab, da spottet du ei Guder meer.
Men for milde Dyder er dit grumme Hierte luft,
Du begriber ei den fælles Sorg ved fælles Tab.

Hel.

Høfleri, ei Andet! øiebliklig Nøhedsrund!
Stoltheds Bragt! en falsk Førgoldning! Farve, blegget ud,
Naar kun trende Gange Sol har vandret Jorden om!
Fælles Tab og fælles Kummer? Ha, i Lysets Hiem
Hersker evig Tvedragt, mens der lyves Gnighed.
Og at du skal see, hvor sikker Hel er i sin Sag,
Hør da, hvad jeg lover; hør det, og forundre dig:
Dersom Himlen, Jorden, hver en Åsa, hver en Alf,
Alle Åskurs Børn, og alle Stene, Dyr og Træer
Baldur græder ud af Niffelheim med fælles Sorg,
Vel! saa slipper jeg mit Bytte, skienker Lysen ham.

Hermod.

Dødsens Dronning! mener du oprigtig her dit Ord?

Hel.

Bed den Liiglugt, som bestandig fløder af mit Spiir,
Bed de sultne Kragers Hyl paa Markens Uadsel, ved
Brustne Blik og dødblaae Negler, Gravens kolde Svæd:
Jeg har meent mit Ord.

Hermod.

Nu aander selv i Niffelheim
Hermod mere let, end nys i Valaskjalfens Gaard.

Hel.

Frøyd dig ei for tidligt; thi den alt for snare Frøyd
Kunde giøre Smerten større, hvis den skuffet blev.

Hermod.

Staaer det nu til Dververdnen, ei til Utgards Drot,
Saa er Baldur frelst, saa er Balhallas Kummer endt.

Hel.

Saa forlad, forhadte Gud! mit Rige nu paa Stand.
Lidet vist din læffre Gane vilde kildres, hvis
Hel til Giest dig bad, hvor Bordet kun er Hunger nævnt,
Kniven Sult, og Blegfot Røgemesteren; thi drag
Flux herfra, og meld i Balhal Helas Løfte der.

Hermod.

Jeg gaaer. Men først min Broder, Asa-Baldur! først
Tag mit Farvel, og trøst dig i din Gensomhed,
Til Jordens og til Himlens rige Taarestrom
Har dannet Floden, paa hvis salte Bover du
Kan atter sætte Hringhorn's Riøl, og spænde Seil
Mod Livets Havn, som før mod Dødens. Men dit Blif
Undviger mig, er altid mørkt; du haaber ei.
Ha, tal et Ord! hvis muligt det dig er, da tal
Til Hermod, før han dig forlader. Baldur! tal.

Baldur.

Hvad Brag og Bulder? Baldur er forsvundet. Vig!
Jordunstet er den lange Drøm. Her drømmes meer.
Forstyr ei Sønnen ved min Moders muldne Bryst!

Hermod.

Ha, hvilken Lyd var dette? hvilken felfsom Lyd!
Det klang, som naar de løse Stene ved et Ryk
Af Jorden falde sammen i en Oldtidshøi
Med dæmpet Bulder, efterat i rolig Kraft
De fast har staaet mange hundred Aar, og trygt
Omhyælvvet Urnens Aske. — Baldur! siig, hvortil
Slig sorgfuld Bise? syng en munter Glædesang!

Baldur tier.

Hermød.

Du tier. Ha, den fiæffe Kraft, dit Ungdomsmod
 Har denne qualme Hule slukt; men snarlig skal
 Det atter lue, naar de bedste Verler, hist
 Daglyset eier, naar de hellige Taarer har
 Løskjøbt dig af dit Slaveri. Men, Friggas Søn!
 Giv mig, i Fald du mægter det, et sikkert Tegn,
 Som jeg kan bringe Hlidskiafs Herre til Beviss,
 At virkelig i Helas Sal Hermodur stod.

Baldur

rækker ham Ringen Drupner.

Hermød.

Du giver Ringen Drupner, som Hærfader paa
 Dit Bryst henlagde, Rigets Pryd? Det Tegn er godt.
 Som Ringen drypper altid fleer og altid fleer,
 Saa skal den første Glæde, Hermød her har nydt
 Ved Helas Løfte, stedse meer fordoble sig.
 Jeg gaaer; thi denne sørgelige Skyggesky,
 Hvor jeg stander, dæmper ene, skændt kun svagt,
 Min muntre Glæde. Snarlig rinder Guddomsblod
 Igien i Baldurs Arer, i hans fromme Bryst.
 Farvel! Jeg iler at forkynde Glædesbud;
 Snart vil en fælles Kummer avle fælles Fryd.

Chor.

O, hvi gif han, hvi gif han
 Bort? Hans Straaler husvaled mig,
 Og hans liflige Røst mig
 Bakte sødt af min ængstlige
 Feberslummer.

Nu bespænde mig atter
 Uengstlige Drømme. Mit Hoved
 Svimler. Et evigt
 Fald jeg skuer. Jeg styrter
 Ned af et Taarn. Jeg vil reise mig
 Op for en Morder, og flye; men kan ei.
 Vanden drager jeg tungt, som naar i
 Livet min Mund
 Dybt under Sønnen i Bolstrets
 Duun sig forvirred.
 Hu! hvad er det? hu!
 Nu begynder Spillet paa ny, med
 Rangler af Dødningfnokler, og Fløiter af
 Hule Laarbeen, og
 Trommer af skraldende Pandeskaller.
 Hvad omspænder mig?
 Hvad nedtynger og qvæler mit Bryst?
 Hvor hun griner, den blaahvide Hel!
 O, Jammer! o, Jammer! o, Jammer!

Mimers Lund.

frigga.

Ha! denne Sorg, ha! denne Smerte mægter fast
 Mit Blik ei skue, taaler ei min Moderbarm
 At fatte. Thi skøndt Haabet i den dunkle Grund
 Tilvinster mig og trøster, skøndt ved Hermod's Ord
 Jeg veed, at denne store Qual vil vende sig
 Til større Glæde, græmmer det mig dog at gaae
 I tusen Hal blandt blege Guder. Vidste de

Den Fryd, som forestaaer dem; vidste de, som jeg,
 At hver en Laare bringer Baldur mere nær
 Til Valhal, mere fiern fra Niflheim — ja, da var
 Det dem Umulighed at sørge; Helas List
 Bandt Seier da. Thi klart jeg skuer Hærens Sind:
 At sørge for at glædes — hvor urimeligt!
 Saa tænkte hun. Men bøde skal hun for sin List,
 Og miste Byttet. Snilde Hermod! vakkre Svend!
 Tak være dig, at daarligt ei du med en let,
 Uagt som Tunge spildte Friggas sidste Haab.
 De veed det ei, de høie Guder; alle troe,
 At tabt for evig Baldur er, og derfor dybt
 De græmmes, derfor græmmes hele Jordens Land.
 Thi ei var det nødvendigt, ved Herolders Røst
 At byde Sorg for Baldur; af, hans tause Død
 Har mere stærkt, end Giallerhornets vilde Klang,
 I hvert et Hjertes dunkle Braa raabt Sorgen frem.
 Kun Hermod veed, og Frigga, Helas Løfter; men
 Det dæmper ei min Kummers Magt og Hermods ei,
 Thi Frygt og Uro — Trællene, som Skiebneens Mø
 Langt forud løbe — knuge Hjertet ofte meer,
 End Ternen selv: Fortvivlelse, som efter gaaer
 Med langsom Gang, og bærer Slæbet. — Thi naar hist
 Jeg seer dem tause sidde, blege, Haand paa Kind,
 Med stive Blik at gruble; naar jeg Freia seer
 At sønderslide sine lange, gule Haar
 Med disse Hænder, frystet af nysfaldne Snee;
 Naar Odin selv paa Hlidskialf midt i al sin Glands
 Nedslagen sidder; naar hans Die, som tilforn
 Var Middelpunkt for Kraften, i det stolte Skin
 Er ene mørkt; naar uvilkaarlig Bragis Haand

Med modløs Skælven, før saa sikker, famler kun
 I Harpens Guld, og vildnes i den slappe Stræng
 I Aftnens Dunkelhed og Taushed; og naar Riord
 Høit hylar fra sit Noatun — da tyffes mig
 (Endskiøndt jeg bedre veed det), denne store Sorg
 Er alt for vigtig, vældig, for et ringe Tab
 Af nogle Timer. Rundt omkring Hler=Ugirs Ø
 Har alle Havets Piger sat paa Sandet sig;
 I havgrønt Klæde viklet og med Muslingskal
 I vaaden Lof, bedrøvet sidder Bølgens Mø,
 Og fra det mørkblaa Die rinder Taaren klar
 Ud blegen Kind, saa fuld og tung, at Havets Bred
 Er steget usædvanligt op mod Landets Kyst. —
 Her er der bedre, dunkelgrønne Lund! i dig;
 Thi Støvet Søner mægter ei med saadan Fynd
 At yttre Sorg, Naturens Kraft sig tæmmer her.
 Hvor huldt den klare Foraarsregn paa Bøgens Blad
 Med Glindsen glider. Freia græder i sit Slot
 Af Lust. Jeg seer din Taare, hvor den falder luun
 Paa mine Blomster. Af, du bøier Roserne!
 Alt er saa tyst. Det muntre Bildt selv standset har
 Sin Gang. Hvor Hinden hisset staaer, og stirrer stivt
 Med Graad i Diet! from, enfoldig er dens Sorg.
 Naturen græder. Hulde Lø! hvert Blad til Jord
 Sig bøier. Sneglen hisset selv paa Træets Bark
 Frivillig lader falde ned i Græsset sig,
 Og offerer i et Dieblif sit halve Livs
 Besværsliglange Reise. Fuglens Sørgefang
 I Aften toner med langt mere mat, langt meer
 Beemodig Klagesmeltning. Selv det haarde Fjeld,
 Som blotter under Birkens Hang sit nøgne Bryst,

Og viser Malmets gyldne Beie, sveder koldt,
 Og Malmet giver Duggens Taare dobbelt Glands. —
 Men hvilken Sang jeg hører fiernt! Den nærmer sig.
 Den hylde Sorgen, bruser dog ei vild og raa
 Med rædsom Støien; Blidhed huldt har dulmet den.
 Ha! det er Jordens Piger, er en talrig Flok
 Hyrdinder; langsomt nærme de til Lunden sig.
 Af Hyrdestoffen skrabet er den grønne Barf,
 Hver Stav er hvid, som Sneen, og om Stavens Knap
 Henflager intet Rosenbaand; hvert Baand er sort.
 Bag Løvet vil jeg høre mine Døttres Sang.

Choret.

Græsfer nu, Faar! hvor I vil,
 Løber paa Fjeldene
 Bildt, og bræger om Læ
 Uden at finde det.
 Løb, mit Dæggelam! løb!
 Nedstyrt for Ulven, og
 Blød kun frit for dens Tand!
 Ei begræder din Død jeg meer.

Af, thi min Baldur er død!
 Og da den Hellige
 Faldt, da blegned med ham
 Al min Lyksalighed.
 Hvor er nu Hyrdernes Lyst?
 Hvor nu Hyrdindernes
 Ven, som smilte saa mildt
 Salig Fromhed i Alles Bryst?

Ofte ved Skumringens Tid,
 Naar jeg bag Løvene
 Sad med Haand under Kind,
 Kom han fra Bakken hist,
 Kom saa faur og saa skøn,
 Spurgte mig smilende:
 Mø! hvi grubler du der?
 Fryd dig! du skal en Veiler faae.

Af, han er død, han er død,
 Og jeg skal aldrig ham
 Skue! Min Ungling saa skøn,
 Rank og beloffet, ei
 Kommer i Skumringens Tid
 Mere fra Bierget; thi
 Kold er for evig og bleg
 Nu den Læbe, som trøstede mig.

Frigga.

O, søde Kummer! Lykkelige Jordens Mø!
 Dit Hierte, som en rolig Kilde, hvælvet om
 Af hvide Lilier, qvælder i en stille Gang
 Med fine dunkle Bølger. Lidenfslabens Storm
 Kan ikke naae den blide Bæk; i Sorg som Fryd
 Den kruses, snart veemodigt, snart af muntre Pust.
 Og gaaer det høit — da skaffer sig i Diets Blaa
 Den stegne, fulde Bolge Luft, og triller som
 En venlig Taare, sølverklar, ad røden Kind.
 Du fatter ikke Livets Tab, den fælles Sorg
 Kun præger let sit Sørgestempel i dit Bryst,
 Og alt som Barmen svulmer mere moden frem,

Udvojer Arret, som igiennem Barfen sig
 Kun trængte flygtigt i den unge Bed. Du gaaer;
 Lætsindigheden, broget, som en Sommerfugl,
 Dit Foraar giennemflagrer let fra Blomst til Blomst.
 Men ogsaa du vil lide ved min Baldurs Drab,
 Og ofte vilst du sande bittert, seent, for seent,
 At Kierlighedens fromme Gud er død, naar der
 Du finder en Forræder, hvor du ventede dig
 En trofast Veiler. — Ha, men stille! Højt jeg seer
 Den skønne Heimdal, Broens Vogter, nærme sig.
 Omkring hans Skulder hænger i et dunkelt Baand
 Det gule Giallerhorn, og ved hans venstre Lænd
 Jeg seer det Sværd, som Hofud kaldes. Raskt han gaaer.
 Hans Læbe trækker med et venligt Smil sig ind,
 Og lader Mundens gyldne Tænder glimte frem.
 Hvad driver dig, du vakkre Gud! til denne Rund?

Heimdal.

At vogte Broen troelig er min Guddomspligt;
 Dog overlader stundom jeg de Møer syv,
 Som fødte mig til Verden, mit Forretningskald.
 Naar Jomfru Rød og Jomfru Gul og Jomfru Blaa,
 De tre fornemste, stadigt underholde kun
 Bestandig Broens Lamper, har jeg ingen Frygt
 For dem af mindre Vigtighed, som blande sig
 Med hine. Plat umuligt var det mig i Dag
 At overskue Jorden med mit Fælkeblif;
 Thi denne Kummer knuger selve Gunders Bryst.

Frigga.

Ha! du, som Balhal kalder sin aarvaagne Gud,
 Du, som har mindre Søvn behov, end selv en Fugl;
 Der seer saa skarpt ved Nat som Dag, og fiernt som nær;

Som hører Græsset groe af Jorden, Uld paa Faar:
Siig, saaest du Sorg, og hørte Klynken, Jorden om?

Heimdal.

J haabløs Jamren vaander hele Jorden sig.

Frigga.

Ha, Fryd! det klarer atter op i Østens Kant.

Heimdal.

Den fryder dig, den store Qual, o grønne Frigg?

Frigga.

Saa fryder ikke Morgensolen Jordens Land.

Heimdal.

Har Viisdom sig forblommet bag dit Guddomsord?

Frigga.

Tal! tal! beskriv mig hver en Kummer, fryd mit Sind!

Heimdal.

Med Taushed maa jeg skildre dig den tause Nød.

Frigga.

Din Taushed flinger bedre mig, end Bragis Sang.

Heimdal.

Hvordan forstaaer jeg, Gunders Moder! dette Sprog?

Frigga.

Den stærke Regn skal flække Haabets Blomster frem.

Heimdal.

Du haaber? Frigga haaber! Høie Dis! forkynd —

Frigga.

Det kommer dig til at forkynde, Heimdal! dig.

Fuldend den Glæde, du har opvaft i mit Bryst;

Men vogt dig for Letsindighed! Grindre dig:

Bed Letsind tabte Jorden Baldur; kun ved den

Fik Mørkets Fyrste Magt i Hænde. Derfor siig,

Er dette Bud, du bringer Frigga, virkelig

J Sandhed talt? Ha, eller blev det fastet kun
 Uagtsomt hen, og tyder det, at rundt omkring,
 Saa vidt du overskuer Jordens Land, er Sorg,
 Sorg mellem Rigegyldighed, skøndt meest af Sorg?
 Ha, svar!

Heimdal.

Din Udfærd, Frigga! blier en Gaade mig,
 Mit Ord var sanddru! Alting sørger, hvor man seer.
 Høit elsktes Baldur; alle Hjerter græmme sig.
 Kun — ha, men det fortæner at bebudes ei!

Frigga.

Kun? Dæfte du med Haabets grønne Foraarsløv
 En Morderdolk? Har Gift du gydt i Suttungs Misd?
 Siig, skulde du i Odens Uble Dødsens Dm?
 Kun? Ha, Letsindige! veedst du, veedst du, at et Kun
 Kan dræbe Frigga?

Heimdal.

Dronning! jeg forstaaer dig ei.

Frigga.

Hvo sørger ei?

Heimdal.

Dit Hjerter hidser Sorgen op;
 Det maler sorte Billeder. J Harm du troer
 At burde vredes over Jordens Kulde; troer,
 At store Flokke, mange Mænd, med Rolighed
 Fornummet Lofes Udaad har, og sørger ei.
 Nei, Odins Hustru! hvo, som er at agtes værd,
 Henslæber som en dunkel Natteskygge sig,
 Og søger Gensomhed og Mørke, for i Ro
 At give det beflemte Hjerter Luft. Kun Gen —

Frigga.

Forstum, du Ulyksalige! forstum, og fly!

Heimdal.

Jeg tier, Guders Dronning! lyder taus dit Bud.

Frigga.

Nei, tale skalst du, støde Dolken i mit Bryst.

Heimdal.

Hvormed har jeg forsyndet mig mod, Frigga! dig?

Frigga.

O, Heimdal! tøv et Dieblif, en liden Stund.

Heimdal.

Til Beemod vender hurtig sig din Brede's Harm?

Frigga.

O, skaan din Dronning! skaan den høie Friggas Bryst!

Heimdal.

Bed Tale bedst jeg ende kan den falske Frygt.

Frigga.

Hvo sørger ei for Baldurs Død? hvo sørger ei?

Heimdal.

En Eneste! Det var, som havde Skiebnen selv
 Didhen den Sorgeløse sat, for desto meer
 Bed dette Modsat Sorgens Kraft at tyde med
 Et vældigt Træk. Saa falder undertiden Hagl
 Midt under Somrens Luumhed ned i Lilien; saa
 Fordunkles stundom Middagsjolen. Hvor jeg saae,
 Der havde Beemod over Mørkets grumme Daad
 Sit Perleklæde kastet; tusind Taarers Dug
 Husvaled os mod Heflas Brand. Run fiernt i Nord
 Mit Die standsed ved et egent Syn; thi der,
 Med puflet Ryg og Krykkestav, bleg paa en Steen
 Jeg fandt en Qvinde sidde. Sortforbrændte Fjeld

Med gustne Fyrrestammer hvælved skummelt sig,
 Og danned Hulen, hvor hun sad. Ved Hulen stod
 Et Rier, hvor Bandet moesjuurt bevægtes kun
 Af Frøer og Tuder; men om Biergets golde Tind
 Svang Flaggermusen æfset hen sin lodne Krop,
 Og over Hulen ruged dybt en fulsort Sky,
 Som skjulte Maanens brede Lys. En Straale kun
 Faldt giennem Risten ind i Hallen, hvor hun sad,
 Og spilled paa den Bleges Ansigt. Rolig sad
 Hun der og roffed; som hun roffed, nynnede hun
 Med hæsen Stemme alt igien den samme Sang.

Frigga.

Siig hendes Sang! thi vigtigt er mig hvert et Ord.

Heimdal.

Den var af usfelt Memme, hvis Grindring ei
 Beholdt sliq stakket Bise; thi hun igientog
 Den uophørlig, roffed alt imens paa Steen.
 Med Krop og Hoved viklet i et fulsort Slør,
 Med gule Maanskin paa den blegtindsfaldne Kind
 Sad hun, et Spøgels saare liig ved Midienat
 Paa stunkne Bautaastene.

Frigga.

Heimdal, hendes Sang!

Heimdal.

Hun sang: „Med tørre Taarer Lof begræder hardt
 Den skønne Baldurs bratte Død og Balinfart.
 Dog holde Hel ham stedse kun i Hallen fast!“
 Og saadan gif det igientaget altid fort.
 Men, Frigga! — thi jeg seer du blegner — siig, hvor kan
 Sliq gammel Qvinde virke paa din Guddomsfiel?
 Svar mig! ha, svar! Du vender dig, og rig og tung

Ad blege Kind nedstrømmer Taaren hyppig? Ha,
 Gudinde! siig, hvor flygted hen Valhallas Kraft?
 Gudinde! — Men hun hører ei. — Ha, kan en Høj
 Nedslaae dit Sind, du, som tilbedes af en heel
 Livsfalig Jord?

Frigga.

Du blinde Daare! ti, og fly!
 Dog at du ei fremdeles i din Sorgløshed
 Skal bryste dig af Styrke, medens Frigga selv
 Fortvivlet river af sit lange Hovedhaar,
 Saa vid: mit Haab, og Himlens, stod til denne Graad!
 „Hvis hele Verden sørged,” saa var Helas Ord,
 „Da skulde Baldur atter skue Lysets Kraft.”
 Og Alting græd — og Friggas Hierte hæved sig.
 Men Een har rolig, ligegyldig hørt hans Død,
 Og, som den Grummes Taarer, er nu Haabets Bæld
 For evig spærret. Nu, først nu er Baldur dræbt!
 Du tier, Heimdal? blegner? Har du hørt mig? Svar!

Heimdal.

Hvorned, du evige Gudinde? Ræbens Røst?
 O! kun det allerfærfeligste Bildheds Giald
 I Hornets Indvold, hvorved Verdens Indvold brast,
 Var Svar, som her sig skifted. Ha! men, Moder! end,
 End er ei Timen kommen. — Baldur! der var Haab
 Og Mulighed? Og Heimdal stod med kold Foragt,
 Og skued den Misgierning, som har bundet dig
 Til Helas Hal med Evighedens Lænker fast?
 Nu Straf og Død! nu Straf og Qual! Thi denne Høj
 Er sendt fra Underverdneens Kæmper; det er klart.
 Jeg flager op til Valaskialf, snelt som en Drn,
 Og Snotra, som er viis og fløgtig, pønse skal

Paa en uhørt og hidtil aldrig funden Qval.
 Saa vil jeg græde, Baldur! Naar min Taare meer
 Ei hielpe kan dig, end den kolde Morgendug
 Et Træ i Sommertørken, vil jeg græde dog;
 Og dobbelt, med to hvalte Buer, skal min Bro
 Da straale giennem faldne Graad for Jordens Børn.
 I klare Striber Farven lue; paa min Bro
 Skal jeg da staae med Giallerhorn for Mund, og der
 Uroffelig, fortvivlet vente Ragnamørk.

Hermod kommer.

Umag dig ei! Misgierningen er tugtet alt.

Heimdal.

Er Daaden rygtedes i Balhal, Hermod? tal!

Hermod.

Bekiendt og straffet haardelig paa Riddingen.

Heimdal.

Forkynd, hvad sig tildraget har, du Odins Svend!

Hermod.

Den Her, som sad bag sortforbrændte, nøgne Fjeld,
 Hvor gustne Fyrrestammer svaied; hvor et Rier
 Af Tudsler rørtes; hvor den lodne Flaggermuus
 Sin skumle Kreds i Mørket slog; hvor Maanen faldt
 Fra Skyens Rift i Hulen paa den blege Kind —
 Den Her var Loke Laufesøn.

Heimdal.

Ha, onde Lof!

Saa har da paa din Ondskab nu du Kronen sat.

Hermod.

Han angred ei sin egen Daad, den Uedles Drab;
 Med tørre Taarer Baldurs Død han kold begræd.

Men da paa Hlidskjalf Odin saae hans Ridingsværk
 (Thi hvor formaaer Forvandlingskunst at blinde vel
 Den høie Hlidskjalfs Gramur?), see, da sendte flug
 Han Ulfen ud at gribe fat Forræderen.
 Da flygted Loke til en Hal paa Fjelfield,
 Hvorfra til alle Kanter ud han saae; men der
 Ei heller sikker, trylled han sig til en Lax,
 Og skjulte sig paa Bunden af Franangurs Fos.
 Da toge Guder Fiskegarn (han havde selv
 Dem Kunsten lært), og kasted det i Flodens Dyb.
 Thor holdt det paa den ene Side Stranden, paa
 Den anden alle andre Guder. See, da sank
 Til Bunds bag Grundens runde Steen Forbryderen.
 Men, tyngt med Bly, til Bunden atter Garnet sank;
 Da smutted ei den falske Riding længer bort,
 Thi ud til Bæltstedet vaded Thor, og greb
 Ham fat, og skændt han smidig krummed sig, og gled
 Med slimet Sprætten mellem Gudens Fingre, holdt
 Den Stærkes Haand dog sikkert ham i Halen fast.
 Da blev han uden Raade hen i Gulen bragt,
 Hvor skarpe Stene skummelt hvælve; hvor kun Lyd
 Af Slanger mellem Klippens fugtigkolde Kløft
 Er hørt; hvor skumle Dunsters giftigsvangre Sky
 Sig langsomt som en Morder sniger; hvor et Blif
 Af Maanens hule Die titter stundom kun
 I Loftets Hul; hvor Dgler flette Tæppet blødt.
 Tre flade Klipper reistes høit paa Kanten op;
 Der blev han strakt. Hans Sonner: Bali, Narfe, stod
 Og saae derpaa. Da trylled moxen til en Ulf
 Den bistræ Odin Narfe; da, med Ulvs Natur

Begavet, nu han lugted Kiød, da sønderfled
 Han graadig Balis, før sin egen Broders, Bug.
 Med dennes Larme, med den hede Indvold af
 Sit eget Barn, til Fjeldet bandtes Løse fast;
 Den ene Klippe støder mod hans Skulderblad,
 Den anden mod hans Lænder, tredie mod hans Fod.
 Og Skade tog en giftig Snog, og fæstede den
 Net oven for hans Hoved, at den dryppe kan
 Udi hans Dine sin Forgift; men Signi staaer,
 Hans Viv, og græder, skøndt han lidt fortiener det
 (Dog deler gierne Qvinden trofast Mandens Kaar);
 Utrættet holder over ham sin gyldne Skaal
 Hun trolig, at Forgiften ei skal Diet naae.
 Men er den fuld, da gaaer hun bort at slaae den ud;
 Imedens drypper Giften mellem Jettens Bryn,
 Og forarsager ham en saadan Qual, at fælt
 Net som en Drm han frømper sig. Paa denne Viis
 Han ryster Jorden i sin Krampe. Deraf kom
 Den Skælven, som du nys fornam, og ofte vilst
 Fra Tid til Tid fornemme efter denne Dag,
 Ledsaaget af hans hule Brøl fra dyben Grund.

Heimdal.

Seer du den høie Moder? Læs i ædel Sorg,
 Som en Løvinde, der sit Foster mistet har,
 I Lundens Skygger vandrer hun med tunge Skridt,
 Med Diet stivt paa Jorden fæstet. Broder! kom.
 Hvor findes Trøst for hendes Hjertesorg? Lad bort
 Os ind i Skoven vandre da; thi Hjertets Qual
 Forskaffer ene Lindring sig i Gensomhed.

Heimdal og Hermod gaae.

Frigga

vaagner af sin Grublen, og træder lyttende frem.

Ha, hvad er dette? Har jeg hørt det, eller var
 Det kun en Klang for Dret? Odin! Ygdrasil!
 En Skare nærmer sig af Støvet's Sønner hid
 Til munter Dands, ved Pibers og ved Trommers Lyd.
 Har Raseri bemestret sig da Jorden reent?
 Den standser ved min Blodsteen, dandser trindt om den,
 Og synger Glædesfange lydt? Ha, frække Flok! :

Choret.

See fra dit hellige
 Fensal, o Moder! vor
 Lyst og vor Munterhed.
 Høit dine Sønner sig
 Fryde ved Haabet, som
 Glæder dit Hierte nu.

Frigga.

Ha, Formastelse! hvad?
 Støvet's Drm! du vover at nærme dig,
 Munter i Smil,
 Munter i Gang,
 Jordens forbittrede Dronning, mig?
 Og du blegner ei for min Magt?
 Og du zitterer ei, at min Haand
 Skal dig knuse paa Stand?

Choret.

Hellige Moder! et Ord
 Drev, som en Lustning i Vaar,
 Blikkenes Sky.

Bleg, nedbøiet, ved Arnen jeg sad,
 Aftebestrøet,
 Siunket i Dval;
 Da kom hurtig den vingede
 Gud Hermoder, og trøstede mig.

Frigga.

Herster da Banvid — ja,
 Banvid, Banvid herster blandt Guderne!
 Han fortrøstede dig, han?
 Daarlige Flok!
 Og hvordan, og hvormed?

Choret.

At min Graad, at min venlige Taarestrøm
 Skulde kiope den fromme, den elskte
 Gud af Graven.

Frigga.

Har du venlige Taarer grædt?
 Nu, saa græd, nu, saa hyl
 Bittre, salte Fortvivlelsens Taarer!

Choret.

Hvad siger Frigga, min Moder?
 Tal, jeg besværges dig, tal!

Frigga.

Større, stærkere Steen, end Doves
 Kampeflipper,
 Bæltet for Graven er;
 Jis, som i Grønlands Nat, nu
 Dækker evig hans Bryst.

Choret.

Hvad siger Frigga, min Moder?
 Tal, jeg besværges dig, tal!

Frigga.

Ewig for dig
Baldur er tabt.

Choret.

Bee! hvad forkynder du?

Frigga.

Ewig er slukt
Fromhedens Ild;
Dæmring og sludfulde Storme
Ruger og hvirvle nu trindt om min Jord.

Choret.

O, Bee!

Skræksfuldt er ei, som dit Ord,
Heklas Fjeld,
Naar det brøler i Matten, og spyer,
Naar det rækker af fraadende Svælg
Tungen i Blod.
Nær ei knuser den gloende Steen,
Som dit Ord.

Frigga.

Ewig for dig
Baldur er tabt.

Choret.

Bee! hvad forkynder du?

Frigga.

Gusten, grulig og gul
Ruger nu Hel, den blaa-hvide Drage,
Ewig aarvaagen, skelende bister,
Over sit Bytte.

Choret.

Siunken i Gruus er
Midgards Stad!

Frigga.

Arme! midt i min Dval
Infes jeg meest over dig.

Choret.

Siunken i Gruus er
Midgards Stad!

Frigga.

Sønderriv dine Klæder, og hyl!

Choret.

Jeg lyder dig, Dronning!

Frigga.

Afkebestrø
Tindingens Guld!

Choret.

Ja, thi min Baldur er dræbt!

Frigga.

Udriiv, Olding! dit Skæg;
Saar i din Dval,
Pige! din Barm.

Choret.

Ja, thi min Baldur er død!

Frigga.

Tre Gange gientag Fortvivlelsens Skrig!

Choret.

Bee! Bee! Bee!

Frigga.

Selv fortvivlet forlader
Frigga Fortvivlelsen;
Selv i haabløs Sorg den
Haabløs Sørgende.
Haabløs — ha, thi for evig
Baldur er tabt!

Hun gaaer.

Choret.

Sunket i Gruus er
Midgards Stad!

ANMÆRKNINGER.

Side 1: **Hakon Jarl** er, som man seer af Oehl.s Meddelelser i hans Erindringer, II, 1850, Side 32 til 47, forfattet i Slutningen af Aaret 1805. I en Tid af omtrent sex Uger blev Stykket skrevet i Halle i Henrich Steffens' Huus, hvor Oehl. opholdt sig fra midt i August 1805 til et Par Uger før Steffens' Datter Claras Fødsel i Januar 1806 (jvf. Steffens' Was ich erlebte, V, 1842, Side 164). Det er altsaa ikke ganske correct, naar Oehl. Side X i Fortalen til sine Nordiske Digte, undertegnet: Paris, i Junii 1807, siger, at Hakon Jarl, ligesom Baldur hiin Gode, blev skrevet paa hans Reise i Tydskland „forrige Aar“. Ganske urigtigt er det, naar Tiden for Hakon Jarls Affattelse i Udgaverne af 1842 og 1849 ansættes til Aaret 1807, i Følge hvilket Hakon Jarl skulde være skrevet efter Baldur hiin Gode, der i de samme Udgaver rigtigt henføres til Aaret 1806.

Hakon Jarl fremstod første Gang (A) i Nordiske Digte af Adam Oehlenschläger, Kbhn. 1807, udkomne i November 1807. Selv besørgede Digteren tre senere Udgaver af Stykket: (B) i Tragødier, I, 1831, (C) i Tragødier, III, 1842, og (D) i Tragødier, III, 1849. Foruden disse Kilder har nærværende Udgiver havt det Held at kunne be-

nytte to hidtil ubekjendte Haandskrifter, og ved deres Hjælp paa flere end hundrede Steder restaurere Texten i Oehl.s i mere end een Betydning første Tragedie, saaledes som denne Text er udgaaet fra Digterens Pen, men ikke overalt er kjendelig i de trykte Udgaver. Det første af disse Haandskrifter (M) er Digterens egen Reenskrift, sendt hertil fra Berlin 1806. Det er en meget ziirligt skreven, elegant indbunden Octav, der nu eies af Oehl.s Sønner. Inden i Bogen findes antegnet med Digterens egen Haand: Dette var det første Exemplar af *Hafon Jarl*, der blev sendt fra Berlin til Kiøbenhavn. A[dam] D[ehlen]schläger. Det andet Haandskrift (N) er en Afskrift med fremmed Haand, som det siden vil sees, efter en Afskrift. Dette Manuscript er uden selvstændig Værdi som Text, men af megen Vigtighed for Oplysningen om Textens Historie. Det har oprindeligt tilhørt Carl Heger, efter hvis Død det tilfaldt hans med Oehl. gifte Søster, hvis Fætter, Etatsraad Adolph L. Drewsen, nu eier det. Foran i det læses følgende Indskrift med Oehl.s egen Haand:

En gammel Bog fra mine Ungdomsdage
 Jeg her paa mine gamle Dage seer;
 Den hørte Hende til, som er ei meer,
 Som med min Ungdom kommer ei tilbage.
 Gjem denne Bog, din Moder fik af Hende;
 Og naar du aabner den om nogle Aar,
 Og Skialden ikke længer Harpen slaaer,
 Glem, Adolph! ei, han var din Ven og Frænde.

D. 26. April 1847.

A. Dehlenschläger.

En nøiere Undersøgelse af disse tvende Haandskrifter,

sammenholdt med hvad Oehl. meddeler i sine Erindringer, II, Side 36 til 44, giver følgende Resultater. Et Par Maaneder efter at Digteren havde fuldført *Hakon Jarl*, hjemsendte han Stykket i tvende Reenskrifter, hvoraf den ene blev Grevinde Schimmelmanss Eiendom (dens senere Skjæbne vides ikke), og den anden maa antages at være det nylig omtalte Manuscript M, der saaledes ikke, som det hedder i Antegnelsen, var det første Exemplar af Stykket, men eet af de to Exemplarer, der sendtes fra Berlin til Kjøbenhavn. Den 6te Marts 1806 ankom Forsendingen til H. C. Ørsted, og den 9de Marts blev Stykket oplæst af Skuespiller Rosing for Digterens nærmeste Slægt og Venner hos A. S. Ørsted. Begge Exemplarerne sendtes dernæst til Grevinde Schimmelman, der, i Stedet for, som Oehl. haabede, at indsende det ene Exemplar for ham til Theaterdirectionen, remitterede det til H. C. Ørsted. Uden al Tvivl har nu Digterens Familie ikke villet miste dette smukke, egenhændige Manuscript, som derfor er blevet erstattet ved Afskrifter, saavel til Brug for Theaterdirectionen, som til Trykningen. Men uheldigviis har den til Trykningen brugte Afskrift været udført med saa stor Skjødesløshed, at Texten endog paa mange Steder er bleven meningsforskjellig fra Originalen; hvorhos Undersøgelsen af N, der viser sig at være en Afskrift af den til Trykningen brugte Afskrift*), godtgjør, at Correcteu-

*) Haandskriftet N har ikke blot den samme slette Interpunction og urigtige Orthographie som A, men stemmer ligeledes

ren *) af den første trykte Udgave har ad Gisningens Vei rettet flere af Afskriverens og Sætterens Feil, og paa denne Maade bidraget til at indbringe fremmed Stof i Digterens Text. Saaledes er den Mærkelighed opstaaet, at et af den danske poetiske Litteraturs Hovedværker i et halvt Aarhundrede kun har foreligget i en uægte, snart mere, snart mindre fordunklet Form. Ved de nye Udgaver har Digteren vel rettet endeel af Forvanskningerne; men da han ikke overalt erindrede, og ikke eftersaae, hvad han oprindelig havde

overeens med A paa næsten alle de Steder, hvor Verslinierne ere blevne ucomplete ved oversprungne Ord, eller hvor andre, forskjelligartede Feil ere indløbne. Paa den anden Side ere oftere Linier oversprungne i N, som findes i A. At N ikke er en Afskrift af den trykte Text, fremgaaer endelig deraf, at dette Haandskrift, ligesom det egenhændige, har Scenen i femte Act imellem Hakon og Thora noget anderledes og kortere affattet, end A, saaledes som ogsaa begge Haandskrifterne umiddelbart foran have et lille, ikke heldigt, Optrin imellem Thora og hendes Svend Hadding, der er udeladt i A. Det er klart, at disse Forbedringer, tilligemed enkelte mindre paa forskjellige Steder i Stykket, ved hvilke atter N stemmer overeens med M, ere foretagne efter Stykkets Udarbeidelse og Reenskrifternes Hjemsendelse, og man vil erindre, at der imellem M's og A's Tilbliven ligger en Tid af henimod to Aar.

*) Neppe H. C. Ørsted, Oehl.s sædvanlige litteraire Commissio-
nair under hans næsten halvfemteaarige Fraværelse (see Erindr.,
II, Side 13); snarere vel Rahbek, „hvem hans fraværende
Ven havde betroet Værgemaalet over sit Digterværk, for saa-
vidt Fremstillingen [paa Theatret] angik“ (see Skand. Litt.
Selsk. Skr., 3. Aarg., 2. Bind, Side 323).

skrevet, og desuden havde Tilbøielighed til at gjøre Forandringer, satte han som oftest noget Andet, og det noget Ringere, i Stedet, medens han lod mange af de gamle Forvanskninger henstaae uforandrede, af hvilke vistnok de fleste vare ubetydelige eller vel endog paa en Maade ligegyldige, men adskillige af ikke liden Vigtighed (see f. Ex. de afvigende Læsemaader til Side 15, Linie 8; Side 36, Linie 21-24; Side 52, Linie 17-20; Side 116, Linie 15; Side 151, Linie 1 og 6; Side 152, Linie 27).

Oehls Erindringer, II, Side 32:

Det stille Efteraar og Begyndelsen af Vinteren i det eensomme Halle drev mig med den Følelse, jeg havde udtalt i min Hiemvee, høit op mod Norden igien. Uffeligviis fandt jeg i Universitetsbibliotheket i Halle et Exemplar af Schønings Folioudgave af Snorro Sturlesons Heimskringla. Jeg begyndte strax at læse den med saa stor Iver, som man læser giemte Breve fra en fjer Ungdomsven, man har forladt; og neppe var jeg kommen lidt over Harald Haarfagers Historie (ved hvilken jeg var bleven hængende for nogle Aar siden), saa fandt jeg i Hakon Jarls Saga et Stof, som forekom mig ypperligt at bearbejde. Jeg havde alt eengang behandlet dette Emne, som Romance;

Linie 14. Digtet Hiemvee, skrevet i Halle (see Erindr., II, Side 13), er første Gang trykt i Rahbeks Charis for 1806, anden Gang i Oehls Digtninger, I, 1811.

— 24. Romancen Hakon Jarls Død, skrevet 1802, er første Gang trykt i Digte af Adam Øhlenslæger, 1803.

men mig syntes, det fortiente meer. Steffens og jeg sadde i een Stue ved een Kaffelovn. Han arbeidede henne i Krogen ved sit Skriverbord paa et philosophisk Bænk; jeg havde faaet mig et lille Bord henne ved Vinduet, der skrev jeg. Hvergang vi havde faaet, han en Paragraph i sin Afhandling, og jeg en Scene, færdig, læste vi hinanden det for. Saaledes blev Hakon Jarl digtet i en sex Ugers Tid.

Oehl.s Fortale til hans Nordiske Digte (som indeholde Thors Reise til Jothunheim, Baldur hiin Gode, og Hakon Jarl), Side XVIII til XXXIV:

Hvad nu Hakon Jarl angaaer, som slutter Samlingen, har jeg Videt at sige om det i Særdeleshed; men da det er mit første Skridt paa Skuepladsen, og mit første Arbeide af dette Slags, tillade man mig at giennemløbe Udskilligt i Almindelighed, hvilket een Gang for alle maa tiene til et Program for, hvad jeg med Tiden mere kunde forfatte i denne Digtart.

Den høieste Gienstand, en Digter kan bringe paa Theatret, er uden Tvivl en historisk Bedrift. Da enhver Nation har sine egne Bedrifter, saa følger heraf, at enhver Nation ogsaa bør have sit eiendommelige Nationalskuespil. Dette eiendommelig Nationale er Poesiens ædlest Blomst, og bliver den forfømt og nedtraadt for spidssindige, hiddemonstrerede Convenientseres Skyld, saa hevner det sig, som vi see i den franske Tragoedie: Helten bliver en aërostatisk Rytter, og Handlingen løser sig op i declamatorisk Ordpragt. Det er

Linie 26: Convenientser] Orig.: Convenienzes

ikke Stedet her vidtløftig at drøfte de franske Tragœdiers Væsen eller Uvæsen, hvilket desuden siden Besjings Tider noksom af ham selv og Andre er skeet. Det gielder ikke at angribe den, men at forsvare sin egen Sag mod dens Angreb. En grundig Videnskabsmand, en genialist Kunstner bør virke paa Mængden, mener jeg, og bringe den videre ved sin Indsigt og sin Daad, ei lade sig tyrannisere og tilbagestøde af dens Fordomme. Hvad vil nu da alle disse Befalinger og Forordninger sige? En Digter har en Gienstand for Die, som begejstrer ham, som han vil behandle, og som han troer med Harmonie og sammenholdet Interesse at kunne fremstille os. Belan, han gjøre det! Har han opfyldt disse Betingelser, saa har han frembragt et Kunstværk, og vi ere ham Tak skyldige. Hvorledes han vil komme ud af det — det er hans Sag; og hvad er al Verdens Regler Andet, end senere Tiders Optegnelser om, hvorledes foregaaende Tiders Kunstnere ere komne ud af det? Disse Optegnelser og Bemærkninger ere fortienstlige i og for sig, da de bevise et grundigt Studium af en foregaaende Kunst; kun skulde man ikke bruge dem til at kvæle efterfølgende Kunstnere med. At den Studerende gøres opmærksom paa disse Forhold, at han lærer at kiende og indsee dem, er en nødvendig Green af hans Dannelse. Det er uundværligt for en Kunstner at have historisk Indsigt i sit Fag. Lærlingen maa føres i Ledebaand, saalænge han ikke kan gaae selv, det er vist nok; kun

Linie 6: Mængden] Orig.: Mængde

— 23: Kunstnere] Orig.: Kunstner

maa man ikke glemme, at man leder Barnet, for at det skal vorde Mand, at der til at vorde Mand hører Selvstændighed, og at Selvstændighed kun bestaaer at kunne staae paa sine egne Been.

Alt, hvad jeg tilforn har talt om eiendommets Form, beder jeg, man vil erindre sig her, da Regien ikke er Andet end Formens Forbudsster. Kun hvad der ligger i Kunstens Natur selv, kan bestandig gælde for en absolut uroffelig Regel. Regelen er efter mine Tanker fortelig denne: Et Kunstværk maa være ordnet harmonisk, og selvstændigt.

Hvorledes nu denne Orden og Selvstændighed kan modificeres, kommer an paa det specielle Digts Natur. Der gives ingen Orden slet hen. Hvad der er Orden i eet, kan være Uorden i et andet. I det menneskelige Liv, hvor Friheden hersker, bliver Orden blot at ansees som Betingelsen for en Handling: saasnart man betragter Handlingen som Betingelsen for en Orden, har Menneskeheden forstøvet sig; vi træde da over fra den organiske til den anorganiske Natur, vi frøstalliseres og slaviske efter Naturlove, hvorigennem Fornuften vi kan trænge, og hvad vi kalde Kunst bliver i Ordets egentlige Forstand et afhængigt Naturaggregat uden Bevidsthed, der, for at forståes, maa betragtes i sin Afhængighed til andre Gjenstande.

Man har, siden Aristoteles' Tider, efter ham opstillet trende Genheder, som nødvendige for et Drama: Tidens, Stedets og Handlingens Genhed. Rangt fra

Linie 5: Alt, hvad jeg tilforn har talt osv.; See i Anmærkningerne til Baldur hiin Gode og til Nordens Guder.

at have Noget imod disse Regler i og for sig, ønsker jeg blot at maatte tage dem i en noget mere udvidet Betydning, end man pleier. Dersom man nemlig ved Tiden vil forstaae Tidssalderen, ved Stedet Egnen, ved Handlingen den i sig rundede, selvstændige Bedrift, saa kan disse Regler paa Alt, hvad paa nogen Maade fortienet at kaldes Drama. I denne udvidede Betydning blive disse Regler ikke længer blot Forskrifter for visse Tiders Kunst, meget mindre fordomsfuld Con-venientz, men evig i Naturen grundede Betingelser for de tvende Kunstfordringer: Harmonie og Selvstændighed.

Enhver Digter, der vil skrive et Digt, maa have en vis Idee, han vil udføre; dette er den sande Musa, der befæler ham, hvad enten det nu er en moralsk Mening, et Billed, en Sindsstemning, en Begivenhed eller en Handling. Thi denne vagante Glaffen, denne dunkle, umodne Hensigtsløshed, som findes i Livet, gjør Aanden nedslagen og indkneben, i Stedet for at hæve og udvide den. Netop dette Chaos tvinger Mennesket til Kunst, som en bedre Verden, han skaber sig selv ved sin fornuftige Kraft, for at ordne og fuldende det, som i det timelige Liv kun findes forvirret og halvgiort. For at kunne dette, maa han indskrænke sig, maa han med Besindighed ordne, med Tydelighed overskue; thi tøileløs Bildhed er i det physiske Liv den meste Aarsag til alt Ondt. Vi kunne derfor intet Andet tage til Old-Mønster end det Hele selv; i Tiden: Menneskeslægternes optegnede Bedrifter; i Rummet: den stumme Natur.

Bed at betragte disse tvende Sider af Livet, aabenbarer der sig en Almeenaand, en Harmonie, der lidt efter lidt viser os det evige, store Kunstværk selv, der aldrig er overseet af et fornuftigt Hoved, forenet med et fromt Hierte. Bed at skue denne Orden og Befæstning i det Hele, begejstres Mennesket til det ædleste, høieste Mod; dette Mod skynder ham til at gienføde og sammentrænge det Hele i det Enkelte — og det er Kunst. Lykkes nu en saadan Heltedaad, saa bliver Productet deraf den begavede og dannede Mands høieste Bedergvælgelse. I et saadant Værk, der er sammensat af lutter Virkeligt, men som i sin Sammensætning først bliver overnaturligt*), forædles Livet, som fatteligt og overskueligt. Vi finde os trøstede og styrkede ved Bevidstheden af denne forstaaede Over-skuelighed, som vi ved eiendommelig Fornuft og Villie selv have forskaffet os; deri bestaaer den Glæde, Nydelsen af et Kunstværk frembringer. Vi indsee, at den

*) Der maa gøres stor Forskiel paa det Overnaturlige og Unaturlige. Overnaturlig er al Kunst, da den netop bliver Kunst ved at hæve sig over den daglige Naturs Sphære. Et Eventyr, hvori Phantasien paa en findrig Maade spiller med Naturkræfterne, for at levendegjøre og legemliggjøre sig en Idee, er altsaa ikke mere unaturligt, end et Digt, hvori de menneskelige Egenskaber og Handlinger sammentrænges paa en Maade, der i Livet aldrig finder Sted, skilles fra al uvedkommende Jubblanding, der i Livet er en Umulighed, og udtrykkes i et Sprog, der i Livet aldrig tales. Lessings Nathan den Vise er ligesaa overnaturlig, som Shakespeares Sommernatsdrøm. Unaturligt er det, som fiendtlig reiser sig for at forstyrre Naturen, ei det, som ordner, forædler og udvider den.

Hand, som kan overskue, ordne og forædle Livet i sin lange Række, umulig kan være afhængig af Diebliffets Betingelser; dette forvisser os paa den kraftigste Maade om vor Udødelighed. I det vi med Klarhed fatte Ordenen og Hensigten i det enkelte Værk, blive vi i Stand til at ane det evige Værks Orden og Hensigt. Den ullykkelige Frygt og Tvivl, der altid er en Følge af Sygelighed eller Halvdannelse, forsvinder, og vi see fra Morgen til Aften i Forsynet den gode Gud.

Heri bestaaer Kunsternes Nytte; de afhielpe vort høiere Væsens evige Trang, give Sielen sin Næring ved en sand hellig Nadvare, og fortiene saaledes vel at sættes i Rang med den borgerlige Virksomhed, der gaaer ud paa at afhielpe Diebliffets Trang og at give Legemet sin Næring; dersom ellers Sielen fortjener at sættes i Rang med Legemet, dersom ellers det Hele er af samme Vigtighed, som det Enkelte.

For at frembringe Kunst altsaa maae vi indskrænke os, thi kun den guddommelige Kraft er uindskrænket. Denne Indskrænkning forudsætter Sfranker. Paa en fornuftig Maade at afstikke disse Sfranker, lære vi ei ved noget despotisk Herrebud udenfra; men lidt efter lidt virker den æsthetiske Dannelse og Modenhed indenfra paa vort Sind, og derved ledes og bøies af sig selv vor frie Villie. Det Hele kunne vi ikke optage i vort Væsen, for frugtesløs Glaffen maae vi vel vogte os; der bliver os altsaa intet Andet at gjøre, end at fæste Diet paa et vist Hovedpunkt, og at skære dette

Linie 5: Ordenen] Orig.: Ordene

— 6: Orden] Orig.: Ord

Parti saaledes fra det Hele, at Hovedpunctet kommer til at staae selvstændigt og fremtrædende i Midten, saa at det Øvrige, som omringer det, udgjør en Indfatning, der er afhængig af Hovedsagen, som det Grønne om en Rose, som det beskedent tilbagetrædende Dunkelblaa om en Stjerne. Dette ligger i Tingens Natur, og deri bestaaer i et Skuespil Handlingens Enhed.

Hvad nu Tiden og Stedet angaaer, saa kan Reglerne for dem ledes af det allerede Sagte. En indskrænket Handling forudsætter en indskrænket Tid, og ligesaa lidt som Digteren kan fremstille alle Handlinger, saa lidt kan han være allevegne. At der altsaa er Pligter at iagttage i Henseende til Tid og Sted, som i Henseende til Handling, er vist nok, saa vist som det paa den anden Side er, at de have deres individuelle, selvstændige Grunde, som hiin, og ligesaa vel, som hiin, forsmaae al conventionel Fordom. Tidens og Stedets Forandring eller Uforandring er nemlig aldeles afhængig af Digtets Natur, af Digterens Tarv. Hvorfor blot de Emner skulle være behandlingsværdige, der lade sig flemme mellem fir og tyve Timer, eller imellem fire Bæge, indseer jeg ikke. Hvor mangt et fortræffeligt Sujet efter denne barbariske Indretning derimod maatte gaae til Grunde, indseer jeg meget vel. Grækerne forandrede ikke Scenen, fordi deres Dramer ei behøvede det; deri gjorde de vel. Vi forandre Scenen, fordi vore Dramer behøve det; deri gøre vi vel. Det vilde være ligesaa daarligt at skifte uden Årsag, som at lade det være, naar man trængte dertil. Ingen af Delene har noget Værd i sig selv, men kun for saavidt Kunstneren med Forstand og Indsigt

bruger det, til Nytte for sit Værk. Jeg begriber ikke, hvad mere Høitideligt og Edelt der er i, bestandig at stirre paa en Sal, end at see den omstiftet til et andet Værelse, en Skov, en Plads, 2c. Tværtimod, denne Begling forfrisker Phantasien, naar den bruges med Smag; og hvor meget bidrager ikke ofte Stedet til en Begivenheds Interesse?

Nu at tale om Grækerne, da havde Retningen og Characteren i deres Kunst, ligesaa lidt som i vor, en raisonneert, philosophisk, men hvad der er bedre, en naturlig, historisk Grund. Det kom sig saaledes: Paa Thespiskarren var Rummet indskrænket; siden blev det ved at være det, da man saae, at til de lyriske-dramatiske Optog ingen Forandring behøvedes. Borgeroptrin paa Torvet, paa Pladsen for Regentens Huus, ved Alteret maatte være Hovedsagen i disse af mythologiske Processioner udprungne Statsdramer. Sprogets Malm og Belklang maatte bringe dem til i lyriske Udbrud at udtale de stolte Grundsætninger, de kraftige Utringer af en sund og fri Heltetid. Vort Sprog har andre, ikke disse metriske Fortrin. I det Menneskehedens er bleven ældre, er dens Interesse, om den ogsaa har tabt noget af sin skønne Unfoldighed, bleven almindeligere; vi interessere os ikke blot ved hvad der umiddelbart griber ind i vore borgerlige Forhold, men ved alt Stort, som der skeer i Verden. Dette forudsætter adskilte Forhold. Den indvortes Åarsag er os vigtigere, end den udvortes Virkning; derfor er Characterudvikling Hovedsagen i vore Dramer, saaledes

Linie 9: [som i vor] Orig.: som vor

som den blotte Handling mere var det hos Grækerne. Hvor udvortes skøn Eksistens er det meest Skattede hos et Folk, der maa et prægtigt, uroffeligt Marmor-theater foretrækkes; hvor de indvortes Motiver og deres Forhold til hinanden er Hovedsagen, der bevæge sig de bemalede Verredsskierme hurtig og let, som vore Tan-ker og Forestillinger; der spiller Phantasie, Sensibili-tet og philosophisk Livsoversigt Hovedrollen, saaledes som hist Sandsen for legemlig Skønhed, og den crasse Modsatning af Menneskets heroiske Kamp med Skieb-nen. Andre Tider andre Forhold, andre Forhold anden Kunst.

Dette have de franske Tragoedieskrivere ikke indseet; i Stedet for at benytte den herlige franske Historie, saa fuld af Stof og Eiendommelighed, have de æng-stelig copieret den græske Tragoedie i visse Henseender, i det de ganske have forladt den i andre. For at kunne skrive en sand Tragoedie, maa der herske sand Frihed i et Land. Dette var ikke Tilfældet i Frank-rig; i Stedet for at male diærve Billeder af den fore-gaaende Tid, skulde deres Dramer være indifferente, fornemme Hofforlystelser, der jo ingen Rapport maatte have til Diebliffet. Derfor kunde en vis Elegants i Sproget (der dog tillige fængslede det, og gjorde det fattigt) blive den eneste Frugt af disse Bestræbelser; og omendskiøndt vi hverken kunne negte Corneille eller Racine fældne og udmærkede Talenter i det Enkelte og Underordnede, saa kunne vi dog i det Hele taget ikke

Linie 7-8: Sensibilitet] Orig.: Sensibiliteten

— 9: og den] Orig.: og for den

tilkiende dem det høiere Digtergenie, der altid er forbunden med eiendommelig Kraft og Mod, hvor det fremtræder. Endnu mindre kunne vi skatte den Litteratur*), der er bleven staaende ved disse første Forsøg, ja som ei engang har kunnet hæve sig til deres Fortienester. Og hvad nu endelig den Kritik angaaer, som ei alene forsvarer denne Digtart, men endog vover at uddrage Regler af den for andre Landes sande Kunst, saa maae vi erkiende denne Haardnakkethed at være vel saa chinesiisk, som den paa den anden Side Jorden i Asien; og de bekiendte Forordninger angaaende trefantede Hatte og skiødede Beste forekomme mig ikke nær saa bizarre i den didhørende Æsthetik, som disse indknibende Convenientser i den franske.

Hvo der kan lade sig nøie med en saadan Drivhuusvæxt; hvo der kan foretrække en saadan i Urtepotten ængstelig udflækket Stilk for de herlige Heltestammer, der fæste deres dybe Rødder i Fædrelandets gamle Skove, og ryste deres frodige Kroner diærvt mod Him-

*) At ved Litteratur her blot forstaaes den tragisk-dramatiske, er indlysende. Af Lydstpil besidder Frankrig en Rigdom, som saa Nationer. Men misforstaaet Græcismus og forsængelig Higen efter Hofbifald maatte føle og fængsle Sorgespildigteren. Da Racine i en ældre Alder begeistredes af Religionen, og ikke længer blot af Ludvig den Giortendes Naadesmiil, da han forlod Apollon, og gik ind i Salomons Tempel, kort sagt, da han skrev sin Athalia, blev han stor.

Linie 11-13: de bekiendte Forordninger angaaende trefantede Hatte osv.] D. e. de bekjendte Bestemmelser for Dragten ved Hof-fester forekomme mig ikke nær saa bizarre i Etiquettens Æsthetik, som osv.

len — den gjøre det! Hvo der kan troe, efter at have forandret hellig Mythologie til fold Hofdecents, det stærkunderstøttende, høitidelige Chor til en søvrig, fiedsommelig Confident, Kraft=Trimetrer til Pomp=Alexandriner, heroiske Grundsætninger og Begeistring til Sententser og Sentiments, det colossale Fatum til en lumsk Forelskelsesintrigue — hvo der, efter at have gjort alt dette, endnu kan bilde sig ind at handle i den græske Aand, og at have skrevet en antik Tragœdie — den gjøre det! Vi gothiske Nationer kunne det ei. Det ligger nu eengang i vor Natur, ei at blive staaende ved det Ydre, men at trænge i det Indre; og ved at gjøre dette, erkiende vi en saa himmelhøi Forskiel mellem Græsk og Fransk, som imellem Sundhedsrødme og Eminke. Vi skatte den græske Litteratur, fordi den ved sin genialiske Kraft har vidst at forædle sin Nationalcharacter til Kunst. Dette ville vi og gjøre ved vor; og saaledes troe vi at komme Grækerne nærmere, end de Franske med samt deres høitravende Riærlighed uden Strømper.

Som et Forbilled for den nyere dramatiske Digter staaer den udødelige William Shakespear som en høitidelig Colossus i Baggrunden. Med sit eminente Genie vidste han at forædle den gothiske Verden til Kunst, saaledes som de gamle Grækere havde vidst at gjøre det ved den antike. Hans Væsen bestod ikke deri, at han besad et eget Naturtalent, der ti Gange ledte feil, naar det een Gang ledte rigtig. Hvor der er et

Linie 6: Fatum] Orig.: Factum

— 25: de gamle Grækere] Orig.: de Grækere

stort Genie, der er saa stor en Trang til Dannelse og Kundskaber, som Vethed og Hurtighed i at forskaffe sig begge. Det af Naturen fortræffelige Træ staaer pludselig fuldt af Blomster, og disse Blomster modne sig pludselig til Frugt. Saa gik det Shakespeare, og hvo som i hans Væsen ei kan opdage Kundskaber og moden Oversigt: „sehen wir, woran es ihm gebricht, und heißen ihn die Zeitung lesen“, som Udgiveren af Ewald i sin Tid sagde.

Men ligesaa vist som det egentlige Genie er en pludselig Gave fra Himlen, uafhængigt af Tidens og Omstændighedernes sædvanlige Gang, uforudseeligt og udemostrerligt, saaledes er paa den anden Side en vis ved Glid, Værdom og Exempel skyndet Fremgang til Perfectibilitet saavel i den æsthetiske som i den moralske Verden kiendelig giennem hele Historiens Løb; der geraader Menneskeheden til den høieste Ure, saa vist som den er det gode Menneskes høieste Trøst. Om der nogentid atter vil fremtræde et saadant Genie som Shakespeare, veed Himlen; men at vi Nære, med al vor Ærbødighed og Kiærlighed til denne vor Stamfader, kunne finde Feil hos ham og Ufuldkommenheder, er vel unegteligt. Saaledes lader det sig vel neppe modsige, at flere Shakespeare'ske Dramer tabe sig i det Brede, Planløse; og omendskiøndt denne plastiske Helt aldrig lader dette Brede atter tabe sig i Lust, omendskiøndt han i sine Dramer aldrig holder op at være dramatisk, saa finde vi dog den Fordring, vi have op=

Linie 7: woran es ihm] Orig.: worans ihm (see J. Ewalds samtlige Skrifter, II, 1850, Side 269).

stillet som nødvendig, nemlig Handlingens Enhed, flere Gange utilfredsstillet. Dette er en Feil, der kan tilgives Shakespeare, hos hvem man mere maa beundre de Mirakler, han, som første Mand, og som den, der brød Isen, gjorde; men os, som ere hans Eftersølgere, og som staae paa hans brede Skuldre, bør det ikke tilgives.

En anden Sag, hvori jeg troer vi bør vige noget fra Shakespeare, ere de alt for hyppige og stærke Forandringer af Tiden og Stedet. Slige Forandringer geraade nemlig ikke Dramet til Vast som blot Drama, men vel som et Theaterstykke, der er bestemt til Opførelse. Shakespeare havde en Undskyldning: Man renoncere i hans Tid aldeles paa Decorations-Illusionen. Men da nu virkelig Theater-Maskineriet og Maleriet formaaer at frembringe en Kunstnydelse af en ganske egen Art, naar det drives til en vis Grad af Fuldkommenhed; da Illusionen af Stedet forfrisker og understøtter Handlingen: saa er det billigt, at man retter sig efter vore Tiders Tarv, saameget mere, da det med nogen Dvælse lader sig gjøre uden væsentlige Opoffrelser.

Hvad Indskrænkningen af Tiden angaaer, saa troer jeg, at den efter Naturen maa udledes af Dramets Forhold til Skuespillerne, ligesom Rummet af dets Forhold til Skuepladsen. Det er yderst sielden at træffe en Skuespiller, der til Fuldkommenhed formaaer at give en Character objectiv reen i et vist Forhold; hvor meget vanskeligere maatte det vorde at spille en Character, i een Aften, af forskjellige Menneskealdere! Digteren behøver ei at bryde sig om denne Indskrænkning, thi den usynlige aandelige Kunst, Poesien,

har blandt saa mange andre ogsaa dette Fortrin for alle øvrige Kunster, at den ei dependerer af mechaniske Betingelser. Dette gjør derimod saavel Skuespilleren, som enhver anden Kunstner, hvis Organ er et fysisk Object; nemlig af sit Legeme. Sorte Streger i Ansigtet og lange Skæg gjør ikke disse Nuancer af den forandrede Alder; det maa blive plumpt og latterligt, og dette er Aarsagen, hvorfor jeg troer, man efter Kunstens Natur kan bestemme: et Theaterstykke kan kun vare saa længe, som Personerne deri blive uforandrede af Tiden.

Hvad de gængse Fordomme med Sandsynligheden for Tilskuerne angaaer, saa kan den naturligviis efter den Maade, vi betragte Tingen paa, her ikke have Noget at sige. Intet er latterligere, end at forlange virkelig Natur, hvor man kommer for Kunstens Skyld. Vi have sagt: Kunstens Bæsen er at sammentrænge, hvad i Livet findes spredt og adskilt. Saaledes maa Tiden ogsaa sammentrænges, hvilket ikke vil sige, forkortes. Og ligesaa vel som jeg kan bilde mig ind, at der skeer dette eller hiint, og at der, medens Tæppet er nede, mellem Acterne gaaer saa eller saa lang Tid hen, ligesaa let kan jeg i min Phantasie uddrage denne Tid noget længere.

Imidlertid, hvilken Digter søger ei at tæffes sit Publicum, naar det kan skee uden Opoffrelse af det Vigtigste? Publicum er nu eensgang vant til at see Skuespil af een Dag, halvanden Dag, to Dage; jeg har forlænget min Hælon til saa omtrent tre, og haaber, at man ei tilregner mig denne Frihed for haardt. Tydsklands Schiller har i de nyere Tider begyndt at

udvide Theatertiden noget; heri følger jeg ham, ligesom jeg ogsaa agter at følge ham i hans Indskrænkning og Maadehold. Man vil under Opførelsen af mit Sørgeespil neppe mærke denne Udvidelse; thi i Acterne selv er ingen Pauser, og selv mellem Acterne ere disse Pauser kun korte, da Stykket gaaer uafbrudt fort Dag og Nat. Paa denne Maade blev det mig muligt med nogle nødvendige Forandringer at sammentrænge Begivenhederne, hvilket ellers vilde været mig umuligt; og paa denne Maade vil jeg vorde i Stand til at stille flere Billeder af mit Fædrelands Historie for mine Landsmænds Øine, dersom de skulde bifalde det første.

Svar paa Hr. Capt. Abrahamsons Recension over mine nordiske Digte. En æsthetisk Afhandling af A. Oehlenschläger. Kbhv. 1808. (Udkommet i October 1808, i Anledning af W. H. F. Abrahamsons Inserat i Kjøbenhavnske lærde Efterretninger for Aar 1808, Nr. 4 og 5.) Side 81 til 94:

Jeg har endnu tilbage at møde tvende Indvendinger i Anledning af Hakon Jarl, et Skuespil, der for Resten finder Recensentens Bifald. Dog kan jeg ikke undlade først at yttre, hvor ondt det gjør mig, at han saa lidt synes at elske og sympathisere med vor gamle og mythologiske Verden, saa at han ligesom føler sig en Steen lettet fra Hjertet, i det han træder ind fra den mythologiske i den historiske Tid. Mig gaaer det modsat. Mythologien bestaaer af rene, store Natur- og Mennekesforhold, er et Product af en heel Nations Character, Tænke- og Følemaade. I den er intet

Halvt, intet Tilfældigt, altsaa intet Prosaisk. Det Forfængelige, Egoistiske, Bedrøvelige er forsvundet. Menneſkenes Videnskaber og Handlinger have afbruset og afgiceret, som sure Druer, og den rene, klare, styrkende Viin, Kvaſers ſande Blod, ſtaaer tilbage i Karret. Alt ſaaer her kun Betydning ved ſin ſtore Forbindelſe. Det Evige tabes aldrig af Sigte, og diſſe Billeder ſtaaer for det ſkuende Die, ſom Grindringen af Livets Tildragelſer eengang vil ſtaaer for os i Evigheden, naar vi have aflagt den jordiske Larve: ſom ſindrige, lærerige Billeder. Saaledes ville vi engang erindre os vore egne Tildragelſer, i en ſkønnere Exiſtens, naar Baldur lever op, og i Forening med Vidar (Livskraften) gienmøder Tidens Børn: Vale og Hødur (Dag og Nat). Da ville alle Gienvordigheder og Kampen fra ſvundne Dage ligge for vore Dine ſom et gyldent Brætſpil i det unge Græs; og ſom bedre Børn, med Binger, ville vi glæde os med den forrige Uſkyldighed over at høre Livets Eventyr i den ſtore Ammeſtue ved den evige Naturs hellige Moderbrøſt.

Hvad er overimaginært i den enſoldige, billedklare Mythologie? Hvor er et Arneſted, en Hiemſtav n paa Jorden, derſom det ikke for Nordboen er i Norden? Og hvad i Norden er mere nordiſk, end Productet og Udtrykket af den hele nordiſke Aand?

Hellige Billeder af mine Forfædres Handle- og Tænkemaade! forlader mig aldrig. I eder vil jeg ſkue

deres Enfold og Kraft, deres Sindrigheid og Aand, deres Religion og Sæder. Med eder vil jeg efter Evne forbinde, hvad Christus og Socrates have udbredt over Jorden af from, kjærlig Begeistring, af dybsindig, genialist Grandskning. Thi det føler jeg vel, den Længsel og Higen, som rører sig i min og mine Medbrodres Barm i vore helligste Dieblikke, stunder dog kun efter, at det hellige Kors skal smelte sammen og blive Et med Thors vældige Hammer; at Manden Daad skal finde den skionne Mø Erkiendelse.

Hvad Uhyre, hvad Formløst tvinger os til at holde Indbildningskraften vedlige i Thors Reise, et enfoldigt Eventyr, som selve Børn kunne fatte og more sig ved? Hvad spænder os i de rene, bestemte Omrids af Baldurs Skiebne? Hader den Aand, der ligger i de eddiske Fabler, Noget mere end Svulst og Ubestemthed? Foragter den Noget mere end Overspænding og Usanddrubed? Elsker den Noget høiere end tydelig, naiv Fremstilling? — Nu, saa lader os elske dette gamle Familieportrait igien, og hæng det hen paa det fornemste Sted i Hallen, over vor Urne! Lad ikke Lunkenhed og Riede vorde Frugten af vore Undersøgelser, men lad os med Kunst og Behændighed slibe de gamle Edelstene, saa at de øvrige Nationer maae forundre sig over deres Skionhed og Glans!

En mythologist Fabel staaer mig nærmere, end en historist Bedrift. Hiin grunder sig i den evige Natur, denne i en forsvunden Tid. Saa længe Jld og Vand og Jord og Luft er til, saa længe leve Odin,

Ugir, Frigga og Freia. I Rikærligheden lever den Sidste atter, ligesom den Første i Blissdommen; og saa længe Kunst og Helttemod ikke er forsvunden, saa længe virker ogsaa Bragi og Thor. De Eviges Bølger staae endnu uforfrænkede: de høie Bierge, den hvælvede Himmel, det sølvblaae Hav, den flammende Sol. Og de eddiske Fabler og Facta leve op i min Siæl paa ny, hvergang Naturens Virkninger tiltale mit Jnderste. Den historiske Daad derimod farver sig efter sin Tid, og træder tilbage i Taagen med den. Først i Kunsten lever den op paa ny; men de findrige Fabler ere Kunstens ældste Børn, og mig saaledes fra Begyndelsen af nærmere.

Jeg vender mig nu til de tvende Forekastelser, Hakon Jarl angaaende.

Rec. roser Sørgeespillet's Plan, men ønsker dog Scenen med Uuden reent bort, „som uhenhørende til Handlingen, og fordi den ganske uden Nytte standser Dramets Fremgang“. Og her maa jeg da bringe i Erindring, hvad jeg anførte i Anledning af Baldur, at ethvert Drama ikke blot har en udvortes fysisk, men hvad der er ædlere og vigtigere, en indvortes psykisk Sammenhæng. Trogoedien her bestaaer nemlig ikke blot i Hakons Fald, men i Christendommens og Hedenstæbets Strid. Ligesom nu i Hakon

Linie 5: staae] Orig.: staaer

— 7: leve] Orig.: lever

— 20: hvad jeg anførte i Anledning af Baldur] See nedenfor i Anmærkningerne til Baldur hiin Gode.

— 21: blot har en] Orig.: har en blot

personificeres det gamle Hedenskab, saaledes repræsenterer Olaf den unge Christendom. De fristende, ængstende Tvivl, der maae overfalde ethvert ærligt og velmenende Hierte i et mørkt Dieblif, medens det overveier en Handling, hvis Udførelse vil koste Tusindes Blod, er personificeret i Olafs Scene med Auden, og altsaa et vigtigt Motiv i Hovedhandlingen i Henseende til dens indvortes Sammenhæng. Men ogsaa som blot udvortes er denne Scene af Bigtighed. Den præparerer Offer-scenen; den gjør den uagtet sin Græselighed høitidelig, og nøder os til at høiagte Hakon midt i sin Bildfarelse. Vi indsee, at den veltalende Odin, der gjør sligt et Indtryk paa Olaf, at han maa bede Gud om Bistand i sin Tvivl, aldeles behersker Hakons nordiske Aand. Vi indsee, hvor naturligt denne Tænkemaade maa rodfæste sig i et heroisk nordisk Gemyt, og det indsee vi kun tydeligt ved Audens Taler til Olaf. Paa denne Maade bliver den sidste Scene i fjerde Act med al sin Tragiskhed en religiøs Actus, da den uden det vilde nærme sig til et cannibalisk Slagteri. En Scene altsaa, som udtrykker en naturlig Gemytbevægelse af Bigtighed hos den ene af Stykkets Helte, og som bidrager til at gjøre den anden grandios selv i sin Forblindelse, kan vel ikke siges at staae til Overflod, især naar den enkelt, taget for sig, efter Forfatterens og Fleres Mening er en af de bedste Scener i Stykket.

For Resten er min Mening, at hvad man kalder Handlingens Genhed i et Drama, bestaaer i den modne Maade, i den harmoniske Sammenhæng, hvormed det Hele er opfundet og fremstillet. Bevæger Alt sig

rhythmist med poetisk Effect til hinanden, saa har det ogsaa Eenhed. Mangel af Eenhed bestaaer i upoetisk intetsigende Tilfældighed, Plumshed i Sammensøielsen, umodent Skolar-Birvar. For en Digters Opfindelser, Ideer og Forestillinger lader der sig Intet foreskrive i Almindelighed. Ethvert Digt er en Individualitet, har altsaa noget Individuelt, om hvilket der Intet kunde forordnes og bestemmes, førend det digtedes, som maa forståes i sin eiendommelige Sammenhæng, altsaa af sig selv. Et poetisk Gemst, som læser et Digt, læser det ikke for deri at finde Sagttagelser af visse almindelige Regler, men for at nyde noget Positivt, Eget, hidtil Ukiendt, Genialist. Er Digteren i det Hele taget en dannet Kunstner, da tillader man ham gierne enkelte Friheder, naar disse Friheder kunne bidrage til at udfælde Blomster, der ellers maatte undværes. Deri bestaaer, hvad man i Digtekunsten kalder det Episodiske. Hvorfor skulde det ikke være en Bært tilladt, som byder sine Gæster et godt Maaltid, efter eget Behag at have en Biret i Beredskab, som man ikke havde ventet; naar han for Resten havde forsynet dem efter Ønske? Og hvis nu denne Ret er velsmagende og sund, er det da fornuftigt, naar en af Gæsterne, efter at have spist den, da vilde sige: hvad du bødst, lader sig vel fortære, men jeg vilde dog heller ønske, at du Intet havde budt os af den Slags, thi det gør hverken Christen eller Niels ved deres Gæstebud! — I Epopeen er Episoden tilladt, hvorfor da ikke i Dramet? Er Stykket for langt, da kan man udelukke den (og det er den eneste Åarsag, hvorfor Scenen med Auden ved Forestillingen

er bleven udeladt); men Digteren skulde det dog ikke bebreides. Denne Uengstelighed er smaalig, den springer ud af en falsk, overtroisk Critik. Denne Critik ville vi søge at døde og drukne med daglig Poenitence, og efter den bør Ingen længer i vore Dage danne og rette sig, hvem Gud gav genialist Frihed, og naturlig sund Smag for det Skønne i alle Former.

I min tydske Oversættelse af Hakon Jarl, hvor Alt er kortere og mere sammentrængt, end i den danske, vilde Scenen med Auden ikke behøves at udelades ved Opførelsen; og saaledes tænker jeg ogsaa engang at omarbejde den danske.

Det Sidste, jeg endnu har at anmærke, er min Forundring over, at Rec. mener, Somnambulismen støder mod det Alvorlige, og at han halv troer, jeg har ladet Hakon gaae i Søvn for at frembringe en comisk Effect, hvilken han paa dette Sted finder ilde anvendt. Sandelig, jeg kunde ikke begaaet en større Taabelighed, end her at ville vække comisk Effect. Det har ogsaa saa lidet været min Hensigt, at jeg lod Hakon gaae i Søvn, fordi jeg, tværtimod Recensentens Mening, holdt Somnambulisten, især en saadan, for en yderst tragisk Person, der før maatte bringe Haaret til at reise sig paa Tilskuernes Hoved, end at faae dem til at lee. En Nattevandrer, især naar hans onde Samvittighed har vaakt hans Phantasie i Drømme og forstyrret hans Ro, forekommer mig at være et sandt Spøgelse, en Gienganger uden virkeligt Liv

og Bevidsthed, som til Straf for sine i Livet begangne Forbrydelser er fordømt til uden Ro at pusle hen i Nattens dunkle Time, som en Skygge over Jorden. Man erindre sig Lady Macbeth med Lyset, i Shakespear. Er denne Scene comisk? Bringer den til at lee? Det maatte da være den Slags Latter, som faaer Tænderne til at flappre i Munden. Jeg mener, at Hakons Drømmevandring er af samme Natur.

Den blege Skygge,

Du seer, var eengang Norges Herre, mægtig;
 De stærke Normænd lød hans Bink. Han faldt
 I Striden, i en Strid, som stod paa Glade.
 Nu gaaer hans Gienfærd kun omkring og spørger
 Ved Nattetide. Hakon var hans Navn.

Mat af Dagens Kamp og Nattens Flugt slumrer han ind uagtet sin Frygt for Karer. Neppe er han indslumret, før Samvittighedens Erindringer vække ham i Drømme, som de slangehaarede Furier Drestes med deres Svøber. Han springer bleg og forfærdet op; med drømmende, stive Blik, bortvendt Overkrop, som om han vilde flye, tilbagestrakte Arme mod de indbildte Syner, som om han vilde støde dem fra sig, forfølges han af Graafelds og Guldharalds blodige Skygger. Disse Syner afbrydes af andre; alle truende Erindringer af hans Liv flye lynsnare gennem hans drømmende Hjerne. Han er moden til at falde, det

Linie 24: Graafelds] Orig.: Graafeld

— 26: flye] Orig.: flyer

er fuldbragt, og vi undre os ikke over, at han i sin Vision betragter sig selv som sin egen Offerpræst, og i en tragisk høitidelig Fortvivlelse rækker Karfer frivillig Dolken, for at støde den i hans Bryst. Dette udretter Karfer med sin sædvanlige blinde Lydhed; og Undertrykkeren, Menneſſeforagteren finder netop sin Død i den slaviske Underkastelse, han tilforn betragtede som det nødvendigeste Middel til sin Sikkerhed.

Til Hakon Jarl kunne her følgende Bemærkninger gjøres:

Side 12, Linie 29-31:

Hvad jeg tyktes,
 Det tyktes jeg; det nødtes jeg at tyktes
 Imellem Sværmen.]

Ordet tykkes er paa dette Sted, neppe ganske sprogrigtigt, brugt for synes, lade.

— 21, — 12-13:

O, hvad var Berglioths Skønhed, hvad er selv
 Thora fra Rimols Skønhed imod denne?]

Ved denne Berglioth menes rimeligviis Hakons afdøde Hustru, der imidlertid i Virkeligheden bar Navnet Thora, ligesom hans senere „Kjæreste“. At her skulde være tænkt paa Hakons Moder eller paa hans i Stykket (Side 64—65 og 127) omtalte Datter, som begge hed Berglioth, kan ikke antages; det Sidste saa meget mindre, som der da maatte have staaet, ikke var, men er. Paa at indføre denne Læsemaade er der rigtignok i Trykfeilslisten til Nordiske Digte gjort et Forsøg; men det strider saavel imod

begge Manuscripterne, som imod de tre Udgaver, Oehl. selv besørgede, og kan alene tilskrives Nordiske Digtes ubekjendte Udgiver.

Side 40, Linie 18:

Hvordan staaer Hoven nu i Norges Land?]

D. e. hvorledes staaer nu Normændenes Hu? — Den norske (jydske) Dialectform har Digteren maaskee valgt for at undgaae det Dobbelttydige i den skrevne Form Huen, hvad han vel bedre havde forebygget ved at bruge Formen Hugen.

— 77-78:

Cæli deus sanctissime, osv.]

Hvorfra Oehl. har denne gamle Hymne i den foreliggende Form, kan Udgiveren ikke paavise. Maaskee den er meddeelt Digteren af Fr. Schleiermacher, med hvem han omgikkes meget i Halle (see Erindr., II, Side 30-31). Omspredte findes alle Hymnens Bestanddele i H. A. Daniels Thesaurus hymnologicus, I, nemlig første Strophe Side 60, Spalte 2; anden Strophe Side 58, Sp. 2; tredie Strophe Side 60, Sp. 2; fjerde Strophes første og andet Vers Side 230, Vers 145—146, og dens tredie og fjerde Vers Side 229, Vers 141-142.

— 102, — 12-13:

Orm har paa fire Beie fra sin Gaard

Sendt Hærorf rundt omfring]

Hærorf, som læses i M., eller Herorf, som de trykte Kilder have, er Krigsbud. Snorros Ord: *Ormr let fara herör* oversættes af P. Claussön: „Orm lod sende Hærorff eller Krigszbud“, hvilken Over-

sættelse Schiöning omtrent beholder: „Orm sende Hærorff (Krigsbud)“.

Side 145, Linie 22:

Som Regn og Hagleld i en Vinterstorm]
Hagleld, Hagelbyge, Iling. Ordet har Digteren vel nærmest fra Schiönings Snorro, hvor det forekommer f. Ex. I, Side 238, 241.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra den første ere følgende:

Side 3, Linie 2: Trygvesøn] = M; A: Trygvesen

— —, — 8: Einar] = M; A: Eíner

— —, — 22: Inger, Thoras Pige.] Herefter følger i alle Kilderne: Hadding, hendes Svend; men denne Person, der nævnes Side 130, Linie 15, forekommer som handlende kun i Manuscripterne (see ovenfor Side 247-248, Anm.)

— —, — 23: Bønder og Trælle.] = M; A (B, C og D): Bønder, Trælle.

— 5, — 1: Første Act.] = M; mangler i A.

— —, — 5: ved et Madfad] = M; N: med et Madfad; A: med Madfad

— 6, — 2: dens] = B; A: sit

— —, — 3: ydmøgt] = M; N: ydmøgst; A: ydmøg

— —, — 9: Bærefuder] = M og A (udeladt i B, C og D). Bag i A angives Ordet som en Trykfeil for Handelspramme; men denne Forandring synes unyttig, er uidentvivel kun bemærket af meget Faa, og dens Authenticitet kunde vel endog betvivles (smlg. ovenfor Side 272-273, Bemærkningen til Side 21, Linie 12-13).

- Side 6, Linie 24: turde] = M; N, A (B, C og D): funde
 — —, — 28: forvorpne] = M; N, A (B, C og D):
 forvovne
 — 7, — 7: Ja viſt] = B; A: Ja vel
 — —, — 31: for] = M; N og A: om
 — 8, — 24: født] = M; A (B, C og D): fød
 — 9, — 6: reife] = B; A: reifer
 — —, — 16: røddel] = M; N, A (og B): rydde
 — 10, — 3-4: ſine ſidſte Straaler] = M; N og A: ſine
 Straaler (i B, C og D anden Forandring)
 — —, — 4: komme] = M; A: kommer
 — —, — 8: Hvad vove] = M; N og A: Hvor vare
 — —, — 20: moderlig] = B; A: moderligt
 — —, — 21: ſmeffe, ſfionne] = M; N og A: ſmuffe,
 ſfionne (i B, C og D anden Forandring)
 — —, — 22: D! ei blot] = M; N og A: Dg ei blot
 (i B, C og D anden Forandring)
 — 11, — 1-2: til Rette ſmuft. | Han] = M; N: til-
 rette ſmuft | Han; A: tilrette, ſmuft | Han (i B, C
 og D anden Forandring)
 — —, — 18: purpurrøde] = B; A: gule, røde
 — —, — 23: hellige] = M; A: hell'ge
 — —, — 27: ſfionne] = B; A: føde
 — 12, — 6: komme] = M; N og A: kommer
 — —, — 19: var ganſke nyt] = B; A: at det var Nyt
 — —, — 23: fort,] = B; A: fort ſagt,
 — 13, — 11: min hele Belfærd] = M; A: min Belfærd
 (i B, C og D anden Forandring)
 — 14, — 29: vorder] = M; A: bliver
 — 15, — 8: Urten] = M; A (B, C og D): Ratten
 I N mangler denne Linie; i Oehl.s tydske Oversæt-

telse af Hakon Jarl (1809) lyder den saaledes:
 Die Wurzel biegt sich unterm Abendthau. — Hvad
 Digteren her lader Hakon anføre som et Vers af
 Eivind Skaldaspilder, er ikke hentet fra de Rester,
 Tiden har levnet os af denne Fortidsdigters Poesie.

Side 15, Linie 12: ræffer ham den] = M; N, A (B, C og D): ræffer den

— —, — 12-13: derpaa nedflaet] = B; A: derpaa underlig nedflaet

— —, — 26: pryde] = M; A: pryder

— 16, — 13: Haarfagre. Ven! du] = M; N og A: Haarfagre, Ven! Du

— —, — 16: mit] = B; A: min

— —, — 29: Danevirfe] = C; M: Danavirfe; N og A: Dannevirfe

— 17, — 2: undrer] A: undreß; smlg. Var. til Side 100, Linie 2, 4 og 5 (i B, C og D anden Forandring)

— —, — 14: med. Al Haralds] = B; A: med, den hele Haralds

— —, — 19: var] = M (B, C og D); A: er

— 18, — 4-5: forbudt at nærme sig | De store Guder] = B; A: forbudent sig at nærme | Til Nordens Guder

— —, — 20: mig] = B; A: til

— —, — 21: den gamle] = M; N og A: din gamle

— —, — 22: Drm Lyrgias Fæstemø, og, Herre!] = B; A: Drms Fæstemø fra Lyrgia, Herre!

— —, — 25: min] = B; A: din

— 19, — 8: sin Arm] = M; A: sine Arme

— —, — 18: forvirret] = M; N og A: forvildet (i B, C og D anden Forandring)

Side 19, Linie 20: [øde] = M; A: sfionne (i B, C og D anden Forandring)

— —, — 26: [in Arm] = M; N og A: fine Arme

— —, — 30: [Guldbrandsdalen] = D; A: Guldbrandsdalen

— 20, — 10: [Brudegaven] = B; A: Morgengaven

— —, — 24: [Hun undflyer] = M; N, A (B, C og D): Hun flyer

— 21, — 25: [udstræft] = B; A: frugtbart

— 22, — 6: [komme] = B; A: kommer

— —, — 8-9: [Jostein og Carlshoved komme. | Hækon] = B; mangler i A.

— —, — 20: [ligget mig paa] = B; A: lagt mig [vart paa

— 23, — 1: [tillidsfuld] = B; A: uden Tvivl

— —, — 9: [Trolde] = B; A: Trolde

— —, — 14: [Dannerkongens] = C; A: Dannerkongens

— —, — 17: [Til og engang at faae en Part i Riget] = B; A: Til nu at faae en Part i Riget med

— —, — 28: [Hylde] = B; A: Hyldest

— —, — 31: [Hjöringsvaag] = M; N og A: Hjöringsvang

— —, — —: [svandt] = B; A: sank

— 24, — 1-2: [Da Bue sprang fortvivlet over Bord | Med Armens Stump i Pengeskrinets Hant] = B; A: Da Bure (angivet bag i Bogen som Trykfeil) stvrtet (M: stvrted) sig fortvivlet ud | Med Arme-
stumperne i Pengeskrinet

— —, — 7: [tilovers] = B; A: tilbage

— —, — 8: [mener] = B; A: siger

— —, — 22: [ikke længst] = B; A: ei alt længe

- Side 24, Linie 31 : Fædreland] = M; N og A: Fødeland
 — 26, — 8: veed] = B; A: vedst
 — —, — 28: fiender du min] = B; A: veedst du al min
 — 27, — 3: finder strax han Modstand] = B; A: lider strax han Afbræk
 — —, — 7: Vil I da] = M (B, C og D); A: Og vil I
 — —, — 21: Alle Tre.] = B; N og A: De tvende (M: trende) Kæmper.
 — —, — 22: Freir] = M; N og A: Freya
 — 28, — 13-14: Hafon | staaer] = B; A: Hafon (ene). | Han staaer
 — —, — 22: Hielp mig at rødde snart den Fiende ud] = M; A: Hielp mig at rydde snart din Fiende ud (B, C og D: udrød en Fiende; i N mangler dette Vers)
 — 29, — 3: Med blodneddyppte Teigner] = M; N og A: Med Blod neddyppte Teigner (i B, C og D anden Forandring)
 — —, — 12: Dieblif] = M; N, A (B, C og D): Diebliffe
 — 30, — 3: grusomt] = M; N og A: grusom
 — —, — 11: min] = M (B, C og D); A: en
 — —, — 17: smedded] = M; N og A: smeddet
 — —, — 19: der] = C; A: som
 — —, — 27: først indsættes] = B; A: sættes ind først
 — 31, — 29: vilde heller] = M; N, A (B, C og D): heller vilde
 — 32, — 6: Dotter] = M; N, A (B, C og D): Datter
 — —, — 31: af drevet ægte Guld] = B; A: af nyt, af drevet Guld

- Side 33, Linie 1: monstro] = M; A: mon troe
 — —, — 6: See] = M; A (B, C og D): Saa
 — —, — 8: mit Hoved] = M; A (B, C og D): min
 Naffe
 — —, — 9: ad] = B; A: af
 — —, — 21: Herre] = B; A: Konning
 — —, — 22: faare] = B; A: faarer
 — —, — 24: Modstaae] = B; A: Modstaaer
 — —, — 26: Bliver] = M; N og A: Blier
 — 34, — 12: sliq en] = M; A: denne
 — —, — 24: blier] = M; N og A: bliver
 — 35, — 2: Smededreng] = B; A: Smeddedreng
 — 36, — 2: hift] = C; A: midt
 — —, — 4: derom] = C; A: derpaa
 — —, — 11: for Diet] = M; N og A: for Ederø Dine
 — —, — 17: været] = M; N, A (B, C og D): være
 — —, — 21-24:

Jeg skaaner dig, men misbrug ei min Godhed!
 Smed Kronen om igien! Den skal ei passe
 En uddøet Kongeslægt, men mig. Jeg giver
 Dig endnu trende Dage. Bee dig, Bergthor!

= M; N har de samme fire Vers, men i det fjerde
 er trende blevet til tvende; A (samt B, C og D med
 en uvæsentlig Forskjel):

Jeg skaaner dig; men misbrug ei min Godhed.

Jeg gier dig endnu tvende Dage. Bee dig,

Formodentlig har Sætteren i A oversprunget de to
 midterste Vers, og Correcteuren har da (ligesom Side
 52, Linie 17-20; Side 67, Linie 30; Side 87, Linie
 27; Side 105, Linie 6; Side 119, Linie 10-11; see
 Varianterne), uden at sammenligne med sit Manuscr.,

der formodentlig har havt det Samme som N, conjiceret den Form for det fjerde Vers, der siden omtrent blev staaende, med Tab af to gode Linier. I Henseende til tvende for trende maa bemærkes Bergthors paafølgende Ord om tre, fire Timer.

- Side 37, Linie 4: Før om igien han smedder Norges Krone] = C; A: Før han skal smedde atter Kronen om
 — 38, — 4: komme] = B; A: kommer
 — —, — —: Strandbredden] = M; A (B, C og D): Stranden
 — —, — 11: En] = M; A: Een
 — —, — 20: mindtes mig] = M; A: mindes mig (B, C og D: mindes end)
 — —, — —: din Godhed] = B; A: dit Venskab
 — 39, — 1: blevet] = B; A: bleven
 — —, — 3: dit Venskab] = B (som dog har Trykfeilen din Venskab); A: din Godhed
 — —, — 4: Hvis ikke jeg var ilet hid] = B; A: Hvis ei jeg havde ilet hid
 — —, — 8: hindred] = M; N og A: hindrer
 — —, — 11: besøger] = B; A: besøgte
 — —, — —: Fædreland] = M; N og A: Fødeland
 — 40, — 11: tidlig] = M; A (B, C og D): tidligt
 — —, — 29: pludselig igien erindred] = M; N og A: pludselig erindred
 — —, — 31: Taaren] = M; N, A (B, C og D): Taarer
 — 41, — 12: boer] = C; A: bœ
 — —, — 13: frem bag] = B; A: iblandt
 — —, — 16: skue] A: skuer (i B, C og D anden Forandring)
 — —, — 20: Ja] = M; A (og B): Jo

- Side 41, Linie 31: Landet selv] = M; N og A: Landet i sig selv
- 42, — 5: Bølgen imod] = M; N og A: Bølgerne mod
- —, — 6: Men] = B; A: Dog
- —, — 18: give] = M; A: giver
- —, — 31: ved] = M; N, A (B, C og D): med
- 43, — 16: Gif Jarlen Norges Land i sine Hænder] = B; A: Kom Landet meer og meer nu i hans Hænder
- —, — 18: Saaledes] = C; A: Og derfor
- —, — —: roligt] = M; N, A (og B): rolig
- —, — 22: Som rundt om havde Jorden fyldt] = M; N og A: Som Jorden havde rundt om fyldt (i B, C og D anden Forandring)
- 44, — 1: Hjøringsvaag] = M; N og A: Hjøringsvang
- —, — 4: hovedsvimmel, glemte] = M; N og A: hovedsvimmel, forglemte
- —, — 14: bestandig mere Bold paa] = C; A: bestandig Indgreb udi
- —, — 17: som Offer] = B; A: et Offer
- 45, — 15: nytted] = M; N og A: nyttet
- —, — 22: For snart i Baarens Tid at] = B; M: For ud, i Baarens Tid, at; N og A: For udi Baarens Tid at
- 46, — 4: raged ned til] = M; A (B, C og D): peged ned mod
- —, — 18: underligt] = M; A: underlig
- 47, — 6: værd] = B; A: værdig
- —, — 8: dog nyttret fun] = M; A: fun nyttret dog (i B, C og D anden Forandring)

- Side 47, Linie 13: Siælens] = B; A: Hjertets
 — —, — 15: mod] = D; A: til
 — 48, — 14: vente] A: venter (i B, C og D anden Forandring)
 — —, — 15: dette glade Budskab] = M; A: dette Budskab (i B, C og D anden Forandring)
 — —, — 22: Ophold] = M; N, A (B, C og D): Løshed
 — —, — 24: mig et Dieblif, I Benner!] = B; A: mig i dette Dieblif,
 — —, — 25: har man reist et Telt] = C; A: finder I min Telt
 — —, — 26: Der spørger, hviler] = B; A: Spørger og hviler
 — 49, — 13: besluttet] = B; A: bestemt mig
 — 51, — 11: sit] = M; A: dit
 — —, — 18: de blege] = M; A: det blege
 — —, — 25: det] = M; N og A: dit
 — —, — 29: Han gaaer.] = M; mangler i A.
 — 52, — 14: Jeg gaaer] = M; A (B, C og D): Vi gaae
 — —, — 17-20: Ha, hvilken Lykke
 Maa jeg da takke Hændelsen ei for,
 At jeg endnu engang faaer see dig, førend
 Du seiler bort!
 = M; A (samt B, C og D med en lille Forandring):
 Ha, hvilken Lykke
 Maa jeg da takke Hændelsen ei for!
 Du seiler bort?
 (Du seiler bort kan ikke godt staae som et Spørgsmaal, da Hakon allerede ovenfor har sagt, hvorfor

han seiler bort. Desuden passer hans efterfølgende Replik kun til Manuscr.s Læsemaade.)

- Side 53, Linie 24: blandt] = M; N, A (B, C og D): Blandt
 — —, — 26: du varst] = M; A (B, C og D): du var
 — 54, — 5: Mænd] = B; A: dem
 — 55, — 1: lave] = B; A: falske
 — —, — 2: D ja,] = B; A: Ja vel,
 — —, — 23-24: Uafsyn. | Efiørlevner! at] = M; N:
 Uafsyn | Efiørlevner! Ut; A: Uafsyn, | Efiørlevner! Ut
 — 56, — 11: Kæmper vel, end du] = B; A: Kæmper,
 end som du
 — —, — 18: har endnu meer] = B; A: har meer
 — 57, — 14: for] = B; A: til
 — 58, — 26: Og — som] = M; N, A (B, C og D):
 Og som
 — —, — 29: han — som] = M; A (B, C og D): han, som
 — 59, — 16: Hov'det] = M; N og A: Hovedet
 — 60, — 1: under det forrige] = M; N, A (B, C og
 D): under forrige
 — —, — 23: Ridding] = M; N og A: Ridding; saa-
 ledes hver Gang dette Ord forekommer i Stykket.
 — —, — 31: Manddom, Ridding? dø!] = M; N:
 Manddom, Ridding! Døe! A: Manddom? Ridding! dø.
 — 61, — 4-5: tilbage! Det | Var ellers ude med mig.]
 = C; A: tilbage, ellers | Var det alt gjort med mig.
 — —, — 7: Hvilken] = C; A: Ha, hvilken
 — —, — 25: dræbt] = M; N, A (B, C og D): dræbe
 (smlg. I, Side 353, Linie 23)
 — 62, — 28: vel, at her jeg traf dig!] = M; A: vel,
 jeg har truffet dig (i B, C og D anden Forandring)
 — 63, — 1: nu han] = M; N, A (B, C og D): han nu

- Side 63, Linie 10: mød] = M; A: med
- 64, — 8: din egen Ære] = M; N og A: din Ære
- —, — 13: af Granerød og Bjørnescener] = M; N:
af Graneveed og Bjørnesener; A (B, C og D): af
Træ og seige Bjørnesener
- —, — 15: sin Skulder] = M; N, A (og B): sine
Skuldre
- 66, — 12: selv jeg] = B; A: jeg selv
- —, — 14: min første Datter] = M; A: min Dat-
ter (i B, C og D anden Forandring)
- 67, — 13: lad dog] = B; A: lad nu
- —, — 18: Mødfar] = M; N og A: Mødsad
- —, — 28: kommer] = M; N og A: komme (i B,
C og D anden Forandring)
- —, — 30: Vi er Jarl Håkon] = M; N: Vi er
Håkon; A: Vi ere Håkon
- —, — —: sendte] = M; A (B, C og D): sendt
- 68, — 16: Som er] = M; N og A: Som est
- —, — 18: til] = B; A: med
- —, — 23-24: Han haaber derfor,
Du afstaaer ham din Fæstemø.
= B; A: Han haaber og,
At du vil ei forhindre ham hans Lykke,
Men at du sender ham sit Hjertes Attraa,
Og afstaaer ham din Kierlighed.
- —, — 30-31: du, som vor Jarl | Ei tvivler paa,
gier hende] = M; A (B, C og D): du, hvorum Jar-
len | Ei tvivler, slipper hende
- 69, — 9: fri og stolt] = M; A (B, C og D): stolt
og fri
- —, — 20: At vi skal bringe Gudrun til] = C; A:
At bringe Gudrun med os til

- Side 69, Linie 24: Han er ophøiet over Alles Dadel] = B;
 A: Vor Tunge er for svag til Hafons Ros.
- 70, — 13: styrte] = B; A: styrter
- —, — 27: sig for] = M; A: sig hen for
- —, — 29: staae] = B; A: staaer
- —, — 30: flynfe] = B; A: flynfer
- 71, — 9: hevner] = M; N, A (B, C og D): hævne
- —, — 18: staffels] = B; A: arme
- —, — 27: Hammeren] = M; A: Hamren
- 72, — 2-3: Den Master. | Carls hoved.] = B; A: Den
 Master. | Skuepladsen som i anden Act. | Carls hoved.
- —, — 11: i Havn] = B; A: til Lands
- 73, — 2-3: Olaf har man | Bestemt] = B; A:
 Olaf er | Bestemt
- —, — 5: Kæmpeplads] = M; A: Kæmpeplads (i
 B, C og D anden Forandring)
- —, — 9: tydeligt] = M; A: tydelig
- —, — 13: har naturligviis] = B; A: har, som er
 naturligt,
- —, — 20: fiende] = M; A: fiender
- —, — 23: forblummet] = M; N og A: forblummet
- 74, — 4: hurtigt] = M; N og A: hurtig
- —, — 8: Krigerhæder] = M; N og A: Krigerære
- 76, — 17: byde] = M; N og A: byder
- 77, — 3-4: Naar Olaf skynder sig med sine Kæmper,
 Da fanger han i Buret begge let.
 = B; A: Naar han med sine Kæmper sagte skynder
 Sig did, saa har han dem i Buret begge.
- —, — 11: lovet] = M; N, A (B, C og D): lovt
- —, — 18: ræffe] = M; N og A: ræffer
- —, — 23: nærme] = M; A: nærmer

Side 77, Linie 24: i *Haand*] = M; A (B, C og D): i *fin Haand*

— —, — 25: [*synge følgende*] = B; A: *bryde ud i følgende*

— —, — 27 til Side 78, Linie 12: *Cæli deus sanctissime*, osv.] Inddelingen af denne Sang i Stropher, der ikke finder Sted i N og A, er indført efter M (B, C og D). I N og A er den sidste Strophe rykket længere ind paa Siden end de foregaaende, hvilket her er rettet efter M (B, C og D). Anmærkningen under Texten Side 78, der ikke findes i M og N, er optaget efter B; i A lyder den saaledes:

Til Opførelsen er ovenstaaende saaledes forandret:

Skibet standser ved Strandbredden, hvor man ser Konning Olaf med det store Korsbanner i sin *Haand* omringet af sine Mænd og Munkene. I det de nærme sig hører man dem synge følgende Chor i det Fjerne:

Forjages skal den dunkle Nat,
O Himmel, af din Straale brat,
Den sidste sorte Dæmringsfy
Med Torden fra din Bue flye.

Kongen stiger ud med sit Følge og gaaer midt frem paa Skuepladsen med sit Banner i *Haand*. Naar Præsterne have dannet en Halvkreds omkring ham, fortsætte de Sangen med lydelig Røst:

Opvarmes skal det kolde Nord,
O Almagt! af dit Kraftens Ord,
Din Helt du skænkte Magtens Sværd,
Han fælde Mørkets Trolddomshær!

— 78, — 2: *perennis*] = B; A: *perenne* (M: *perenni*)

— 79, — 11: *bøe*] = B; A: *ile*

— —, — 17: *Engle*] = B; A: *Engler*

- Side 80, Linie 2: befræfte] = M; N og A: befræsted'
- —, — 13: stolthaaardnaffet folde Fiold] = M; N: stolt=haardnaffed, folde Fiold; A: folde, stolthaa=naffed' Fiold
- —, — 16: sifferligt] = M; N, A (B, C og D): sifferlig
- —, — 20: Ut røre deres Dfferbollers Rand.] = B; A: Ut ruge over deres Dfferboller.
- —, — 27: Taf, Brødre!] = M; N og A: Taf, fiere Brødre!
- —, — 29: Baadsmænd] = M; A: Landsmænd
- 81, — 27: Snare] = B; A: Bold
- —, — 29: din] = B; A: Ederø
- 83, — 17: Lad alle dine Kæmper følge dig] = M; N og A: Lad dine Kæmper følge med dig
- 84, — 5-6: Forandret, og med den Jarl Hafons Forsæt. | Saasnart] = B; A:
 Heel pludselig forandret, og med den
 Hafon sit Forsæt. Nys først har vi hørt det.
 Saasnart
- —, — 6: fift] = M; A: fift
- —, — 7: Med Taushed havde vi dig let forraadt.] = C; A: Forraadt dig var en let Sag, hvis vi taug.
- —, — 8: for dig] = M; A: til dig (i B, C og D anden Forandring)
- —, — 18: følg os] = M; N, A (B, C og D): følg mig
- 85, — 2: i Haand] = M; N og A: i sin Haand
- —, — 8: Nu, Grib?] = M; N: Nu Grib! A (B, C og D): Nu Grib,
- 86, — 4: fra] = M; N og A: af
- —, — 29: Thi, seer du, denne Rende] = M; N, A (B, C og D): Thi seer du denne Rende

- Side 87, Linie 15: kommen] = C: A: kommet
— —, — 27: en heel frastig, fielden Saft] = M; N: en
heel fielden Saft; A (og B): en heel fielden kostbar Saft
(C og D: en fortræfflig kostbar Saft)
— 88, — 20: var] = M; N og A: er
— —, — 22: saadan] Alle Kilderne: saadant (smhg.
Linie 24)
— 89, — 5: din] = M; A (B, C og D): den
— —, — 27: Olaf, Carlshoved, Jostein og følge komme].
Alle Kilderne: Olaf. Carlshoved. Jostein. følge.
— —, — 29: hævet] = M; N, A (B, C og D): draget
— 90, — 2: peger rolig paa] = M; A: peger ned paa
(B, C og D: peger paa)
— —, — 13: med] = M; N og A: ved
— 91, — 12: Rømpesalen] = M; N, A (og B): Konge-
salen (C og D: Kongeballen)
— —, — 24: Herrer] = M; N og A: Herre (i B, C
og D anden Forandring)
— 92, — 25: Skjult] = B; A: Hift
— 93, — 14-15: fun, hvad der sommer sig og bør sig,
| Saa] = B; A: fun bare, hvad der sommer sig, | Saa
— —, — 19: Saa maa vi om ad denne Bei, min
Konge!] = M; A (B, C og D): Saa maa vi denne
Bei, min ædle Konge!
— —, — 21: En Bondestue.] = M; A (B, C og D):
Et afsides Sted i Skoven ved en Bondehytte.
— 94, — 2-3:
 hvilket kommer af,
 Alt Solen skinner ned med Glands paa Vandet]
= B; A:
 hvilket kom deraf,
 Formedelsst at den hede Sol den har
 Den Vane, at den skinner ned paa Vandet

Side 94, Linie 5-8: ondt at giøre, thi paa Søen
 Er altid tvende Sole, det vil sige:
 Kun een paa Himmelen, men een paa Søen.
 Paa Landet

= B; A: ondt derved at giøre, thi
 Paa Søen er der altid tvende Sole,
 At sige ikke meer, end een paa Søen,
 Men een paa Himmelen og een paa Søen.
 Det gjør jo to; og det er hele Sagen.
 Paa Landet

- —, — 15: J sagten[s] = M; N og A: J ogsaa
 sagten[s]
- —, — 16: hvad der vedkommer Maden] = B; A:
 hvad Maden anbetræffer
- 95, — 3: Gaaer.] = B; mangler i A.
- —, — 9: uundværilig] = M; A (B, C og D): uund-
 værligt
- —, — 17: Støtter sit Hoved til Haanden] = B; A:
 Støtter Haanden til sit Hoved
- —, — 22: truer] = M; N, A (og B): trued
- —, — 30: graane] = M; N og A: graaner
- 96, — 27: sliet et Syn] = B; A: sliige
- 97, — 30: sfiælve, Herre! hvis] = M; N og A:
 sfiælve, hvis (i B, C og D anden Forandring)
- 98, — 9: Biis; den] = M; A: Biis, der
- 99, — 18: Raadmundethed] = B; A: Raadmundighed
- —, — 28: uddøet] = M; A (B, C og D): uddød
- 100, — 2, 4 og 5: undre] = B; A: undres
- —, — 13: Poppo] = C; A: Poppo
- —, — 17: ført bag Lyset] = B; A: overilet

- Side 101, Linie 17: Nei,] = B; A: Ha!
- 102, — 4: Bud.] = M; N og A: Budskab.
- —, — 11: sammenstimlet] = M (B, C og D); A: sammenstimet
- 103, — 4-5: det bliver let at splitte | En sammenløbet] = B; A: det blive skal en let Sag
 At splitte fra hinanden en uskyndig
 Og sammenløbet
- —, — 15: Ja] = M; N og A: Jo
- —, — 18: Søn da ikke mødt] = B; A: Søn ei mødt
- —, — 29-30: Der faldt en Taage; Erland mægted ei | I denne Skynding dem] = B; A: Det var en taaget Dag, og Erland mægted | I denne Hast ei dem (Læsemaaden i A hænger sammen med følgende, i M overstrøgne, Form af Linie 25: Kong Olaf lagde ind igaar i Fiorden)
- 104, — 2: Han havde taget feil, og vilde] = B; A: At det var anderledes; vilde
- —, — 7: mod Land] = B; A: til Lands
- 105, — 5-7: Olaf | Fortrød det, at det ei var dig, han traf. | Hans] = M; N: Olaf | Fortrød det ei var dig, han traf | Hans; A: Olaf | Fortrød, det ei var dig, han traf saa vel; | Hans (i B, C og D anden Forandring)
- —, — 8: Gav han dog Fred. Af dem erfared han,] = C; A: Gik Fred, af dem erfared Kongen,
- —, — 12: mere] = M; N, A (og B): meer (i C og D anden Forandring)
- 106, — 5: hylle] = B; A: Hysler
- —, — 18: Geir] = M; A: Geier

- Side 106, Linie 19: Hæfon, store, høie Guder!] = M;
 N og A: Hæfon, høie, store Guder! (i B, C og D
 anden Forandring)
- 107, — 4: Som vender ned sin lyse Stang hver
 Midnat] = M; N og A: Som vender med sin lyse Stang
 mod Midnat
- —, — 17: endeel] = B; A: en Flof
- —, — 18: til Land, for nær ved] = B; A: til
 Lands, for strax ved
- —, — 24: Men før vi kom,] = B; A: Imidlertid
- —, — 27: bringe] = B; A: bringer
- 108, — 3: Borgestuen] = M; N og A: Borgerstuen
- —, — 13: du] = M; A: de
- —, — 17: Saa skøn, som hellig] = M; A: Saa
 skøn, saa herlig (B, C og D: Saa skøn, som herlig)
- —, — 24: truffen] = C; A: truffet
- —, — 25: Verset langsomt] = B; A: Verset igien
 langsomt
- 109, — 10: Gut] = M; A: Glut
- —, — 12: Morgenstjerne] = M; N og A: Morgen-
 stund
- —, — 13: vælig] = M; N og A: vældig
- —, — 16: skienfet] = M; N, A (B, C og D): givet
- —, — 20: falde] = B; A: falder
- —, — 24: Lue] = M; N og A: Luer
- —, — 27-28: det bringer Guderne | Til] = M; A:
 det bringes Guderne, | Til
- —, — 30: ind] = B; A: ud
- 110, — 28-29: ei. Hvad har | Da Gubben sagt, og
 hvordan er] = B; A: ei, hvordan | Kom det sig Grif
 hvorledes er

- Side 112, Linie 24: Alt, hvad du følte; og hvad nu du følte.] = M; A: Alt hvad du følte, og hvad ei du følte.
- —, — 29: sølvgraa Gubbe] = B; A: gammel Gubbe
- 113, — 5: velbrugt] = M; A: vel brugt (i B, C og D anden Forandring)
- —, — 10: Tilboielighed] = M; A (B, C og D): Tilboielighed
- —, — 16: stræbe] = M; N og A: stræber
- —, — 17-19: Den fiæffe Viis, | Alt hæve deres Nakker stolt i Beiret, | Er] = B; A: Den fiæffe Maade | Alt hæve deres stolte Nakker frem | Er
- —, — 23: det frie Norden, Alt] = B; A: det fri (M: frie) Nord, at Alt
- 114, — 5: altid blaa] = B; A: mørkeblaa
- —, — 17: stramme] = M; A: strammer
- —, — 26: trindt om] = B; A: omkring
- —, — 31: reise] = M; N og A: reiser
- 115, — 1: og] = B; A: hen
- —, — 12: tilbagekom] = M; A (B, C og D): Tilbage kom
- —, — 12-13: en Kurv fuld | Af] = C; A: en Kurv | Af
- —, — 20: Alt vore — Olaf! hvis] = M; N: Alt vore, Olaf! Hvis; A: Alt vore, Olaf! — hvis
- —, — 21: ham] = B; A: den
- 116, — 15: Dagen] = M; N, A (B, C og D): Solen
- —, — 22: fra] = M; N og A: mod
- —, — 23: imellem] = M; N, A (B, C og D): mellem
- —, — 26: endelig] = M; N og A: endeligen
- 117, — 27: kommer] = B; A: falder

- Side 118, Linie 14: [Engang blev] = B; A: Blev engang
 — —, — 15: [Fiernt] = C; A: Langt
 — 119, — 9: [vidt udbredt] = M; A: vidt, udbredt
 — —, — 10-11: [Ruin. | Da var] = B; M:
 Ruin.

Den høie Fader hijsset har bestandig
 Til visse Tider steds paa visse Maader
 For Verdens Dine aabenbaret sig.
 Da var

N og A have det Samme, med den Forskiel at N læser:
 visse Tider, Steder, paa visse Maader, hvoraf A for-
 modentlig, for at redde Versemaalet, har gjort sin Læse-
 maade: visse Tider, Steds, paa visse Maader

- —, — 11: endnu ei] = B; A: ei endnu
 — 120, | 6: [Jorden] = B; A: Grunden
 — —, — 11: til høie] = M; N og A: til de høie
 — —, — 25: Der] = M; N og A: Da
 — 121, — 7: [sin Søn Erling] = M; A: sin Erling
 — 122, — 13: som du seer om Natten [finne] = M;
 N: som du seer om Natten [finner]; A: som, du seer,
 om Natten [finner] (i B, C og D anden Forandring)
 — —, — 24: Der] = M (og D); N, A (B og C):
 Den
 — —, — 26: føle] = B; A: føln
 — 123, — 4: [blænder] = C; A: blinder
 — 124, — 3: [flinte] = M; A: flinned
 — —, — 19: [festligt] = M; N, A (og B): festlig
 — 125, — 3: og uskyldigt] = M (hvori roligt er over-
 strøget, og erstattet med uskyldigt); A: og roligt uskyldigt
 (i B, C og D anden Forandring)
 — —, — 16-17: Mund, for at forfærde, | At skræffe

mig ?] = M; N og A: Mund, for at | Forsærde mig?
(i B, C og D anden Forandring)

Side 126, Linie 17: kommer med] = M; N og A: kommer
ind med

— —, — 19: bestyrtet] = B; A: bestyrstet

— —, — 26-27: Bondehæren. Alle drage nu | Op
mod] = B; A: Bondehæren. Alting træffer op |
Nu mod

— 127, — 9: hen] = M; N, A (B, C og D): for

— —, — 24: spænde] = B; A: bruge

— —, — 26: Dotter] = M; A: Datter (i B, C og D
anden Forandring)

— —, — 30: Der] = B; A: Som

— 128, — 12: Lurer langt] = B; A: Lur (M: Lurer)
og Trompeter langt

— 129, — 4: Bordet] = M; N og A: Bordene

— —, — 18-19: nu | Vel] = B; A: nu da | Vel

— —, — 21: Vær uden Frygt!] = B; A: Hav ingen
Sorg.

— 130, — 3: du fun] = M; N og A: fun du

— —, — 3: Mig undflyer Sønnen.] Herefter følger
i A to Vers, som ere udeladte i B (C og D):

Jeg har jo vaaget alt saa mangen Nat,

Hvi (M: Hvor) skulde jeg da funde (M: funne)
sove nu?

— —, — 20: gaaer ud] = M; A: gaar ued

— —, — 22: Hvor jeg er angest] = M; N: Hvor er
jeg angest; A: Hvor est (angivet som en Trykfeil)
jeg angst

— —, — 23: Hvo] = M; A: Hvem

— 131, — 2: Run] = C; A: Dig

Side 131, Linie 12-13: Thi ogsaa dig han dybt fornærmet
har. | I Morges] = B; A:

Thi ogsaa du har maattet gielde for
Hans Udfærd; men til Sagen, kort og godt!

I Morges

— —, — 17: En] = M; A: Een

— —, — 23: de] = M; A: det

— 132, — 15: stod] = M; A: stred (i B, C og D anden Forandring)

— —, — 19-20:

Det halve Norge slog for Hakon Jarl,
Den halve Deel for Olaf, thi hans Rygte

= C; A:

Thi Hakon havde siddet ei saa rolig
Og stolt (= N; M: Og stol't) paa sine Kæmper,
som det lod.

Midt under Striden kom alt flere Skarer
Til Hielp ham, og det kunde gøres nødig,
Thi Olafs Hær var stor. Det halve Norge
Var stimlet hen at slaae for Hakon, og
Og den anden (M: Den anden) Deel for Olaf,
thi hans Ankomst

— —, — 21: Fløi] Saaledes alle Kilderne undtagen M,
hvor det er uvist, om man skal læse Føy, en Skrivfeil
for Fløy (efter Oehl.s daværende Orthographie), eller
Føg (fygede).

— —, — 23: Jarlen selv] = B; A: Hakon Jarl

— —, — 25: sank] = B; A: faldt

— 133, — 17-18: atter træffes. Olaf | Har stævnet
Thing; men jeg veed ikke, hvor.] = B; A: atter
sammensamles. | Olaf har stævnet Thing; jeg veed
ei, hvor.

- Side 134, Linie 2: hvad vil du] = B; A: hvem est du
 — —, — 6: Hvad taler] = B; A: Hvad, taler
 — —, — 7-8: Dig i et fremmed Huus, og ængster mig? | Siig dog, hvad vil du?] = B; A: Dig i mit Huus og ængster mig? Hvo est du? | Hvad bringer hid dig? (M har i Stedet for Linie 2-8 kun: Hvad vil, hvem est du? see Side 247—248, Anm.)
 — 135, — 5: iisfoldt] = M; N og A: iisfold
 — —, — 8: længe været] = M; A: længe alt været
 — —, — 9: Siig, er det Vand, som] = B; A: Er Vandet reent, som
 — —, — 13: alt] = B; A: vel
 — —, — 28: Bennerø] = B; M ved en Skrivfeil: Fienderø; N og A: Frenderø
 — —, — 30 til Side 136, Linie 1: skionne paa! I Fald, | I Fald du] = M; A: skionne paa! | I fald du (i B, C og D anden Forandring)
 — 136, — 7: rolig] = M; A: roligt
 — —, — 15: Og] = M; A: O
 — 137, — 13: Hun skjuler sit Ansigt i sine] = B; A: Hun støtter sit Hoved til sine
 — —, — 14: hun atter sit Hoved, og stirrer paa] = B; A: hun det atter, og stirrer hen paa
 — —, — 16: I Thoras Kammer, i det mørke Skovhuus] = B; A: I Thoras fierne, eensommørke Skovhuus
 — 138, — 13: faldtes] = B (C og D); A: faldes; mangler i M.
 — —, — 16: suged Liv og Farve fun fra den] = C; A: suged alt sit hele Liv fra den
 — 139, — 22: milde Taarer] = M; A (B, C og D): mørk Forvirring

- Side 139, Linie 24: hugget] = M; A (B, C og D): huggen
 — 141, — 2: Krigsmænd] = M; A (B, C og D):
 Stridsmænd
 — —, — 4: Konge] = M; A: Konning
 — —, — 6: Som Natten før var fæl. Gf du ei
 træt?] = B; A: Som Natten fæl. Du est viſt træt,
 min Konge!
 — 142, — 2-3: kommen for | Ut ødelægge] = B; A:
 kommen, har
 Ei pludſelig forandret Tog og Daad, for
 Ut ødelægge
 — —, — 8: Roſe] = M; N og A: Lære
 — —, — 15: Der] = B; A: Her
 — —, — 16: der] = B; A: Her
 — —, — 31: dig] = B; A: Jer
 143, — 9-12: Der Thora boer, hans Kæreſte.
 Ginar.

Tilforn!

Men Hafon har fornærmet hende blodigt,
 = B; A: Der Thora boer, hun er hans gode Ven.
 Ginar.

- Tilforn, men Hafon har fornærmet hende,
 — —, — 23: komme] = M; N og A: kommer
 — —, — 26: lyſer omfring] = M; mangler i N, A
 (B, C og D)
 — —, — 27: det er] = M; N og A: er det
 — 144, — 7: fig. Herr Jarl! vil] = M; N: fig,
 Herr Jarl! vil; A: fig, Herr Jarl! Vil
 — —, — 15: fig ned, og] = M; A (B, C og D):
 fig og
 — 145, — 20: vil] = B; A: vilſt

- Side 145, Linie 21: vildt og vold[somt] = C; A: dumpt og
dygtigt
- —, — 22: Hagle[d] = M; N, A (B, C og D):
Haglen
- —, — 27: gamle] = B; A: ældre
- 146, — 2: den] = B; A: det
- —, — 2-3: Lader det | Først, som det skulde gaae
fortræffligt, vel] = M (o: Lader det vel først, som
det skulde gaae fortræffeligt); N (og B): for-
træffligt vel; A: fortræfflig vel (C og D:
særdeles vel)
- —, — 18: Dglogaard] = M; A: Dglegaard
- 147, — 6: Herr Jarl! hvis J tillader det.] = B;
A: Da, hvis J ei har derimod.
- —, — 15: meer] = B; A: større
- —, — 16: Sangst] = M; N, A (B, C og D): Sang
- —, — 29: standser han] = M; N, A (B, C og D):
bliver han staaende
- 149, — 10: Herre Jarl! hvad den betyder] = B;
A: Herre! Hvad den vil betyde
- —, — 26: det, Karfer? tal!] = B; M: det, Karfer!
tael! N og A: det? Karfer! Tal!
- 150, — 6: i] = M; N, A (B, C og D): den
- —, — 7: heller ikke] = M; A (B, C og D): ikke
heller
- —, — 15: tvunden] = C; A: tvundet
- —, — 21: Herr Jarl!] = M; N og A: min Herre!
- —, — 31 til Side 151, Linie 1: til Sengs. | Det er et
hæsligt Billede paa Døden, | Langt mere sort og fælt,
end Sønnen selv] = M; N: til Sengs | Det er et
hæsligt Billed paa Døden selv; A (B, C og D): til

Sengs, | Det er et hæsligt Billede paa Døden, | Langt mere sort og fælt end Døden selv

Side 151, Linie 6: sæt dig, sov!] = M; N, A, (C og D): sæt dig, Søn! (i B anden Forandring)

— —, — 14: gaaer frem og tilbage.] = B; A: gaaer.

— 152, — 4: Nu, jeg vil] = M; N, A (og C): Nu vil jeg (B: Nu, vil jeg; D: Nu jeg vil)

— —, — —: hvile lidt] = B; A: hvile mig

— —, — 16: standser] = D; A: stander

— —, — 27: bløder] = M; N, A (C og D): græder (i B anden Forandring)

— 153, — 1: kommer] = M; mangler i N, A (B, C og D)

— —, — 17: Bryst] = C; A: Barm

— 154, — 8: komme] = B; A: kommer

— —, — 13: Thi Nat] = C; A: Natten

— —, — 20: kongelig] = B; A: kongeligt

— —, — 22: Huc] = B; A: Hætte

— 155, — 1: Trondelagens] = M; N og A: Trønder-lagens

— —, — 3: see] = M; A: saae

— —, — 8: bød] = M; N, A (B, C og D): bad

— —, — 11: påsed] = B; A: påser

— —, — 21: vor Konning Olaf] = M; N og A: vor Olaf

— 156, — 5: Din Sol har brudt sin mørke Tordensky;] = C; A:

Tryd dig, din kongelige Sol har brudt

Sin Sky. Den mørke Tordensky er sunken,

— —, — 7-8: Man bringer hift Jarl Hafons Liig paa Skjolde. | Hans] = B; A:

Man bringer hifset hid Jarl Hafons Liig

Paa Skjolde. Han er myrdet af sin Træl,
 Hans

Side 156, Linie 14: eft] = M; N og A: er (i B, C og D anden Forandring)

— —, — 21: Bryftet] = B; A: Struben

— —, — 29: bringe man til] = M; N: bringer ham til; A: bring ham flux til (i B, C og D anden Forandring)

— 157, — 13: Konning] = M; N og A: Konge

— —, — 19: Graneløv] = B; A: Graneløv

— —, — 20: Risten; endelig siger hun:] = B; A: Risten.

— 158, — 13: en Vinterfrost] = M; N og A: sin Vinterfrost

— —, — 22: vel, min Hakon! sov da vel!] = M; A (B, C og D): vel! du store Hakon Jarl!

— —, — 28-29: endnu en liden Stund ved at] = M; N og A: endnu ved, en liden Stund at

Side 159: **Baldur hiin Gode** er, i Følge Oehls Erin-
 dringer, II, Side 72-73 og Side 114, forfattet i
 Sommeren 1806 i Weimar og Dresden (ikke i Halle,
 som H. Steffens ved en Hukommelsesfeil fortæller i
 Was ich erlebte, V, Side 162). Dette Sørge-
 spil fremstod første Gang (A) i Nordiske Digte af
 Adam Oehlenschläger (see ovenfor Side 245 og
 250), og opnaaede i Digterens Levetid endnu tre
 Udgaver, nemlig: (B) i Tragødier, VII, 1833,
 (C) i Tragødier, I, 1841, og (D) i Tragødier,
 I, 1849.

Oehls Erindringer, II, Side 30 og Side 114:

Med den forstandige Schleiermacher levede jeg [i Halle, i Slutningen af 1805] behagelige Dage. — — Han læste noget Græsk med mig; den hele *Odipus* i *Kolonos* forelæste han mig, for at gøre mig fortrolig med den characteristiske Belklang i Sproget. Han oversatte mig Stykket *Ord for Ord*, og lærte mig ret at kiende og forstaae de græske Stavelsemaal; hvoraf jeg siden, da jeg flittig havde studeret *Solgers Sophocles*, gjorde Brug i min *Baldur hiin Gode*.

Denne Oversættelses Strenghed i Formen, der oftere gaaer til Pedanterie, som mishager den sædvanlige Læser, er just den Digter til Nytte, der ikke er det græske Sprog mægtig, og dog gierne, saameget muligt, vil lære at kiende dets Klang, Taft og Ordhøininger. Det er let for den sande Digter at tænke sig alt dette i en mere livlig, yndig, skøn Naturlighed. — —

Jeg har alt fortalt, at Schiller i *Bruden fra Messina* igien forsøgte at benytte det græske Chor. Man fandt, at han, uagtet utallige Skønheder, havde forbundet to modstridende Elementer: græsk Democratie og Middelalderens Feudalvæsen. I *Baldur hiin Gode* brugte jeg alle græske Former, og det lod til, at den antike Rhythmus ret naturligt forbandt sig med de gamle nordiske Myther og Heltesagn. Dette Stykke digtede jeg paa min Reise, i Weimar og Dresden.

Oehls Fortale til hans Nordiske Digte, Side X-XVIII:

Det er Digteren fiært at fremtræde ny og original, deels i Henseende til Stoffet, deels i Henseende til Behandlingen. Ligesaa almindeligt det nu er bleven

paa de senere Tider, at skrive metriske Epopæer, ligesaa ualmindeligt er det, at see en reen Efterligning af *Æschylos* eller *Sophocles*. — — Hverken i det tydske eller i det danske Sprog, altsaa i intet, var der skrevet en Tragoedie heelt igiennem i Trimeter med metriske Chore, førend min *Baldur*. Man har paa de senere Tider meer eller mindre søgt at copiere de græske Sørge-spil. Dette er ikke Tilfældet her. Som *Boß* og *Goethe* med *Homer*, har jeg, ikke copieret *Sophocles* i et græsk Sujet, men bragt hans Aand over i en anden Verden, og ladet den gienføde sig i en anden Natur.

Man vil maaskee sige: Hvorfor har du valgt *Baldur*? Hvorfor skulde han efter sin anden Død lide Døden tredie Gang, ved at opoffre sin National-characteer, som et Experiment for din Nyhedssyge? Jeg svarer: Ikke Lyst til at skrive en græsk Tragoedie har bragt mig til at vælge *Baldur*; men *Baldur*, som først besælede mig, har tvunget mig til at skrive en græsk Tragoedie.

I min Barndom var *Æwalds Balders Død* egentlig det første Digt, som fra Formens Side gjorde Indtryk paa mig. Dette Sørge-spil og *Rolf Krage* vakte de første Funter af nordisk Digterild i mit Hierte, de gave mig de første Anelser om den gamle Heltetid, og bragte mig til, med Begierlighed at gribe efter mere af den Slags, hvilket jeg i den ny Litteratur kun fandt lidet af, maatte altsaa søge hen til den gamle. Saa-

Linie 21-22: *Balders Død* egentlig det første] Orig.: *Baldurs Død* det egentlig første

ledes kan jeg vel sige, at jeg lidt efter lidt, alt som ældre Aar og mere Kundskab førte det med sig, saa temmelig er bleven fortrolig med den nordiske Oldtids Historie og dens Mythologie. Med Tiden blev det mig ikke nok at kende den tilfulde, jeg vilde erkiende den, forstaae den. Man sagde mig, det var et Virvar uden Mening; mig kom det altid mere for som en Mening, hvori der med Tiden var kommet Virvar. Dette er for nærværende Tid min fulde Overbeviisning, og en stor Deel af de Myther, man hidindtil har foragtet som monstrøse Udværter af en vild Phantasie, forekommer mig at være skønne Digtninger, forbundet med didactisk Allegorie og Verdensbetragtning. Blandt disse er uden Tvivl Baldur en af de største, og af Tiden mindst forstyrrede.

Der vil maaskee findes de, som falde det en utilgivelig Dristighed af mig, at skrive en Baldur efter Ewald, en Ilias post Homerum. Nogle vil maaskee finde en blot Forsængelighedsstræben heri, en Lyst til at overtræffe det hidtil af Nationens Kunstdommere almindelig erkiendte bedste Digt, &c. Disse maa jeg svare, at de gjøre mig Uret. Hvo der gjør det af Bildfarelse blot, haaber jeg at overbevise; lidenskabelig plump Personlighed har Intet at gjøre i Kunstens Rige, skylder Kunstneren intet Forsvar.

Jeg har nemlig under Arbeidet saa lidt tænkt paa mit Forhold til Mængden, og paa den Roes, der kunde indhøstes, at jeg meget mere fra Begyndelsen af vel indsaae, hvorledes dette Drama efter sin Natur,

Linie 24: plump] Orig.: stump

hvis det ogsaa vilde lykkes, maatte blive en Lecture for et indskrænket Publicum, der paa ingen Maade vilde gjøre det Indtryk paa Mængden, som Balders Død. Hvad der drev mig til at behandle dette Emne var, at jeg fandt det stort og ubrugt. Jeg fandt nemlig i Mythologien en ganske anden Baldur, end Ewalds. Dermed vil jeg ikke sige, at Ewald har misforstaaet og omgiort den gamle Mythus; han har øst af en anden Kilde, brugt et andet Stof. Der gives to Baldere i den gamle Historie: en mythologisk Gud hos Snorro, en historisk Heros hos Saxo. Den sidste har Ewald brugt, og fra sin Synspunkt handret ret; den første har jeg brugt, og troer ikke at have handlet uret.

I Ewalds Balder spiller, efter Sørgeespillet's almindelige Natur, den menneskelige Character og Sensibiliteten Hovedrollen; her træde Naturkræfterne selvhandlerende frem, menneskeligpersonificerede, objectivlegemliggjorte. Hvin Musa maa røre Læserens Subjectivitet mere, fordi hun spiller paa den personlige Medlidenheds Strænge; min slaaer med stille Ro Tilværelsens Grundaccorder. Interessens her er ikke et enkelt Væsen, men den hele Menneskeslægts Liv og Stiebnen. Dermed vil jeg nu paa ingen Maade sige, at mit Sujet er større, end det andet, meget mindre mit Bærk. Hvad der gaaer i det Almindelige, kan ikke giennemtrænge det Enkelte, og hvad der giennemtrænger det Enkelte, kan ikke udbrede sig over det Almindelige. I Kunsten er det ikke Stoffets Udstrækning eller Indskrænkning, men Behandlingen, Udførelsen, som giver Tingen sin Værdi. En Kunstner kan være stor i det Smaa, en anden liden i det Store. Min Hensigt er

med disse Anmærkninger kun at lede Læseren til at nyde og bedømme min Baldur efter sin Natur. Uden at tale om Behandlingen altsaa, hvilket ikke tilkommer mig, forholder Stoffet sig i den ewaldske Balder og min, som Farverne til en Marmorblok. Af hine kunde gøres et Maleri, af denne en Billedstøtte. Saa er skeet. Ligesaa lidet som man nu kan bebreide Maleriet, at det kun er en Overflade, uden Lemmer og Existentz, ligesaa lidt bør man forekaste Billedstøtten Mangel af Farvesmeltning og behagelig Illusion af Liv og Bevægelse. I hiint Drama gaaer et godt Væsen til Grunde, her det gode Princip. Det er en philosophisk-poetisk Naturallegorie. Zetterne (den onde Natur) overtale Loke (det fristende, vaskende Dieblif) til at dræbe Baldur (Fromheden). Dette bliver muligt ved Friggas (Jordens) og Alsernes (den gode Naturs) Retfærdighed. Den sorte Daad iværksættes ved den blinde Hodurs (Skiebnes) Haand. Saa vidt er Mythen moralsk didactisk. Nu fortsætter den sig som en phantasierig Betragtning af den objective Natur. Dødens Huler aabne sig under Jorden. Modsætningen af den dristige, kraftige Guddom Hermod, og Rigene i Niffelheim. Streng ulukkelig Skiebne, Hevn og Had i Hel. Det i Boble springende Haab i hendes Løfte. Den melancholske Tø i Naturens Graad over Baldur. Gudernes Grumhed (efter Fromhedens Død) i Lokes Straf. Jordskælvet i hans Rysten i Hulen. Den rørende qvindelige Hengivenhed i Signis Daad med

Linie 14: overtale] Orig.: overtaler

— 21: Modsætningen] Orig.: Modfætninger

Skaalen. Endelig Jordens Jammerstrig, der midt i sin Ulykke rører Hjertet til Beemod, og tvinger til en christelig Aelse, til en Tro paa et Hisset, netop fordi det er ude her.

Alt dette har jeg meent at finde i den mythologiske Baldur; det fandt jeg ikke hos Ewald, saa lidt som Ewald kunde finde det hos Saxo. Hos denne er Baldur en historisk Person, en Søn af den angelsaxiske Fyrste Odin, der gav sig ud for at være den gamle Gud, i Folge Troen paa Siælevandringen. Dette har givet Anledning til, at Krigen mellem hans Søn Balder og den danske Kong Hother er forvevlet med og forblandet med Mythen om Asa-Baldur og Asa-Hødur.

Hvorledes nu dette Emne bragte mig til at skrive en græsk Tragoedie, vil jeg kortelig gøre Regnskab for. Jeg saae mig, ligesom i Thors Reise, om efter en passende nordisk Form; men jeg fandt ingen, thi hele den gamle nordiske Litteratur viser intet Spor af noget dramatisk Digt, med mindre man vil regne de lyriske Dialog = Fragmenter i Sæmunds Edda derhen. At disse riimbogstavede, korte Vers vare mig ubrugelige, indseer den Kyndige lettelig. Hvad skulde jeg da gøre? I hvilke Vers skulde jeg digte? I den femfødde dramatiske Jambus? Hvorfor da ikke engang i den sexfødde, der er den ægte, og hvoraf den femfødde først er afledet i den nyere Tid? En romantisk Form kunde jeg ikke give mit Sujet, thi det var ikke romantisk; det var plastisk, og havde mere tilfælles efter sin

Linie 13: med] Orig.: ved

— 23: den] Orig.: de

Natur med den antike, end med den romantiske Tragødie. Den uendelige Skiebne; det Enfoldige i Handlingen; det store Dytrin, hvortil Menneskehoben maatte være et deeltagende, høitideligt Chor; det med Dramaet blandede Episke, der nødvendig af en indtrædende Person maatte fortælles: alt dette laae i Emnet selv, og gav det en stor Liighed med de græske Sørge-spil. Den femfødde, nyere Jambus, mere smidig, ubunden og indifferent, retter sig efter enhver Character, og er af den Aarsag netop saa fortrinlig i den romantiske Tragødie. Det alvorlige, strenge, af Jern smeddede Trimeter vedligeholder en fremtrængende egen Tone, hvilken vel tvinger det Enkelte under sig, men giver just derved det Hele en Høitidelighed, en Old=Ærværdighed, som her kom mig meget vel tilpas. Da nu Baldur desuden, som en Aser, var i Slægtsskab med de gamle Heroer, saa gjorde jeg mig ingen Samvittighed af at bruge denne Form, der passede sig saa vel til mit Stof. Udfaldet viste ogsaa, i det mindste mine Venner og mig selv, at jeg ikke havde handlet urigtigt. Under Digtningen føiede sig Alting meget vel for mig paa denne Maade, hvilket er for Digteren det bedste Beviis, da en feil valgt Form under Arbeidet noksom hevner sig. Jeg fandt ogsaa i de anapæstiske, fortliniede antike Chorvers nogen Liighed med de ellers saa ubrugelige islandske Vers, hvis Kunst ligger i Riimbogstaverne. For at bevise denne Liighed har jeg et Par Gange blandet dem ind mellem det Antike, og troer ikke, det har forandret Tonen i det Hele.

Linie 24-25: fortliniede] Orig.: fortlinede

Hvad nu overalt Tonen i Sproget angaaer, saa blev den ikke udenlandsk eller fremmed, fordi jeg brugte den antike Jambus; thi Jamben ligger næst Trochæen dybest i vort Sprogs egentlige Natur, er, saa at sige, det danske Vers selv, hvilket paa ingen Maade kan siges om Hexametret. Vil man nu beskylde mig for Inconsequentis ved at have forkastet de romantiske Vers her, og ved at have brugt dem i Thors Reise, saa undskylder jeg mig paa denne Maade: Begge Digte skulde efter deres Natur være i gammel Stil; men i et Drama fra den gamle Tid maa Stilen være ældre, end i en Fortælling. Fortællingen forudsætter, at Begivenheden er skeet, jeg kan altsaa vælge mig en følgende Tid efter min egen Smag, hvori jeg sætter at den bliver fortalt; og saaledes gjorde jeg i Thors Reise. For at give Digtet Ærværdighed og en vis tillidsfuld Enfoldighed, satte jeg Fortællingstiden i den brede Grændse mellem Hedenskab og Christendom, hvorved jeg blev i Stand til at bruge et passende gothisk-episk Versemaal. I Baldur maatte Alting være hedsnk, her fandt jeg ingen Form for mig, fandt jeg den græske Form passende, overensstemmende med vort eget Sprogs Natur, ubrugt — og valgte den altsaa. Og saaledes troer jeg nu at have hævet en ved første Blik tilsyneladende Modsigelse.

Svar paa Hr. Capt. Abrahamsons Recension over mine nordiske Digte (see ovenfor Side 264), Side 39-58, 60, 62-79:

Linie 2: udenlandsk] Orig.: udenlands

— 7: ved] Orig.: med

— 21: hedsnk, her fandt] Orig.: hedsnk, fandt

Rec. mener, jeg havde maaskee gjort bedre i aldelss ikke at behandle dette Emne, som i Grunden umoralsk; at det er smerteligt for Menneskeheden at tænke sig det gode Princip udøddet af det Onde ved Skiebne's Haand.

Dersom Mythen og den digteriske Behandling tydede paa en saadan Undergang af det gode Princip for evig, da havde visselig Rec. Ret; men jeg beder ham at betænke, at i hele Digtningen kun hentydes paa en endelig Undergang. Og at det gode Princip ofte overdøves af det Onde for en Tid ved Skiebne's o: Tingene's Gang, er en ofte gientaget Begivenhed, som han vist ikke vil negte mig. At nu en Digter poetisk fremstiller en saadan Tildragelse til Skræk og Advarsel for nærværende og kommende Tider, at de ikke atter ved den jordiske Letsindighed give Mørkets Magter Baaben i Hænde til at berøve dem det Gode — det forekommer mig mere at have moralsk end umoralsk Tendents.

Baldur gif til Grunde, og med ham det gode Princip fra den hedenske Tid. Men at han selv er en Modification af det gode Princip, og som Modification ikke evig, saaledes som de til alle Tider uforanderlige Elementer: Odin, Frigga, Freia, Uggir, siger han jo strax selv i Digtet:

Baldur med sin hele Kraft
Sprang frem i Tiden, blev i Tiden, og forgaaer
Med Tiden; kun hvad aldrig blev, kan ei forgaae.

Linie 26-28: Baldur med sin hele Kraft osv.] See Side 195, Linie 14-16.

Den gode, blide, menneskefiærlige Baldur levede jo atter op i Christus, og fra denne Synspunkt betragtet staaer Baldur og Hakon Jarl ikke uden Hensigt sammen i eet Bind, og følge umiddelbart oven paa hinanden. — Er det da nødvendigt, at en Digter i ethvert enkelt Stykke skal udtale Alt? Er det nødvendigt, at man i enhver Melodie skal ende med Grundtonen? Gjør det ikke ofte en kraftig Virkning i de gamle Folkesange, at Melodien ender i Terzen eller Quinten? Digteren vil ikke altid trøste, ikke altid berolige, det vil sige: berolige, trøste umiddelbart; thi i ethvert modent og færdigt Værk er en objectiv Trost, saaledes som ethvert Naturproduct, der er kommen til Modenhed og Fuldendelse, vedrører ved sit blotte Syn, og mere et menneskeligt Værk, som et Udtryk af menneskelig Formuenhed. Digteren vil ikke stave det moralske A B = ab for Born, han vil ved sin Virksomhed sætte Læserens Virksomhed i Gang, og den fornuftige, tænkende, dannede Læser maa selv tænke og digte videre frem. Min Hensigt med den halderiske Catastrophe var at udtrykke en ulukkelig Menneskeslægts Fortvivlelse, for paa denne Maade at ryste en anden Menneskeslægt; og denne Rystelse maatte være ægte tragisk, og i sin høieste Grad. Derfor fandt jeg det ikke for godt ved nøiere Overveielse, at ende Stykket med at lægge dulsomende Balsam paa Saaret (hvilket jeg ved den første

Linie 2: op] Orig.: os

— 27: hvilket jeg ved den første Bearbejdelse havde gjort osv.] Denne oprindelige Slutning paa Stykket er, saavidt vides, tabt, i al Fald i sin første Form. Senere vendte Digteren til-

Bearbejdelse havde gjort, ved at ende med *Böluspá* som en Epilog); men jeg fandt det rigtigere paa dette Sted at overlade Hjertet blødende og oprørt til sig selv, og lade det finde sin egen Trøst i Grunden af sit eget Jnderste. Ogsaa den catholske Christendom gik til Grunde, og fandt sin Gienfødelse i Lutherdommen. I vore Dage er atter denne lunfnet, og maa finde sin Støtte og Forsvar mod den overraffinerede Tid i Kunst og Videnskab. Skal Kunsten oplive, da maa den bruge stærke Midler. I en

bage til den samme Idee, og tilføiede i B følgende, i C og D med et Par Ords Forandring gjentagne, Slutningsscene, der umiskjendeligt bærer Præget af en sildigere Tid:

Vasa kommer.

Ei for evig! Du fortvivler, og i din Fortvivlelse
 Skuer du med graadfuldt Øie flet igiennem Tidens Slør,
 Høie Frigga, Jordens Dronning! Men den gamle Vasa spaaer,
 Hvad i Mornens dybe Kilde hun ved Stierneglimt har læst.
 Lokes Ondskab længe seirer, det er vist; og Grumheds Nat
 Dækker Afernes Bedrifter, saa dem Jorden glemmer fast.
 Men naar dybt den gamle Verden sunken er i Tidens Mulm,
 Løfter stærk Alfader Jorden græsgrøn giennem Havets Skum.
 Thor er dræbt, men Mod og Styrke, Gudens Sonner, dræbtes ei.
 Asa-Baldur, Asa-Hodur vaagne da som Dag og Nat,
 Sætte sig i Lund og tale broderligt om svunden Old.
 Og der ligger, som et Brætspil, næsten skjult i høie Græs,
 Tryllet om til gyldne Brækker, den forsvundne Heltetid.
 Da har Solen født en Datter, som er mere faur, end hun.
 Reddet har en Mand og Dvinde sig fra Verdens Undergang.
 Eif selv vorder Stammefader til en ung, forædlet Slægt,
 Aukthors Hammer, Asa-Baldur! da du smedder til et Kors,
 Og i Kraftens Sværd sig slynge Fromheds Lilier, Yduns Frugt.

Linie 1: *Böluspá*] Orig.: *Böluspá*.

letfindig og spilsægtende Tid, der saa gierne flager hen over Alt, saa gierne betragter Alt som et vellystigt kildrende Spil til at more sig med, kan en Digter vel undertiden finde sig fristet til at ende med en smertelig Dissonans, og saaledes at bedrage den fiælne Indolents, der betragter det Hele uden alvorlig Deeltagelse, som et Morsskab, der blot tager paa Bei for at yttre sig, og som dog tilsidst formodentlig vil ende sig til alle Parters Fornøielse.

Dersom Baldur ikke var død, kunde Hafon aldrig offret sin Søn i Runden, det skræffeligste, men ogsaa det sidste Exempel paa hedensk Fanatisme.

Enhver Historie begynder med Barbarie, og har Exempler nok at fremvise af dets Dyrer og Laster; men ogsaa i enhver Historie er et Sagn om en Tid, hvor dette Barbarie ikke herskede, saaledes det bibelske Paradiis, saaledes den gyldne Tidsalder i Grækenland under Kronos, saaledes den skønne, fredelige Tid i Norden under Frode, hvorum de gamle Skialdre med længselsfulde Suk ofte skal have sunget. Da levede og virkede den gode Baldur; men ved Letfindighed og Fristelse fik Videnskaberne Overhaand, og han gik til Grunde. Først da blev Krigens Fortrin anseet for de høieste Dyrer, først da opstode de blodige Jdrætter og Menneskeoffringerne.

Saaledes have Mexicanerne (efter Humboldt) haft en Tid, hvori den blodige Fanatisme aldeles ikke herskede, saa lidt som hos Peruanerne; men engang ved en Hændelse, da en Fiende vanhelligede deres uskyldige Kornoffringer med sin Nærværelse, bleve de opeggede til Mord, dræbte ham, og ved at see det røde, ry-

gende Blod strømme over Alteret, forekom dem dette Offer meget vigtigere og kraftigere, hvilket skal have givet Anledning til alle følgende Bederstyggeligheder.

Naar der siges, at Baldur omkommer ved Skieb-
nens Haand, da vil det ikke betyde Andet, philosophisk
talt, end ved Tidsalderens egen Letsindighed og mo-
raliske Fordærvelse. Hvorledes Mennesket fristes fra
det Gode til det Onde, er en evig Hemmelighed; men
at han kan modstride denne Fristen og Loffen, naar
han vil, er et Factum, som hyppig yttres sig i en-
hver ædel og kæmpende Menneskehaand. Hverken Phi-
losophien eller Poesien kunne gaae videre, end at kalde
den fremmede, ufornuftige Fristelse det moraliske Onde,
Satan, Løse &c., og Evnen til Indsigt af det Gode,
og Seieren over det Onde: Gud i os. Hvad vi kalde
Skiebne, er det Forhold, det enkelte Væsen staaer i
til sine Omgivelser, under hvis Medgang eller Mod-
gang han som Individ lyksaliggøres eller lider. Denne
Udsigt kan ikke svække det fornuftige Væsens Moralitet,
saa lidt som dets Tro og Tillid til sin frie Villie.
Dsi Lykke og Ulykke ere kun endelige Betingelser,
hvilke vi med Resignation bør underkaste os, som fort-
synede Skabninger, der ikke indsee det Heles Sammen-
hæng; for sin evige Lykke, sin Salighed o: sin Sam-
vittighed raader derimod Enhver selv, og er saa-
ledes Gnevoldsherre over sin høiere Skiebne. Det
kommer aldeles an paa ham, naar Baldur skal opleve
igien i hans egen Barm, og løskløbes af de Dodes
Boliger ved hans oprigtige Angerstaarer. Derimod
hvor en heel Tidsalder er sunken, der hører ogsaa en
heel Tidsalder til, før det Gode atter kan reise sig;

og naar Menneſkehoben kommer til denne Indſigt, og pludſelig indſeer den Ulykke, hvori den ſelv har ſtyrtet ſig, da kan Jorden vel tiltordne den: „Ewig for dig Baldur er tabt!“ da kan den vel have Aarsag til i et tragisk Chor at græde og hyle, ſønderribe ſine Klæder, ſtrø Afke paa ſit Hoved, og raabe: „Siunket i Gruus er Midgards Stad!“

Da jeg fandt den omtalte Griſten eller Loffen i Loſe, ſaa kom det mig ikke for at være noget uværdigt Ordſpil, naar jeg lagde Betydningen af hans Character i hans Navn. Om det virkelig er rigtigt efter det gamle Sprog, har jeg i dette Diebliſt ikke Leilighed til at underſøge; men er det ikke, da, funde man ſige, burde det være. Alle Nomina propria ere oprindelige Nomina appellativa. Der er mange flere Navne i den nordiſke Mythologie, ſom ligefrem have characteriſtiſt Betydning, ſaaledes: Niords Huſtru Skade (Stormens Huſtru); Havets Gudinde Ran; Freias Mø Siøfn (Søvn); Loſes Grille Angerbod; hans Kone Signi (hvoraf endnu at ſigne o: hege); ſelv de høiere Guder: Freia (Frue), Tyr, Bragi (Brag), Hermod (Herremod), Modguder, Helſ Terne, &c. Jeg er viſ paa, at de alle, paa et Par hiſtoriſke fra Aſien bragte Navne nær maafkee, have allegoriſt Betydning, naar vi ret underſøge dem. Thi at mythologiſke Perſoner have Navn efter deres Virkſomhed, er ikke Ordſpil, men Ordvalg. Men var det nu endogsaa blot Ordſpil, da er et Ordſpil

Linie 8-11: Da jeg fandt den omtalte Griſten osv.] See Var. til Side 186, Linie 20-21.

intet Uværdigt i den uværdige Lokes Mund, der spiller med Alt, altsaa ogsaa med Ord.

Ligesom nu altsaa det onde Princip er fremstillet i Lokerne, og deres Bærftøi i den blinde Hødur, saaledes er Muligheden og Aarsagen til det Gode fremstillet i Baldur. Det er ganske sandt, at hans Blidhed og Blødhed grændser til Svaghed; at han er mere lidende og sig taalmodig underkastende, end standhaftig; at han er veemodig og mat hengiven. Dette er just Beviset for hvad jeg har sagt: Var det Gode ikke allerede bleven mat og sygt hos Menneskene, saa havde Lokernes hele List ikke hjulpet dem. Det er sig sin kommende Undergang bevidst — dette betyder Drømmen. Baldur er allerede død. Det Gode, naar det vil trives og virke, maa altid være forbunden med Dygtighed. Dyd og Dygtighed var i gamle Dage eet Ord, og hele vor Ulykke bestaaer i, at det er bleven to. De Tydske udtrykke det ved Tugend, Romerne ved Virtus, og Grækerne ved ἀρετή. Saasnart Dyden vorder blot negativ, og bestaaer blot i: ikke at gjøre det Onde, da er det Onde ikke langt borte, og Baldur døer.

„Den eneste Birkfornhed, han viser, er at lade Bragi synge sin Liigsang.“ Ganske rigtig! En elegisk Veemodsperiode, der flere Gange har gientaget sig i Historien, som Udtrykket af en mat Tidsalder, men der med al sin Mathed dog er elskværdig og rørende, som en bleg, lidende Pige med ædle Ansigtstræk.

Linie 5: det Gode] Orig.: dens

— 14: Drømmen] Orig.: Drømme

— 26: men der] Orig.: men som der

Naar nu altsaa Baldur viser sig saaledes, saa viser han sig i Digtet efter sin Natur, og anderledes kan og bør han hverken vise sig eller interessere, hverken som Mythe eller som dramatisk Person. At han aldeles ikke vil interessere dem, som ikke vide, hvad han vil sige, troer jeg gierne; men for dem er Stykket heller ikke skrevet, og jeg veed ikke, hvordan en Digter skulde bære sig ad med at behage dem, som ikke kunne følge og føle med ham.

At Tragoedien Baldur er simplex et unum, naar man betragter den som Tragoedie, som dramatiseret Mythe, tilstaaer Rec. selv. Et Par ubestemte Udtryk i min Fortale bør altsaa ikke kunne forlede ham eller Nogen til at betragte den anderledes. Thi Digtet fortsætter sig ikke blot som phantasierig Betragtning af den objective Natur, men bestandig fort til Enden moralsk didactisk. I Graaden ligger ikke alene den melancholske Tø, men Jordens Anger- og Bedrøvelses-Taare over, ved Retfind at have mistet det Gode. Selv den Urimelighed, som Rec. troer at finde i Forholdet af Lofes Daad til Eden, er en moralsk Mythe. Thi Hel gav ikke sit Løfte for at tæfkes Guderne, og for at redde dem fra Fortvivlelsen, men for om muligt at græmme dem endnu mere med et falskt Haab. Haant siger hun til Hermod, som alt begynder at glæde sig:

Tryd dig ei for tidligt; thi den alt for snare Tryd
Kunde gøre Smerten større, hvis den skuffet blev.

Loke er en Jothun af Fødsel, men den almegetige Odin har knæsat ham og skrevet ham i Guder's Tal, altsaa selv erklæret ham for en Gud; hvis han nu ikke græder, saa ligger deri en Udflugt for Hel, og det er hende nok. Hun kan da sige til Odin: Den, som du selv har erklæret for en Gud, græder ikke over din Søn; nu giver jeg ham ikke løs, thi mit Vilkaar var, at alle Guder skulde græde. Der ligger altsaa intet uovervindeligt Anstød i Fabelen; men selv dette tilsyneladende Anstød er et poetisk Motiv.

At Frigga i *Ægisdrekka* siges at vide Alting, veed ogsaa jeg. Men jeg veed ogsaa, at Poeterne til alle Tider har ignoreret enkelte Uttringer i enkelte Frag-
 menter, ukiendte af Mængden, naar der for Resten Intet var i Veien, og deres eget Digt kunde vinde derved; saameget mere, som de gamle mythologiske Sagn i Biomstændigheder ofte ere meget forskiellige, og ofte selv i Bigtigheder modsigende. Hvor forskiel-
 ligt taler ikke Hesiod og Homer om de græske Guder! De eddiske Digte have uden Tvivl deres Udspring af høistforskjellige Tider. Man har ikke uden Grund for-
 modet, at *Ægisdrekka* er skrevet som en Pasquil paa Guderne af en Ny-Christen, eller (hvad jeg heller troer) af en af den Slags Fritænkere, der levede mellem det fordærvede Hedenstid og Christendommens Indførsel, og, foragtende Guderne, (som Rolf og hans Kæmper) kun stolede paa deres egne Kræfter; hvorfor ogsaa Thor (Krigens og Kraftens Gud) er den Gæste, som i Digtet faaer Loke til at tie. Den vise Odin falder

Linie 14: ukiendte] Orig.: ukiendt

— 23-24: troer) af en af den] Orig.: troer) af den

en Høgemester, og den ædle Bragi en Bænkepryder. Og Gudindernes Levemaade, der naturligviis blot behøver at være afhængig af deres egen Villie og Tilboielighed, bebreides dem, som om de vare jordiske, skrøbelige Qvinder, borgerlige Indretninger og Sæder underkastede.

Hiin enkelte Nttring kan og bør altsaa ikke indskrænke en Digter i sit Arbeide, og en saadan Indvending er vidt hentet. Jeg har ofte med Overlæg forandret en og anden Egenskab hos en Mythe, hvor jeg fandt det passende for det Hele, og for selve Mythens Hele. Saaledes kaldes Tyr i Edda: den vise As. Dette har jeg aldeles ignoreret i Thors Reise, hvor jeg falder ham en Tyr i Strid, og betragter ham som en hylende Ares, da derimod Thor mere er en Forbindelse af Hercules og af Pallas Athene. Slige Smaaforandringer maae de nyere Digtere have Tilladelse til, dersom det gamle Naturproduct skal hæve sig til Kunstproduct.

At Odin paa Glidskialf seer Alting, er en Mythe, som bør og maa blive uforandret; men naar han ikke er paa Glidskialf, seer han ikke Alting. Han sidder ofte til Bords med sine Einheriar i Valhalla, han besøger ofte Jorden og gaaer paa Eventyr &c.; det maa da vel have været i et saadant Dieblif, at Loke passede sit Snit.

Rec. bebreider Stykket for lange Repliker og Monologer; man finder dem ligesaa lange hos Aeschylos, Sophocles og Euripides, Mønstre, som jeg i dette Arbeide havde for Die.

Jeg indseer ikke, hvorfor Monologer og Repliker

ikke maae være lange. Stærke Characterer og dybsindige Gemytter udtale sig klart, tydeligt og omstændeligt for hinanden. De hyppigveglende Smaarepliker i de nyere Skuespil er en Frugt af en forfængelig Tid, hvor Enhver vil snakke, uden at have Noget at sige, og uden at give sig Tid til at høre den Anden ud. Kun hvor usædvanlig Handling og Lidenkab hersker, fremskyndes og afbrydes Dialogen af en naturlig Grund. Men hvor denne Aarsag ikke er, hvor det mere gielder, at Aand tydeliggjør sig for Aand, der er Omstændelighed nødvendig, og kan kun for den slove Utænkksomhed være trættende og kiedende. Da nærværende Skuespil ikke er digtet for at opføres, men for at læses, gjorde jeg mig saa meget mindre Betænkning over at bruge et Middel, som Grækerne have brugt for mig, for at indflette Begivenheder poetisk, der høre til Handlingen, uden dog at gaae for sig paa Skuepladsen. Rec. mener, at Lokes Straf ikke hører til Handlingen. Jeg skal, naar vi komme til Hakon, tydeligere yttre min Opposition mod den alt for ængstelige Banghed og Udpegning af hvad der ikke altid ligesom udvortes hører til Handlingen; jeg vil kun her sige til mit Forsvar, at jeg indbragte denne Begivenhed i det paa græsk Viis med Beretninger indblandede Drama, fordi den var en umiddelbar Følge af Handlingen, fordi den var poetisk, og fordi Forskyndelsen af Lokes Straf forekom mig at høre til Handlingens Fuldendelse.

Vi komme nu til Sproget, eller rettere sagt til

Linie 17: Handlingen] Orig.: Handlinger

— 19: naar vi komme til Hakon,] See ovenfor Side 267-270.

— 25: den] Orig.: det

Sprogfeilene; og ved denne Leilighed maa jeg med oprigtig Frimodighed tilstaae Herr Rec., at af Alt, hvad han yttreer over mine Digte, forekommer mig Intet at være farrigere aflagt, end Sproget. Jeg veed meget vel, at en Digter, der i sin Begjæstring nedskriver, hvad hans Muse indgav ham, undertiden kan begaae Distractionens-, ja selve Sprogfeil. Jeg veed ogsaa, at en Digter, der bryder sig en ny Bane, og taler i en anden Tone end den sædvanlige, ofte kan finde Vanskeligheder, der bringe ham til at søge Hielp hos en Nabo=Litteratur, naar han i Diebliffet Intet finder for Haanden i sin egen; men det veed jeg ogsaa, at jeg med alvorligt Studium og sand Kiærlighed flere Aar har fordybet mig længer ind i vort litteraire Egypten, for at finde Kilden til Sprogets Nilflod, end det af Consorter længe har været brugeligt; og jeg troer, heller ingen Billig, som veed, hvad der var gjort for mig, og hvad jeg har gjort, vil kunne sige, at jeg er kommen tilbage uden Udbytte. Dette synes Rec. dog saa ganske at oversee og ignorere, at hvo som læste hans Recension, uden at kiende mine Digte, maatte troe, Sproget egentlig var min svage Side. — —

Naar den lunefulde Baggesen, i et — Skolemesterlune, med flere underlige Ting bebreider mig for meget Saxisk i mit Sprog, da er dette en Underlighed, der bør tilgives den humoristiske Digter, hvis Humor i et selvfiærligt Dieblif drev ham til, med

Linie 10: bringe] Orig.: bringer

— 23-25: Naar den lunefulde Baggesen osv.] See Baggesens Giengangeren, 1807, Side 38-39.

— 27: Humor] Orig.: Humør

Viælker i sit eget, at see Skiæver i sine Brødres Dine. Men at Veteranen Abrahamson, der saa grundigt kiender vor gamle Litteratur og dens Tunge, skulde have mærket, at mit Sprog i det Hele taget smagte af Kilden og af Kærnen — det havde jeg haabet; jeg tilstaaer det. — —

Hvad Sproget i Baldur angaaer, da kan der vist nok være Udskilligt at rette og forbedre; men jeg mener ogsaa, at der ikke allerede er gjort saa Lidt endda, naar man betænker, at disse Trimeter ere de første, der ere skrevne paa Dansk, og naar man betænker, hvad det vil sige, at plante en antik Versbygning over i et fremmed Sprog. Klopstock maatte digte hele sin Messias, Stolberg og Bürger oversætte paa Homer, Bosc atter oversætte ham, og atter omarbejde denne sin Oversættelse, førend det blev til et godt Hexameter-Digt; og om denne Oversættelse, som tydsk Digt betragtet, fra Sprogets Side endnu er fuldkommen, er et andet Spørgsmaal.

Trimeteret skulde synes at være det samme, som den femfødde Jambe, kun at man satte en Fod til; men der er endnu meget at tage Vare. Den femfødde Jambe har taget Borgerret og romantisk Nationalsnit i den nyere Poesie siden Shakespeares Tid; den bevæger sig frit og løst uden streng Scansion, og uden at bekymre sig om sin Cæsur, der, naar den har nogen, maa falde til een af Siderne, da Verset er uligefodet. Trimeteret derimod forleder til at sætte

Linie 12: Versbygning] Orig.: Sprogbygning

— 18: fuldkommen] Orig.: fuldkomment

— 25: løst] Orig.: løs

Cæsuren i Midten; en Maade, der (naar den ikke sparsomt bruges til Afvevling) tilintetgjør Versets hele Skønhed, og som blot behøver endnu at prøves vejlende med qvindelig Slæb og med Riim, for fra det ægte græske Trimeter at blive til den uægte franske Alexandrin. Trimeteret bestaaer, ligesom den mandlige Alexandrin, i sex efter hverandre følgende Famber, og dog ere de høist forskjellige i deres Scansion og Rhythmus. Alexandrinen har to Afsnit:

— — — — — | — — — — —

Trimeteret derimod, efter sit Navn, tre:

— — — — — | — — — — — | — — — — —

Bed disse tre Dyphold skeer endnu, at de tre lange Fodder i Enden af Afsnittene faae en stærkere Vægt, end de foregaaende; saa at Verset egentlig flinger saaledes:

— — — — — | — — — — — | — — — — —

Hvo har noget Dre for Belklang, og indseer ikke den uendelige Forskiel mellem Alexandrinens grove Monotonie og Trimeterets vejlende harmoniske Bevægelse? Cæsuren kan falde, hvor den vil, til begge Sider, kun ikke i Midten; men selv dette have Grækerne ikke ængstelig undflyet, men undertiden til Forandring brugt. Endnu en Skønhed og Variation tillader Trimetret, hvilken jeg i Baldur dog kun et Par Steder har brugt, for lidt efter lidt at tilvænne Læserens Dre. Den bestaaer nemlig i at sætte en kort Fod endnu til hvilken af de korte Fodder man vil, saa at Verset derved faaer et dactyliskflingende Forslag, f. Ex.:

Linie 6: bestaaer] Orig.: bestaae

— 14: faae] Orig.: faaer

I Biergene som | paa Jorden, i | Valhalla selv.

v—vv— | v — v — | — — v —

Spænd Kobberpand | seret om din Barm, | hugprude Drot!

— — v — | v v — v — | — — v —

Her bemærker Læseren endnu en Forandring, nemlig at den første Fod er bleven lang to Steder, og at Verset er beriget med — Spondæer, en Skønhed, som de Gamle meget søgte, og ofte brugte, for at give Strophen Kraft; E. g.

Ved Sværdslag = Magt randt Hjalmar's Blod, en
Purpurstrøm!

v — — — — — — — v — — —

Den eneste taalelige Alexandrin er den franske, da just Mangelen af Stavelsernes Qvantitet i dette Sprog gjør Verset veglende; denne Vexling ophæver tildeels den utaalelige Monotonie, og saaledes lader Forsynet altid en eller anden Udflugt for den Betrængte. Den franske dramatiske Dialog faaer dog derved en Rhythmus, og det er meget for et Sprog uden Prosodie, det vil sige uden Soliditet. At nu paa den anden Side Mangelen af Ordnes Bægt og Holding, der maa erstattes med prægtig klingende Phrase=Forbindelser, leder til Svulst, Overspænding og Coquetterie, det er nu desværre et radicalt Onde i den franske Poesies Blod, der kun maaskee kunde blive noget hævet ved at bruge Jordbærcuren af andre Nationers sunde Litteratur. I de gothiske Sprog brydes Alexandrinen uafsladeligt

Linie 1: I Biergene som paa Jorden osv.] See Var. til Side 177,
Linie 7.

monotont over af Hemisticher, og falder fra hinanden i to Stykker uden Muskelkraft; da derimod Trimeteret som en klingende Metalstang oscillerer frit i sine elastiske Svingninger. Hiatus gaaer i den saa lidt an, som i Hexametret, og selve det antik-correcte Godemaal bør saa meget muligt iagttages. Jeg siger: saa meget muligt, da jeg er overtydet om, at den alt for strenge Copieform af de antike Berstakter indflemmer de nyere Sprog i et unaturligt Snørlov, og forhindrer dem i at yttre sig frit og genialt. Og dette, mener jeg, er Aarsagen, hvorfor de sande Original- og National-Digtere Goethe og Schiller aldrig have kunnet bevæge sig til at gøre, hvad Voss kalder rigtige Hexameter. Som af Uffo hiin Spages brede Barm, er dette Pandser brustet dem af Livet, medens den elskværdige, idylliske, stille Voss, hos hvem det hestige Digterblod aldrig kogte, aldrig altsaa steg for Drerne, bestandig reflecterende kunde lytte til sit kunstig-melodiske Tonensald, og rette sig derefter. Ligner nu de vossiske Hexametre i Lige de Gamle mere i Henseende til deres harmoniske Taftcorrecthed, saa troer jeg derimod, at Goethe i sin Hermann og Dorothea mere har udtalt den homeriske frie, letklingende, idiotiske, naive Sproggenialitet; og saaledes, mener jeg, at han selv fra Formens Side kommer Homer nærmere, end Voss er kommen ham.

Det Rigtigste er uden Tvivl, med Smag og Flid at indføre de græske Skønheder i vort Sprog, der lade sig indføres uden at lemlest det og berøve

Linie 1: falde] Orig.: falder

— 5: selve] Orig.: selv

— 9: forhindrer] Orig.: forhindre

det fine eiendommelige Skønheder. Derfor er et grundigt Studium af sit eget Sprog, af sin egen Litteratur og Historie uden Tvivl det vigtigste for en Digter; et Studium, der hidindtil har været meget forsonet, da Mængden for det meste har lagt sig efter at beundre andre Sprogs Skønheder, uden endnu at kende, end lige forstaae sine egne; hvilket kommer mig for at være det samme, som at reise til Italien og Grækenland for at see Laurbær, uden endnu at have været i de gamle nordiske Ege- og Bøgeskove.

De nye Forbedringer, f. Ex. med Spondæer for Trochæer i Hexametret i et Sprog, som egentlig ingen virkelige Spondæer har, forekomme mig at være den sande Bei til Jordærvelsen. Til en Afvegling kan det gjøre godt at smelte Ord sammen, men hyppig brugt blive disse sammensyede Genstavelsesord over al Maade væmmelige. Intet flinger i mit Øre affskyeligere, end Rangleri, Coquetterie og Ordbram i et Hexameter, hvis eneste Skønhed bestaaer i elskværdig Simplicitet, hvilken ikke frembringes ved at blæse i Trompet, eller ved at slaae paa Pauker. Hvo som derfor ikke kan spille landlig simpelt paa Havrerøret, som Bøss, eller kraftig naturligt slaae de mellem tvende mægtige Ørehorn udspændte Tarmestrænge, som Goethe, den skulde heller aldeles ikke besatte sig med den antike Poesie.

Jeg har i Trimeterne i Baldur søgt at tale fort i et taftfuldt og malmrigt Vers, uden ængsteligen at veie de utallige Mellemords Korthed eller Længde, hvoraf vort Sprog vrimler, og uden hvilke det er umuligt at skrive; jeg har ved slige Leiligheder ladet

Linie 13: forekomme] Orig.: forekommer

— 20-21: eller ved] Orig.: eller og ved

det komme an paa den naturlige Velflang, som Udtrykket forte med sig. Og jeg troer heller ikke, at noget musicalisk Dre, forbunden med en fordomsfri Siæl, vil holde sig op over et Trimeter, som det allerede anførte:

I Biergene som paa Jorden, i Valhalla selv;
om ogsaa Ordene som og i ikke ere saa lange, som de
efter den antike Scansion egentlig skulde være.

Efter denne Regel, mener jeg, man maa ogsaa skrive Hexameter, naar man vil skrive dem i vort Sprog; og saaledes har jeg ogsaa skrevet mine bedste (som i Toget til Thorsing), hvor nogle Amphibracher og nogle faa Friheder med kort scanderede Verber er det Eneste, man deri vil kunne bebreide mig. Derimod troer jeg, at Versene i dette Digt have deres antike Rhythmus, deres Colorit og Kraft, hvilket er det Fornemste. Der kan gives Hexameter uden Feil i Scansionen, men aldeles uantikt sammensatte, flappe og kraftløse. Det One er en isthenist, det Andet en asthenist Sygdom.

At nu et og andet Vers i Baldur kan mangle Belyd, vil jeg gierne tilstaae. At enkelte Udtryk kunne nærme sig det Prosaiske, er vel muligt, da min største Stræben under Digtningen var at vogte mig for det Svulstige og Overspændte, som aldeles uantikt. Dette har givet Anledning til flige Linier som:

Fornemmer, hvad i Korthed og Enfoldighed o. s. v.

Linie 12: Toget til Thorsing] See Digtet Langelandsreisen.

— 27: Fornemmer, hvad i Korthed osv.] See Side 208, Linie 8-9, hvilke to Vers i B, C og D ere sammentrukne til:

Dpmærksomt hører! at I vide maa hvordan osv.

Jeg tilstaaer ogsaa, at Urkraft, Dvæld, ubesværges, brunstig ere Germanismer, som ikke bør finde Sted; derimod forsvarer jeg Udtrykkene: betræffer, have til bedste, qvæle med Forekastelser. Det danske og det tyske Sprog ere begge Søstre af een Moder, og have uddannet sig efter een Analogie. Ovenanførte Udtryk ere meget i Folkemunde i Danmark, de stride ikke mod Sproget, og skulde vi bortkaste Alt, hvad vi i de senere Tider have taget af det Tyske, da maatte vi bortkaste to Trediedele af det nyere Sprog, det vil sige alle urbane og videnskabelige Udtryk. Men meget mere sømmer det sig os at glæde os over, at vi have begge Sprogene i vor Magt, thi det ene støtter sig til det andet, og forstaaes først fuldelig i sit Forhold til det andet. Det tyske Sprog vilde ogsaa vinde meget, dersom dets Dyrkere øste af de skandinaviske, saaledes som vi have øst af de germaniske Kilder.

Hvilket Ord skulde jeg nu f. Ex. bruge for betræffer? „Angaaer bruger hele Verden.“ Men er nu ikke Præfixet be mere dansk, end Præfixet an? Er træffer ikke fuldkommen dansk, og er Sammensætningen ikke tilladt, plastisk og velklingende? Rec. bebrejder mig ogsaa at have brugt Ordet forblømmet;

Linie 1-2: Urkraft, Dvæld, ubesværges, brunstig] See Var. til Side 171, Linie 19; til Side 201, Linie 31; til Side 230, Linie 1-2; og til Side 235, Linie 9.

— 3-5: betræffer, have til bedste, qvæle med Forekastelser] See Var. til Side 171, Linie 29, og see i Texten Side 179, Linie 23; Side 180, Linie 7.

— 17: de] Orig.: det

— 24: forblømmet] See Side 193, Linie 5, og Side 230,

som tydsk. Ordet viser, at det er fra gammel Tid, da man endnu brugte Blomme for Blomst; det staaer her for „skiult, med Blomster overdækt“, og kan ikke være utydeligt. Af danske Ord tilstaaer jeg urigtigen at have brugt Hyldest for Hylding, møren for flux. Men at gjøre vredet til et Activ, kan vel være en Poet tilladt, naar man ikke har Andet end fortørnet, hvilket atter efter Rec.s Betragtningssmaade vel ikke kan være tilladt at bruge, da det kommer at det tydske erzürnt. Rec. tager sig en lignende Frihed, naar han Side 79 i sin Recension gjør Ordet erindre (der ved sit Præfix tydelig røber sin Herkomst fra et Verbum personale, der egentlig altid maa have Pronomerne mig, dig, sig oc. i Følge med sig) til et Verbum activum, hvilket ikke betyder at minde, men at gjøre opmærksom paa. Hvordan kan meget godt bruges for hvorledes, hvor dette Abverb

Linie 12. Det sidste Sted er i B, C og D forandret til:
 Har Blissdoms Gaade skiult sig bag dit Guddomsord?

Linie 2: brugte] Orig.: bruger

- 5: Hyldest for Hylding] Recensenten havde kun paa-
 peget det ene Sted i Baldur hiin Gode, hvor denne For-
 vexling var skeet, Side 204, Linie 19. Der rettede Digteren
 den i senere Udgaver, men oversaae den paa det andet
 Sted, Side 203, Linie 29, som er rettet i nærværende Ud-
 gave. Smlg. Side 277 Var. til Hakon Jarl, Side 23, Linie 28.
- 5-6: møren for flux] Denne Forvexling, Side 236, Linie
 29, lod Digteren alligevel blive staaende gennem alle Ud-
 gaver, saavel her som i Palnatoke, Trag. Dram. II, Side
 10, Linie 5.
- 6: vredet] See Side 204, Linie 19.
- 16-17: Hvordan for hvorledes] Det Sted blandt flere,
 som Rec. mener, maa være Side 195, Linie 24 og 25.

er for langt for Verset. Nedhængne er en poetisk Sprogforbedring for nedhængende, hvilket er alt for hængende. Derved opstaaer ingen Tvetydighed, da det corresponderende transitive Verbum har i Participium: nedhængte. Det samme gielder om saasom for saavel som. Skriinlagt er et Ord, som kun er tusinde Aar gammelt, jeg tilstaaer det; men vi bruge nødvendigt mange Ord i de fleste Digte, som endnu ikke ere et halvt Hundrede Aar gamle. Skriinlagt vil sige kistelagt; at det endelig skal betyde canoniseret, er ikke sagt, og var det saa, da er det en Ting, som Digteren har fuld Ret til at ignorere; han kan udvide Betydningen, da Skriinlægning er smukkere og mere poetisk, end Kistelægning. At Kielderer i Niflheim er lummer, er ingen Feil mod Sproget; det maatte være en Feil mod den rigtige Forestillingsmaade, hvis det var nogen, som altsaa sorterede under en anden Ret. Jeg har tænkt mig det lummert, fordi det Lumre er ængsteligere, end det Kolde, og nødvendig til Egenes Forraadnelse. Hels Bolig er egentlig Tilintetgjørelsens Hule, hvad Tydskerne i Kirkerne kalde die Verwesung. Derfor har jeg tænkt mig det

Linie 1: Nedhængne] See Var. til Side 208, Linie 27.

— 5-6: saasom for saavel] See Var. til Side 177, Linie 20, og til Side 221, Linie 2.

— 6: Skriinlagt] See Side 157, Linie 21, og Side 208, Linie 31. Rec. havde blandt Andet sagt: „Først tusende Aar efter Baldur gjaldt det Ord“.

— 14-15: At Kielderer i Niflheim er lummer] See Side 215, Linie 29.

— 15: maatte] Orig.: maa

lummert der. Røgløshed er et Ord, som jeg har funden hos den gamle classiske danske Skribent Anders Sørensen Vedel, bekiendt for sit rene Sprog. Jeg fandt det skionnere end Ryggeløshed, derfor valgte jeg det, og dets Definition ligger i den høfsøiede poetiske Forklaring; det kan altsaa ikke være uforstaaeligt:

Denne Barneleg,

Der springer som en Boble frem af Egenfind,
Er Røgløshed; thi Tanken driver om som Røg,
Og styres af et Indfalds hensigtsløse Pust.

Hummersot er et poetisk Udtryk for Pest, det vil sige: for den hede, pludselig kommende Syge fra Syden.

Hurtig, som et Stierneflugt,

Nedsank jeg langsomt imod Jorden,
er en reen Distractionseil, som jeg takker Rec. for at have gjort mig opmærksom paa; det skal engang vorde forandret. Et Stierneflugt lader sig ofte pludselig til Syne, og ruller derpaa langsomt hen i Luften, inden det slukkes; det maa have givet Anledning til denne Forestilling, der med sit antithetisk forte Udtryk uden forberedende Overgang flinger som Gallimathias. Hvad

Linie 1-11: Røgløshed er et Ord osv.] Vedels Saxo, Side CXIX.

Den — selv under Forudsætning af, at denne Form kunde udledes af Røg (fumus) — besynderlige Forklaring, Side 179, Linie 18-21, er bleven staaende gennem alle Udgaverne.

— 12: Hummersot] See Side 213, Linie 23.

— 15-16: Hurtig, som et Stierneflugt osv.] See Var. til Side 167, Linie 21-22.

den grønne Frigg derimod angaaer, saa seer jeg mig ikke fristet til at forfaste dette Epithet som synderligt. Man siger jo den grønne Jord; det vil ikke sige, at Jorden er grøn (vi veed, den er sort eller blaffet), men at den er beflædt med Grønt. Saaledes vil det heller ikke betyde, at Frigga (Jordens Gudinde) er grøn, men at hun er beflædt med Grønt. Man siger jo i den romantiske Poesie den røde Ridder, den sorte Ridder; og paa et Bal eller en Spadseregang nævner man en Dame, hvis Navn man ikke veed, efter sin Dragt. Hvorfor da ikke sige den grønne Frigg? Det betyder: Frigga i et grønt Klædebon med en Røvfrauds om Tindingen. Ligesaa lidet kan jeg finde, at Ordet Her er fatal plat. Mig forekommer det kraftigt poetisk; med sin korte Guldflang maler det sit Væsens Bizarrerie og Magt, og det hurtig afbrydende & tyder her poetisk, som ellers mathematisk, paa en ubekiendt Storrelse. — —

Om Evald og Schiller. Forelæsninger holdte ved Kjøbenhavns Universitet i Aarene 1810 og 11 af Adam Oehlenschläger, 1854, I, Side 111-112 (hvor Talen er om Ewalds Balders Død):

Ogsaa jeg har engang forsøgt paa at bearbejde en Balder efter Mythologien. Uden Tvivl er der efter

Linie 1: den grønne Frigg] See Side 106, Linie 7, og Side 230, Linie 8.

— 14: Her] See Side 177, Linie 5 og 22; Side 209, Linie 14; Side 210, Linie 2; Side 225, Linie 5; Side 234, Linie 3 og 28; Side 235, Linie 19 og 24.

Mythologien mere Betydning i Balder's Død, end i den Maade, Ewald har taget den paa; men jeg tilstaaer oprigtigt, at jeg nu betragter min Balder mere som et Studium, end som et færdigt Product. Den mangler for meget naiv Kraft og Menneſſecharacter til at ligne en Tragoedie af Sophocles, den er for pyn-
telig og søgt i Sproget til at kunne sammenlignes med den poetiske Diction i Ewalds Balder. I ſaa Henseende ſtaaer denne langt over min, ſkiøndt jeg atter vover at troe, at Scenen med Balder's Drab ved den blinde Høder er ægte tragisk, og digtet i antik Aand.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Original-
udgaven ere følgende:

- Side 164, Linie 10: Forborgent] = C; A: Forborgen
 — —, — 19: Rummersblif] = C; A: Rummers Blif
 — —, — 24: det] = C; A: de
 — 165, — 6: Imellem Skovens Bøgestammer ſvandt
 du da] = B; A: Da ſvandt du mellem Skovens
 Bøgestammer her
 — —, — 27: det] = C; A: de
 — 166, — 2: da havt en Drøm; men] = B; A: da
 drømt; men
 — 167, — 3: der] = B; A: som
 — —, — 8: hinanden] = B; A: hverandre
 — —, — 21: ſtyrtet] = B; A: hurtig
 — —, — 22: hurtigt] = B; A: langsomt
 — —, — 24: Der] = B; A: Som
 — —, — 25: Braadden] = C; A: Braaden
 — —, — 31: ſortbehaaret] = C; A: sort behaaret

- Side 168, Linie 3: var] = C; A: er
- —, — 13: hvo] = B; A: hvad
- —, — 26: Muslingſkal] = C; A: Muſſelſkal
- —, — 29: Freia Luſten, Ægir Havets] = C; A:
Freyaſ Luſten, Ægirs Havets
- 169, — 13: Odin, Ægir, freia komme.] = C; A:
Odin. Ægir. freya.
- —, — 22: til] = C; A: ſit
- 170, — 27: drypped] = B; A: dypped
- 171, — 2: ſammenſtemmer] = B; A: ſtemmer
- —, — 5: Men] = C; A: Dog
- —, — 6: Dog — paa] = B; A: Men paa
- —, — 15: ſit hvide Efum] = B; A: og hviden
Fraa
- —, — 19: Grundkraft] = B; A: Urkraft
- —, — 24: Ungdomsblod] = C; A: Ungdoms Blod
- —, — 29: Og ſtraale mildt for ham ſkal Maanen,
Nattens Sol.] = B; A:
Hvad Maanen, Nattens mindre Sol, betræffer, da
ſkal paa den ſtille Vandrerſ Bei hun lyſne mildt,
- 172, — 3: fængſler] = C; A: ſlutter
- —, — 15: Havblif overalt, ſom i hans fromme
Siæl] = B; A: Havblif rundtom overalt ſom i hans
Siel
- —, — 16: venligt] = B; A: venlig
- —, — 16-17: fierligt Ran | ſkal i ſin Arm ham]
= B; A: fierligt i | Sin Arm ſkal Ran ham
- —, — 18: føle] = C; A: fiolne
- —, — 24-26: et Blomſter, Baarens Efied
Ham aarle byder, flare Solvertaarer lee!
For ham ſkal altid Vædſkedrikken følig ſtaae.

= B; A: et Blomst, som Baarens Skød,
 Ham byder, klare Solvertaarer lee; for ham
 Skal altid kielig Lædsfedriften færdig staae.

Side 173, Linie 11: Bryst, at ei den truer Baldurs] = B;

A: Bryst; den true skal ei Baldurs

— —, — 24: du Dalens] = B; A: og Dalens

— —, — 26: Da springe frem Kiærminde flux og
 Tusindstien!] = C; A: Da springer frem Kiærminder
 flux og Tusindstien,

— —, — 27: Skovlilier og Altidfiær, omslynger] =
 B; A: Skovlillier, Altidfiær, og du! omslynger

— 174, — 5: end] = C; A: dog

— —, — 7: Dog] = C; A: Men

— —, — 26: fremmer] = C; A: yttre

— 175, — 2: Kred] = C; A: Kraft

— —, — 12: Viv] = B; A: Brud

— 176, — 8: U[s] = C; A: U[s]er

— —, — 20: din] = C; A: den

— 177, — 7: Biergene, paa] = C; A: Biergene
 som paa

— —, — 20, og Side 180, Linie 11: saa [om] =
 C; A: saasom

— 178, — 4: ad] = C; A: af

— —, — 12: bitter] = D; A: bittert

— 179, — 8: det] = C; A: de

— —, — 26: Bæmmel[se] = C; A: Uffelshed

— 182, — 18: f[if] = B; A: f[if]t

— 183, — 8: Fenrisulvens Magt] = C; A: hisset
 Fenris Magt

— —, — 14: fraftigt] = B; A: fraftig

— 184, — 8: hvormed bundet] = C; A: hvoraf tvundet

- Side 184, Linie 24: ene sammenholdes] = C; A: sammenholdes ene
- 185, — 26: stridt dig luer Haarets røde Bust] = C; A: stridigt luer vildt dit røde Haar
- 186, — 1: vel] = B; A: da
- —, — 4: Men tøver, Stolte! giver] = C; A: Men bier, tøver, giver
- —, — 20-21: Jeg nu mig til en jordist Mø, og loffe Frigg | Til Jorden] = C; A:
 Jeg nu mig til en jordist Mø, og loffe (thi
 For intet hedder jeg ei Lofe) Frigga ned
 Til Jorden
- 187, — 17: Mistanke] = B; A: Mistanfer
- —, — 22: hidtil selv ei faldet mindste Tvivl] = B; A: hidtil aldrig selv ei faldet Tvivl
- 188, — 5: sidste] = B; A: mindste
- —, — 28-30: Sig har Roserne luft, sig har Lielierne luft osv.] Interpunctionen, som mangler i A, er efter B; C og D have Comma efter luft, og Punctum efter Midnat.
- 190, — 17: en Dverg] = C; A: Dværgen
- 192, — 2-3: i Ring | Paa Skyen] = B; A: i Ring, | Som Skyen
- —, — 4: Offerstenen, flyer i] = B; A: Altret! Flygter flux i
- 193, — 21: Hurtigt] = B; A: Helligt
- —, — 22: Freir] = B; A: Freier
- 194, — 2: med] = B; A: ved
- —, — 12: flyer] Alle Kilderne: flye
- 195, — 20: da vel Siælen mægtig] = B; A: Sielen mægtig da vel

- Side 195, Linie 25: mit] = C; A: mig
 — —, — 30: Tant] = B; A: Lust
 — 196, — 4: betrygget] = C; A: forfikkret
 — —, — 11: længer] = C; A: denne
 — —, — 19-20: Lunden, glæde først | Din Broders
 Hierte, qvæde ham en Afsskeds[sang?] = C; A:
 Lunden, vilst du Ven
 Da midlertid endnu engang fornøie her
 Din Broders Hierte? Qvæde ham den sidste Sang?
 — —, — 31: Blanft] = C; A: blanf
 — 197, — 14: Forkyndel] = B; A: Betyde
 — 198, — 13: tie] Alle Kilderne: tier
 — 199, — 6: drabelig] = D; A: bradelig
 — —, — 16: hiſt] = B; A: nu
 — 200, — 5: ſin] = B (efter en constant Sprogbrug
 hos Digteren); A: ſit
 — —, — 7: den] = C; A: det
 — 201, — 31: Bæld] = B; A: Qvæld
 — 202, — 9: dog] = B; A: da
 — —, — 17: mig jo forborgent] = B; A: forborgent
 mig jo
 — —, — 18: min] = C; A: mit
 — —, — 23: høire] = B; A: høie
 — —, — 25: nyſfremſpiret] = B; A: nyſopløbent
 — 203, — 8: først] = B; A: nu
 — —, — 25: Hui] = B; A: Hu
 — —, — 29: Benſfabſ-Hylding] Alle Kilderne: Ben-
 ſfabſ-Hyldeſt; see ovenfor Side 329, Anm. til Linie 5.
 — 204, — 7: Hødur] = B; A: Han
 — —, — 18: Afmægtigt] = B; A: Afmægtig
 — —, — 19: Hylding] = C; A: Hyldeſt

- Side 204, Linie 25: tie] = B; A: tier
- —, — 28-29: jo | Dog] = B; A: dog | Jo
- 205, — 27: Niddingsværf] = B; A: Niddingsværf
- 206, — 28: fierne] = C; A: ydre
- 207, — 13: milde] = B; A: vilde
- 208, — 14: dog] = C; A: men
- —, — 23: befugter] = C; A: begynder
- —, — —: Jordens grønne Blomsterbed] = B; A: alle Jordens Urtebed
- —, — 24: mod] = C; A: til
- —, — 26: Der] = C; A: Som
- —, — —: ellerø] = B; A: Ddin
- —, — 27: nedhængende] = B; A: nedhængne, vredt
- —, — 30: Ufsynier] = C; A: Ufsyniar
- 209, — 6: blege] = B; A: hvide
- —, — 13: og dyben Kummer. See, da pludselig] = C; A: og Kummer. Men da pludselig, paa Stand,
- —, — 17: Mod] = C; A: Til
- —, — —: segned ned af] = D; A: brøstet udaf
- —, — 29: Da nærmed sig] = B; A: Men da kom frem
- 210, — 1: løb] = B; A: gif
- 211, — 2: [fumle] A: [fumlende (udeladt i B, C og D)
- —, — 10: og] = B; A: frem
- —, — 12-13: vendte Blikket hen | Mod Elskovs Disa, vinkte] = C; A: noksom undred sig | Ved hendes Færd, da vinkte
- —, — 15: Hvor] = C; A: Hvo
- —, — 17: tapper] = C; A: vovsom
- —, — 20: der] = B; A: selv

- Side 211, Linie 31: Ddur] = B; A: Ddur
 — 213, — 12: fielden] = B; A: fremmed
 — —, — 24: Gieft, der] = B; A: Geist, som
 — 214, — 4: Hvem] = B; A: Som
 — —, — 6: Evendens] = C; A: thi hans
 — —, — 9: Ja,] = C; A: Thi
 — —, — 28: Nei,] = B; A: Thi
 — 216, — 21: brygget] = B; A: bygget
 — 217, — 13: undre] = B; A: undres
 — 218, — 5: Dødningubrø, en Gaarefyllings høse Røst]
 = B; A: Dødningubrø og som en Gaarefyllings Røst
 — —, — 9: Ved hans Side?] = B; A: Hisset
 ved hans Side?
 — —, — 11: Nanna, det er Baldurs] = B; A:
 Nanna, Baldurs
 — —, — 21-22:
 Smertelig for føle Dunst er Varmen af dit Blod,
 Selve Duggen af din Aande, som for Jordens Søn]
 = C; A:
 Smertligt er det føle Dunst at varmes af dit Blod
 Og bedugges af din Aande, saasom Jordens Søn,
 — 220, — 8: rædde] = B; A: feige
 — —, — 28: fræft] = C; A: meer
 — 221, — 2: [saasom] Alle Kilderne: saasom; smlg.
 Var. til Side 177, Linie 20.
 — 222, — 2: Staaer det nu til Dververdnen, ei til]
 = B; A: Staaer til Dververdnen det, og ei til
 — —, — 6: vist din læffre Gane] = B; A: dine
 læffre Gummer
 — —, — 14: Floden] = B; A: Floder
 — —, — 18: muligt] = C; A: mulig

- Side 222, Linie 27: falde] = B; A: falder
 — —, — 18: Løfte] = B; A: Løfter
 — 223, — 20: jeg] = B; A: du
 — 224, — 1: bespænde] = B; A: bespænder
 — 225, — 1: forestaaer] = B; A: forestod
 — —, — 2: bringer] = B; A: bragte
 — —, — 11: Guder; alle troe] = C; A: Guder,
 kun de troer
 — —, — 12: dybt] = C; A: hardt
 — —, — 19: Magt] = C; A: Last
 — —, — 21: Hiertet ofte meer] = C; A: Hiertet
 mere hardt
 — 226, — 9-10: Muslingskal | I vaaden] = B; A:
 Muslingfiæl | I dunklen
 — —, — 23: dens] = C; A: din
 — 227, — 11: Bag Løvet] = B; A: Forborgen
 — 229, — 22: fornemste] = B; A: fornemmeste
 — 230, — 1-2: Uld paa Faar: | Siig, saaest] = B,
 som dog har saae for saaest; A:

Uld paa Faar,

Siig ubesværges, er det Sandhed, hviden Us?

Siig, saaest

- —, — 22: stærke] = B; A: dunkle
 — 231, — 13: En Morderdolk] = C; A: En skum-
 mel Dolk
 — —, — 15: Letfindige! veedst du, veedst du, at]
 A: Letfindige! Vedst du, at; B (C og D): Letfindige!
 Beed Du, veed Du at
 — 232, — 21: Didhen] = B; A: Bestemt
 — —, — 26: grumme Daad] = B; A: Grulighed
 — —, — 28: Husvaled os mod Heflas Brand] = B;
 A: Husvaled Heflas Nattebrand

- Side 232, Linie 29: ved et egent] = C; A: ved egent
 — —, — —: thi der] = B; A: thi bleg
 — —, — 30: bleg] = B; A: midt
 — 233, — 21: Bautaſtene] = B; A: Bautaſteen
 — —, — 28: Og ſaadan gif det igientaget altid fort]
 = B; A: Og ſaa gif, igientaget, det beſtandig fort
 — 234, — 10: fit] = B; A: de
 — —, — 15: rolig, lige gyldig] = B; A: roliglige-
 gyldig
 — —, — 21: D] = C; A: Ha
 — —, — 26: ſfued den] = B; A: ſfued — den
 — —, — 30: ſnelt] = B; A: flux
 — 235, — 9: Uroffelig, fortvivlet] = B; A: Uroffe-
 lig og brunſtig
 — —, — 15: Nidingen] = B; A: Niddingen
 — —, — 21: Tudſer] = B; A: Tidſler
 — 236, — 1: Nidingſværſ] = D; A: Niddingværſ
 — —, — 5: Da flygted Roſe til en Hal paa] = C;
 A: Da ſoer han til en Bolig fiernt, paa
 — —, — 7: ſig til en Lag] = B; A: ſig om, blev Lag
 — —, — 9: Fiſſegarn] = B; A: Fiſſergarn
 — —, — 12: See,] = C; A: Men
 — —, — 15: Niding] = B; A: Nidding
 — —, — 19: i Halen] = B; A: om Stierten
 — —, — 26-27: hvor Dgler flette Tæppet blødt. |
 Tre] = B; A:

hvor Dgler flætter æffelt ſig
 Til Gulvetſ ſilkebløde Teppe, rundtomkring.

Tre

- —, — 28: Bali] = B; A: Waler
 — 237, — 2: Baliſ] A: Walerſ (i B, C og D anden
 Forandring)

- Side 237, Linie 13: ei skal Diet] = B; A: Diet ei skal
 — —, — 14: bort] = B; A: hen
 — —, — 19: fornam] = B; A: fornamst
 — —, — 21: hule Brøl fra dyben Grund] = B; A:
 dumpe Brøl, fra hulen Grund
 — —, — 25: I Lundens Skygger vandrer hun] =
 B; A: Omvanfer Lundens Baggrund hun
 — 238, — 7: reent] = B; A: heel
 — —, — 8: min Blodsteen, dandser trindt om den,]
 = B; A: mit Alter, dandser Altret om,
 — —, — 19: nærme] = B; A: nærmeø
 — 240, — 10: hvirvle] A: hvirvler (i B, C og D anden
 Forandring)
 — —, — 27: blaaahvide] = B; A: spraglede
 — 241, — 8-9: Gruus er | Midgardø] Alle Kilderne:
 Gruø | Er Midgardø (smlg. samme Side, Linie 2-3,
 og Side 242, Linie 10-11)
 — 242, — 8: Hun gaaer.] = B; mangler i A.
-

III. Dramatiske Digte: Syngespil, Lyftspil og Stuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepriis 5 Rdl; nedsat Priis 4 Kr.

IV. Episke Digte: Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepriis 4 Rdl; nedsat Priis 3 Kr.

V. Dramatiske Digte: Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepriis 8 Rdl 64 β; nedsat Priis 10 Kr.

VI. Dramatiske Digte: Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Aladdin, Fisseren). 2 Bind. Bogladepriis 1 Rdl 64 β; nedsat Priis 2 Kr.

VII. Erindringer. Bogladepriis 2 Rdl 24 β; nedsat Priis 3 Kr.

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Priis af **4 Ore** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Priis **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionærer Rudolph Klein, Lille Rjœbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

Arht hos J. S. Schulz.

